

NAGY SZIN PAD!

group
m
v m

Partnerünk a
RECORDER

FŐDÍJAK

Minden produkció egyórás, élő koncerttel lép az Akvárium Klub színpadára! A koncerteket a Petőfi TV és a petofilive.hu élőben közvetíti!

MÁJUS 19. 20:00 **PETRUSKA** 21:00 **LÓCI JÁTSZIK**

MÁJUS 20. 20:00 **JÓNÁS VERA EXPERIMENT**

21:00 **THE QUALITONS**

MÁJUS 21. 20:00 **DOPE CALYPSO** 21:00 **KONYHA**

MÁJUS 22. 20:00 **MÖRK** 21:00 **SENA**

SZAVAZZ ITT:
WWW.NAGYSZINPAD.COM

DÖNTŐ: MÁJUS 27.

Napijegy: 1000 Ft. Minden napijegy érvényes a döntőre is!
Kapható az Akváriumban és a www.akvariumklub.hu oldalon.

akvárium

FREE

TERJESZTÉSI PONTJAINKON: INGYENES. ELŐFIZETŐINKNEK: 789 Ft.
ZENE FASHION ZENE TECH ZENE MEDIA ZENE DESIGN ZENE BUSINESS ZENE ART ZENE DIGITAL ZENE LIVE

RECORDER

REC 051
2017 / 04

FATHER JOHN MISTY
KENDRICK LAMAR
FEIST
MOUNT EERIE
ARCA
THOMAS DYBDAHL
THE HOTELIER
THE JESUS AND MARY CHAIN
BRYAN FERRY
ROXY MUSIC
SENA
KOZLOV SÁNDOR

DIKTATÚRÁK & VILÁGZENE
POPÚJSÁGÍRÁS A 21. SZÁZADBAN
NORVÉGIA & ZENE

BABÉ SILA.

WWW.RECORDER.HU
FACEBOOK.COM/RECORDER.HU

Partnerünk a
RECORDER

NÉZD ÉS SZAVAZZ!
WWW.NAGYSZINPAD.COM

NAGY SZIN PAD!

Thievery Corporation (US)

06.21.

|| NEW BEAT ▶ NEWBEAT.HU

#BUDAPESTPARK
YouTube
Instagram
Facebook

HAGYD KINT A VALÓSÁGOT

JEGYEK / INFORMÁCIÓK: WWW.BUDAPESTPARK.HU

RANDOM TRIP

ZENEHÍD

AZ ELSŐ RANDOM TRIP LEMEZ

KÖZREMŰKÖDIK:

ANDREW HEFLER | BALANYI SZILÁRD | BARABÁS LŐRINC | BATA ISTVÁN | BIG JOHN WHITFIELD | BUSA PISTA
CSÉRY ZOLTÁN | DELOV JÁVOR | DÉS LÁSZLÓ | DRAPOS GERGŐ | ECKÜ | FÁBIÁN JULI | FODOR MÁRIUSZ
FÜSTÖS BÁLINT | GÁTOS IVÁN | HEILIG TOMI | HERBY SHAW | ILLSPOKINN | JÁRAI MÁRK | JÓNÁS VERA | JUDIE JAY
KARDOS NORERT | KISS TIBI | KOLLÁNYI ZSUZI | KOSZI JANKA | LÁBAS VIKI | MC KEMON | MESZKA | PÁLYA BEA
PÉLY BARNABÁS | PÉTERFFY LILI | PREMECZ MÁTYÁS | PULIUS TIBI | Q-CEE | SABÁK PÉTER | SCHOBLOCHER BARBARA
SAIID | SUBICZ GÁBOR | SZABÓ BALÁZS | SZEBÉNYI DANI | SZEPESI MÁTYÁS | TÁTRAI TIBUSZ | TÓTH VERA
VASTAG GÁBOR 'VASTI' | VÍGH ARNOLD | VITÁRIS IVÁN | WOLFIE | ZÁVADA PÉTER | ZAHÁR FANNI | ZEEK

CD MEGJELENÉS & LEMEZBEMUTATÓ:
BUDAPEST PARK 2017.05.11.

MEGJELENIK DIGITÁLISAN: 2017.05.08.

ADDIG IS...: DIGITÁLIS ELŐRENDELÉSEKHEZ AJÁNDÉKBA ADJUK A 'ZENEHÍD' SINGLE-T!

DEEZER iTunes Spotify YouTube MUSIC

14

TARTALOM

32

22

12

28

WWW.RECORDER.HU
FACEBOOK.COM/RECORDER.HU

REC051
2017 / 04

LEMEZTÁSKA

- 4 Kozlov Sándor.
- 6 Sena.

INTERJÚ

- 10 Bryan Ferry.

DISZKOGRAFIA

- 12 Roxy Music.

NORVÉGIA & ZENE

- 14 A norvég popzene története.
- 18 20 fontos album Norvégiából.

- 20 A norvég zenei export értéke.

VILÁGRECORDER

- 22 Diktatúrák és világzene.

FRONT

- 24 Babé Sıla.

INTERJÚ

- 28 Father John Misty.
- 30 Hotelier.

PROFIL

- 32 The Jesus And Mary Chain.

ZENEIPAR

- 36 Mark Fisher halálára.
- 38 Simon Reynolds-interjú.

PROFÜL

- 42 Sallai László Father John Mistyről.

RECORDER

- 44 Lemezkritikák.

PROGRAMAJÁNLÓ

- 48 Április-májusi koncertek és partik.

Csillagfotó: Fülöp Ádám

RECORDER • Ingyenes zenemagazin • REC051: 2017. április
 www.recorder.hu • www.facebook.com/recorder.hu • www.twitter.com/recorderhu • info@recorder.hu
 Kiadó: Recorder Kft. • Felelős kiadó: a Kft. ügyvezetője. • ISSN: 2062-9656 • Postacím: 1277 Budapest, Pf. 106
 Főszerkesztő: Dömötör Endre • Szerkesztő: Forrai Krisztián • Szerzők: Csada Gergely, Csúri András, Kálmán Attila, Kollár Bálint, Mika László, Németh Róbert, Rónai András,
 Salamon Csaba, Sallai László, Sidó Zoltán, Szabó Sz. Csaba, Velkei Zoltán, Weyer Balázs • Lapterv és tördelés: Simon Says
 Kreatív producer: Pawlowszky Tamás • Hirdetés: 06.30.2803098 • sales@recorder.hu • Előfizetés: www.recorder.hu/elofizetes

Minden jog fenntartva. Tilos a kiadvány bármely grafikai vagy tartalmi elemének felhasználása, egészben vagy részleteiben történő újraközlése a kiadó írásbeli engedélye nélkül.
 A terjesztési pontok listája és a rendelési információk megtalálhatók a Recorder.hu weboldalon. Korábbi számaink megrendelhetők: www.recorder.hu/rendeles

ÜN

WWW.OBUDANAPJA.HU

INGYENES!

ÓBUDA NAPJA

2017. 05. 05-06.

05

PÉNTEK

FŐ TÉR

17.00 **SZEMŐ PROJECT**

19.00 **IVAN & THE PARAZOL**

20.30 **QUIMBY**

06

SZOMBAT

FŐ TÉR 10.00 **HALÁSZ JUDIT** 14.00

THE LUCKIES 16.00 **KEREKES**

BAND 18.00 **ESTI KORNÉL** 20.30

VAD FRUTTIK KOBUCI KERT 17.00

FRENK 19.30 **BIOROBOT** CSOBÁNKA

TÉR 17.30 **MARÓT VIKI ÉS A NOVA**

KULTÚR ZENEKAR MÁTYÁS KIRÁLY ÚT

20.30 **KOVÁCS KATI**

A KASSÁK LAJOS EMLÉKÉBEN ARCULATUNKKAL A MŰVÉSZ ELŐTT TISZTELGÜNK.
A MŰSORVÁLTÓZTATÁS JOGÁT FENNTARTJUK.

ÓBUDA
a kultúra városa

ÓBUDA
KULTURÁLIS
KÖZPONT

Óbuda Free

FESTO

Gyűjtemény
Gyűjtemény

MANO
PÉNERVÁR

KULTÚR
PONTOK

PORT.hu

TÁMOGATÓI

MÉDIATÁMOGATÓK

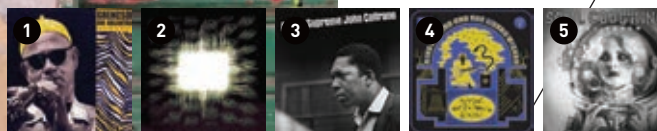
P
N
T
URBAN HIWAY &
BEACH FRIENDLY FOOD
N

LIVE MUSIC — SUNSET CHILL — MOONLIGHT PARTY — BEACH FRIENDLY FOOD
CHAIN BRIDGE ————— PEST SIDE ————— NORTH PILLAR
FB/PONTOONBUDAPEST — IG/PONTOON_BUDAPEST — PONTOONBADAPEST.COM

KOZLOV SÁNDOR.

KOZLOV SÁNDOR – AKI KORÁBBAN HÚSZ ÉVIG MOSZKVÁBAN ÉLT ÉS OTT IS VÉGEZTE EGYETEMI TANULMÁNYAIT – 2007 ÉS 2016 KÖZÖTT VOLT AZ A38 SAJTÓSA, EGYIK PROGRAMSZERVEZŐJE ÉS A KIEMELT NEMZETKÖZI PROJEKTEKÉRT FELELŐS MUNKATÁRSA, A HAZAI KONCERTÉLET EGYIK FONTOS MOTORJA. IDÉNTŐL VISZONT MÁR MOSZKVAI KULTURÁLIS ATTASÉKÉNT TÖBBEK KÖZÖTT A MAGYAR ELŐADÓK OROSZORSZÁGI FELLÉPÉSEIT SZERVEZI. LÁSSUK, MILYEN ZENÉK HATOTTAK RÁ.

ELSŐ ZENEI EMLÉK

A magyar TV Maci és az orosz Szpokoynoj nocsi malisi (Jó éjszakát, gyerekek) gyermekmúсор emblematikus zenéi.

ELSŐ KAZETTA, AMIT SAJÁT PÉNZBŐL VETTÉL

Kazettákat csak zsebpénzből vettem, de saját keresetből talán Biohazard- vagy Natacha Atlas-lemezt vehettem először.

MEGHATÁROZÓ MOSZKVAI KONCERTÉLMÉNY

Egy Faith No More-koncert a moszkvai Lusznjikiben volt az igazán átütő koncertélmény. Már egyetemista koromban nyitották meg a Vörös Tértől mindössze egy kilométerre a Dom Kulturális Központot, mely hamarosan az avantgárd zenék bölcsője lett. Volt ott minden, a free jazztól a burját folklórig, a kísérleti elektronikától a japán grindcore-ig, de itt voltak a legizgalmasabb kortárszenei premierék is. Később rengeteg magyar zenekar fellépését szerveztem ide. Itt lépett fel Oroszországban először a Besh O Drom, a Tudósok zenekar, a Pop Iván és Szemző Tibor.

MEGHATÁROZÓ KONCERTÉLMÉNY AZ A38-ON

Nagyon sok ilyen koncertélményem volt szerencsére. De az öt legemlékezetesebb talán a Fire! Orchestra, a Gallon Drunk, Lydia Lunch, a Psychic TV és a Hurra Torpedo. Az utóbbi leginkább a hangulat miatt.

MEGHATÁROZÓ KONCERTÉLMÉNY MÁSHOL

2008 és 2010 között aktívan jártunk ki Észak-Norvégiába, ahol a Lofoten-szigetekhez közel eső Traena fesztiválon láttam először a svéd Wildbirds And Peacedrums fellépését. Rá két évre meg is szerveztem a koncertjüket a Szigeten és az A38 Hajón. Ezen kívül emlékezetes volt PJ Harvey és Iggy Pop bécsi fellépése,

jazzkoncertek New Yorkban és az Einstürzende Neubauten dupla koncertje Amszterdamban.

KEDVENC MAGYAR LEMEZ

Grencsó Bio Kollektív: *Zumzoo* ① (2006-os album), Másfél-lemezek.

KEDVENC MAGYAR DAL

Átfogóan a magyar népdalok.

KEDVENC OROSZ ZENÉK

A NOM, az Aukcion, a Leningrád, a Kino, a Vezslivij Otkaz és korai Nogu Svelo lemezei. Ezen kívül az orosz klasszikusok, mint Prokofjev, Szkrjabin, Sztravinszkij, Sosztakovics. Nem orosz zene, de imádom a kaukázusi folklórt.

KEDVENC ROCKLEMEZ

Az összes Tool-album ②, mint egy nagy rocklemez.

KEDVENC DALSZERZŐ-ELŐADÓ LEMEZ

David Thomas Broughton: *Outbreeding* (2011-es album).

KEDVENC ELEKTRONIKUS TÁNCZENEI LEMEZ

The Gaslamp Killer- és Flying Lotus-lemezek

KEDVENC JAZZLEMEZ

John Coltrane: *A Love Supreme* ③ (1965-ös lemez).

MINDEN IDŐK LEGJOBB LEMEZE

Még nem írták meg.

LEMEZGYŰJTEMÉNYED LEGKÜLÖNLEGESEBB/LEGÉRTÉKESEBB DARABJA

Utazásaim során sikerült szereznem egy pár eredeti török és ázsiai pszichedelikus 7" vinyl kislemezt, talán azok.

OLYAN ZENE, AMI NAGYON ELŰT A STÍLUSODTÓL, MÉGIS NAGYON SZERETED

Sokan nem tudják, de nagyon szeretem a klasszikus zenét is.

DAL, AMIT MÁR NEM BÍRSZ MEGHALLGATNI

Sajnos nagyon sok metállemezt, amit anno szerettem, most már képtelen vagyok meghallgatni.

ZENE, AMITŐL BOLDOG LESZEL

Ha nem vagyok épp jó passzban, az ír kocsmazene mindig boldoggá tesz.

KEDVENC HEARTBREAK LEMEZ

John Coltrane: *Ballads* (1963-as album).

ZENE, AMI ELGONDOLKODTAT

Orosz klasszikusok.

KEDVENC ZENE UTAZÁSHOZ

The Necks.

KEDVENC SZOMBAT ESTI BULIZENE

Fire! Orchestra és Einstürzende Neubauten.

KEDVENC VASÁRNAP REGGELI PIHENŐS ZENE

A Nine Horses zenekar albumai. David Sylvian egykori Japan-énekes projektje Steve Jansen dobossal – ő szintén Japan-tag volt – és Burnt Friedman elektronikus zenésszel.

KEDVENC FRISS, IDEI LEMEZEK

King Lizard And The Gizzard Wizard: *Flying Microtonal Banana*. ④

KEDVENC TAVASZI ZENE

Soul Coughing: *Ruby Vroom* (1994-es LP). ⑤

A Phil McIntyre Production a Broadway Event és a Multimedia Organisation együttműködésével bemutatja:

QUEEN

+ Adam Lambert

2017. NOV. 4.
PAPP LÁSZLÓ BUDAPEST
SPORTARÉNA

JEGYEK KAPHATÓK A BROADWAY JEGYIRODÁKBAN (TEL.:06 1 340-40-40 06-1 780-0-780),
A WWW.BROADWAY.HU ÉS A WWW.JEGY.HU OLDALON.

SENA.

NÉGY ÉV UTÁN JELENTKEZETT ÚJ SZÓLŐLEMEZZEL AZ IRIE MAFFIA ÉNEKESNŐJE, SENNA, AKI MAGA ÍRTA ÉS HANGSZERELTE A *Feathers* DALAIT. AZ ÉLŐ MEGSZÓLALÁSÚ – KÍSÉRŐZENEKARÁVAL A STÚDIÓBAN ÉLŐBEN FELJÁTSZOTT –, VÁLTOZATOS, ÁMDE HATÁROZOTTAN JAZZ/AFROJAZZ-BEHATÁSÚ, AZ ELŐZŐNÉL IS MÉLYEBB ÉS SPIRITUÁLISABB ALBUMOT SAJÁT MADÁRTOLLGYŰJTEMÉNYE IHLETTE, MI PEDIG ÖSSZEÁLLÍTOTTUK AZ ŐT INSPIRÁLÓ ZENÉK, ZENEI ÉLMÉNYEK TÁRÁT. SENNA MÁJUSBAN A BUDAPEST FOLK FESTEN ÉS A NAGY-SZÍN-PAD!-ON LÉP FEL.

GYERMEKKOROD MEGHATÁROZÓ ZENÉJE

Tracy Chapman, Sting és a Police, Bob Marley. Ezeket sokat hallgattuk a kocsiban anyámmal, iskolába menet vagy az országúton. Mindig bent voltak az autóban.

ELSŐ LEMEZ, AMIT SAJÁT PÉNZBŐL VETTÉL

Mivel én vagyok a legkisebb a családban, mindig a többiekől kaptam vagy vettem kölcsön zenéket. Talán egy Alanis Morissette-cd volt? Nem vagyok benne biztos.

ZENE, AMI ZENÉLÉSRE INSPIRÁLT

Bob Marley összes lemezét hallgattam, és közben elképzeltem, hogy vokalista vagyok. Illetve Tina Turner – szerettem volna úgy énekelni, mint ő.

HATÁSOK A PÁLYÁD INDULÁSÁKOR

Sok hipopot hallgattam az elején, amikor a Gimmeshot Crew-val voltam. Mindenféle amerikai, francia, angol hipopot.

MEGHATÁROZÓ KONCERTÉLMÉNY

Zap Mama a Szigeten néhány évvel ezelőtt, majd a MOM Kulturális Központban. Imádom azt a nőt. Lemezen és élőben is iszonyat jó előadó és énekes.

HATÁSOK AZ ÚJ LEMEZ ELŐTT

Igazából nagyjából három éven át csak a saját dolgaimat hallgattam, próbáltam csak a saját világomban lenni és emiatt nem is hallgattam mást.

KEDVENC MAGYAR LEMEZ

Süsü, a sárkány. ❶ Megvolt gyerekkoromban vinylen, imádtam hallgatni. És a mai napig nagyon szeretem.

KEDVENC ROCKLEMEZ

Lenny Kravitz: *Mama Said.* Egy jó barátomtól kaptam és rongyosra hallgattam egy barátommal. Az összes szöveget tudom.

KEDVENC SOULLEMEZ

Nina Simone-összes. Számomra Nina Simone mélysége utolérhetetlen: a szövegei, a hangtónusa, minden libabőrt okoz nálam.

KEDVENC HIPHOPEMEZ

The Fugees: *The Score.* ❷ Emlékszem, amikor megjelent, apám járt Amerikába, és ezt kértem tőle. Kevés lemezt hallgattam annyiszor, mint ezt. Az összes szöveget, dallamot megtanultuk a barátaimmal, a mai napig kedvenc maradt.

KEDVENC REGGAE/DANCEHALL LEMEZ

Bob Marley: *Natty Dread.* ❸ Ez az én kedvencem. Nagyon sokat hallgattam. Persze itt akár Bob Marley többi lemezét is mondhatnám. A basszustémák, a szövegek, a hangja. A mai napig sokat hallgatom, sőt, a címadó dalt sokszor énekelem altatóként a lányomnak.

KEDVENC GHÁNAI LEMEZ

A *Ghana Soundz,* ❹ ami egy négylemezes válogatás Ghána legjobbaitól. Az Oscar Sulley And The Uhuru Dance Band az egyik kedvencem erről, de az egész hamisítatlanul cool és afro. Tánccoltató, jókedvcsináló lemez.

KEDVENC LEMEZ NŐI ELŐADÓTÓL

Zap Mama-összes. ❺ Az esküvőmön is Zap Mamára vonultam be a barátnőimmel. Nekem a nőiség, játékoság, érzelem, az Zap Mama.

KEDVENC VERSEMGYZENÉSÍTÉS

W.H.: *Shakespeare Sonnet 60.* Mivel ezzel a zenekarral kerültem először kapcsolatba

versemgzenésítéssel. Mélyen bele tudtam merülni és nagyon megszerettem Shakespeare szonettjeit. Az összes zseniális, és szerettem a mi verzióink a legjobbakkal, hehehe.

KEDVENC GYEREKLEMEZ

Rutkai Bori Banda: *Sárkányjörgény.* Lányommal imádjuk, koncerten is voltunk többször. Nagyon jók a szövegek, csodások a ritmikák és a dallamok – nagyon kedves lemez ez.

OLYAN ZENE, AMI NAGYON ELÜT A STÍLUSODTÓL, MÉGIS NAGYON SZERETED

Vivalditól *A négy évszak.* És alapvetően minden, ami klasszikus zene. Nagyon szeretem autóban hallgatni, vagy otthon takarítás közben, a konyhában. Anyám miatt szerettem meg, és mindig ő jut eszembe a klasszikus zenéről.

BŰNÖS ZENEI ÖRÖMÖD

Nyálas r&b a 90-es évekből. Én ugye Ghánában nőttem fel, a 80-as, 90-es években, és dübörgött a rádióból délután a Boyz II Men, Aaliyah, Whitney Houston, a Dru Hill, Maxwell, D'Angelo. Istenem, de imádom a szerelmes cool fiúkat!

DAL, AMIT MÁR NEM BÍRSZ MEGHALLGATNI

Az Aqua *Barbie Girl*-jétől konkrétan rosszul vagyok.

LEGJOBB ZENE SZEXHEZ

Modern hiphop. Jók a lüktetések...

LEGJOBB ZENE SZÍVFÁJDALOMRA

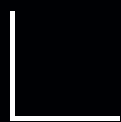
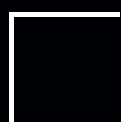
Blues és szomorú asszonyok.

ZENE, AMI ELGONDOLKOZTAT

Kendrick Lamar. Miket el nem mond! Szuper szófordulatok, hullá profi rap. 🎧

FOGAS

NYISS KI EGY ÚJ VILÁGOT

2017. május 3-tól megnyílik a föld
az Instant és a Fogas alatt.

→ Budapest, VII. Akácfa u. 49-51. ←

[facebook/instant.art.bar.wood](https://facebook.com/instant.art.bar.wood) - [facebook/fogashaz](https://facebook.com/fogashaz)

2017 MÁJUSÁBAN ÚJRA ITT A NAGY-SZÍN-PAD!

IDÉN MÁR NEGYEDIK ALKALOMMAL INDUL A VOLT PRODUKCIÓ ÉS A PETŐFI RÁDIÓ KÖZÖS TEHETSÉG MUTATÓ VERSENYE, A NAGY-SZÍN-PAD! EZÜTTAL NYOLC ZENEKAR ÉS ELŐADÓ – A DOPE CALYPSO, A JÓNÁS VERA EXPERIMENT, A KONYHA, A LÓCI JÁTSZIK, A MÖRK, PETRUSKA, SENA ÉS A THE QUALITONS – VERSENG A RANGOS DÍJAKÉRT.

A Nagy-Szín-Pad! célja, hogy már ismert, népszerű, rendszeresen koncertező, fesztiválokon szereplő és a Petőfi Rádió műsorában is gyakran játszott zenekarokat, előadókat a jelenleginél jóval nagyobb ismertséghez segítsen.

Az első Nagy-Szín-Pad!-ot 2014-ben a **Mary PopKids**, a másodikat 2015-ben az **Ocho Macho**, a harmadikat 2016-ban a **Bohemian Betyars** nyerte meg, de a korábbi résztvevők közül szinte mindenki kiemelkedő eredményeket ért el – elég, ha a **Halott Pénz**, az **Ivan & the Parazol**, a **Szabó Balázs Bandája**, a **Szerii & Poolek**, a **The Biebers**, a **Margaret Island**, a **Middlemist Red**, a **Kelemen Kabátban**,

a **Cloud 9+**, a **Turbo**, a **Run Over Dogs**, a **Bagossy Brothers Company**, a **Fran Palermo**, **Marge** vagy **Deniz** sikerszeriájára gondolunk.

A verseny sikerét jelzi az eddigi fellépők illusztris névsora mellett az is, hogy a **Sziget**, a **Telekom VOLT**, a **Strand Fesztivál** és a **MOL Nagyon Balaton** mellett a versenyzők a **Campus Fesztiválra** és az **Akvárium Klubba** is meghívást nyernek, a közmédia felajánlásaként pedig egyikük 2017-ben Magyarországot képviseli majd a **Eurosonic Fesztiválon**, Hollandiában, sőt idén Európa legnagyobb szabadtéri szórakozóhelye is csatlakozik a Nagy-Szín-Pad! tehetségmutatóhoz: a 10 ezer nézőt befogadó **Budapest Park** nagyszínpada szintén helyet

ad majd a verseny győztesének a bemutatkozására. „A Budapest Park mindig is segített a feltörekvő zenekaroknak, »vendégzenekari programjával« örömmel támogatta az új zenei tehetségeket” – mondta Pálffy András, a Budapest Park alapítója, aki idén a – 23 fős, zenei újságírókból és szervezőkből, zenészekből, valamint az őket kiegészítő két megmondóból (Dr. Zacher Gábor toxikológus és Szirmai Gergő youtuber) álló – szakmai zsűri egyik tagjaként véleményezi majd a résztvevőket. A közönség is szavazhat: az elődöntők nyolc fellépőjére május 19-től 22-ig, az onnan továbbjutó három előadóra pedig május 24-től május 27-ig, a döntő végéig.

DOPE CALYPSO

A budapesti **Dope Calypso** olyan, mintha egy garázs-punk-zenekar váratlanul belebolondult volna a '60-as évek végének limonádé popzenéjébe. A zenekar 2016-os, harmadik albumával folytatta a megkezdett utat, azaz – minden évben egy kiadott albumon keresztül – megmutatja, milyen meglepően szórakoztató dolog az, ha az ember ténylegesen képtelen magát komolyan venni.

AZ ELŐDÖNTŐK:

· MÁJUS 19.

20:00 Petruska / 21:00 Lóci Játsszik

· MÁJUS 20.

20:00 Jónás Vera Experiment / 21:00 The Qualitons

· MÁJUS 21.

20:00 Dope Calypso / 21:00 Konyha

· MÁJUS 22.

20:00 Mörk / 21:00 SENA

A DÖNTŐ: MÁJUS 27.

JÓNÁS VERA EXPERIMENT

Jónás Vera Artisjus Junior Dalszerző-díjas, valamint Fonogram-díjas énekesnő és zenekara dalainak stílusmeghatározása személyes könnyűzene: a hol táncolni való, hol megnyugtató dallamokon, valamint szövegeken keresztül koncertjei alatt szinte belelátunk a **Jónás Vera Experiment** frontemberének lelkébe. Vera karizmatikus egyénisége dalaiból, valamint színpadi jelenlétéből is sugárzik, ennek köszönhetően nemcsak Magyarországra, hanem a környező országokba is szívesen hívják koncertezni, és idén januárban a legnagyobb európai showcase fesztiválon, a groningeni Eurosonicon is bemutatkozott.

KONYHA

Egy igazi konyha élettér – a háromfős **Konyha** dalai-története is személyes térként működnek, amelyek észrevétlenül nyitják ki ajtóikat a megfelelő pillanatban. A csapat zenéje eklektikus: első lemezüket a hatvanas-hetvenes évek fordulójának szellős rockzenéje inspirálta (főleg a szintén trió felállású bandák), azóta azonban folyamatosan haladnak egy érettebb, kortalanul modern hangzás felé, amelyben jelen pillanatban a garage rock, a country és a funk a három meghatározó csapás.

MÖRK

A **Mörk** zenekar extrém pop vagy stand up jazz, de többnyire soul-funk alapokra épülő szabad szellemű zene. Gyorsan megtalálták útjukat a budapesti underground zenei szcéna szívéhez, azzal, hogy emberek nappalijában, szokatlan helyszíneken vagy éppen a híresebb klubokban bővölték el koncertjeikkel a nézőket.

LÓCI JÁTSZIK

A **Lóci Játszik** zenekar története három éve kezdődött, amikor Csorba Lóci névadó frontember, a *VAN* című mozi filmzenéjével megalapozta a közönség és a szakma figyelmét, ezt követte a *Ki Mit Tube* és a Cseh Tamás Program elismerése. Tavaly fölényesen megnyerték a Veszprémi Utcazene Fesztivál közönségdíját, idén januárban kiadták második albumukat és nemrég elnyerték a Fonogram gálán „Az Év Felfedezettje” címet is.

THE QUALITONS

A **The Qualitons** zenekar 2008-ban alakult Budapesten, stílusuk főként a 60-as évek zenei világából inspirálódik, sajátos funk-beat zenéjük igazi unikumnak számít a hazai könnyűzenei platformon. A hazai klubélet mellett az évek során számos európai nagyvárosból kaptak meghívást, koncertjeiket a vokális dalok, a groove-os lüktetés, a pszichédélia és az improvizáció különleges találkozása jellemzi.

SENA

KÖVESD ÉLŐBEN!

A Petőfi TV-ben, a www.petofilive.hu-n és a Nagy-Szín-Pad! hivatalos oldalán (www.nagyszinpadd.com) élőben is nézhetőek lesznek a koncertek, rengeteg exkluzív interjúval, izgalmas összeállítással készülnek bemutatni a résztvevő előadókat, valamint betekintést engednek a kulisszák mögötti munkálatokba és a szakmai zsűri véleményének is teret engednek majd.

Sena Dagadu 2002 óta meghatározó alakja a budapesti zenei életnek. Két szólóalbum, négy *Irie Maffia*-album és számtalan közreműködés után idén adta ki legújabb lemezét, a *Feathers*-t. Sena az elmúlt három évben kezdett el saját zenei alapokat készíteni dalaihoz, így míg korábban rengeteg producerrel dolgozott, az új album dalai mind a saját ötletein alapszanak. Ghánai gyökerű zenei világa az azt interpretáló budapesti rockzenészek közreműködésével igazán különleges eleggyé áll össze.

PETRUSKA

Petruska igazi kuriózumnak számít a hazai könnyűzenei életben. A hagyományos rockzenei felállást következetesen mellőző, minimalista formációja meglepő erővel tölti be a színpadokat. A dalszerző-énekes fél évtizede tartó munkásságának két nagylemez, több száz klub- és fesztiválkoncert, valamint számos szakmai elismerés és médiamegjelenés az eredménye. ✖

BRYAN FERRY.

VAN ESETLEG KÍVÁNSÁGOD?

BRYAN FERRY, A ROXY MUSIC ALAPÍTÓJA LEGUTÓBBI SZÓLŐLEMEZÉVEL (*Avonmore*, 2014) ISMÉT REMEK FORMÁT MUTATOTT ÉS AZ ALBUM TURNÉJA UTÁN EGY ÚJABB EURÓPAI KONCERTKÖR-

UTAT KEZD MÁJUSBAN, DE MIVEL EGYETLEN, 2011-ES BUDAPESTI KONCERTJÉNEK SZERÉNY VOLT A FOGADTATÁSA, ÍGY MI ÚJABB FELLÉPÉS HELYETT EGY INTERJÚVAL VIGASZTALÓDHATUNK (HOZÁNK LEGKÖZELEBB BÉCSBEN LÉP FEL MÁJUS 30-ÁN). A MINDIG ELEGÁNS DALSZERZŐ-ÉNEKESSEL LONDONI STÚDIÓJÁBAN TALÁLKOZOTT A RECORDER.

INTERJÚ CSÚRI ANDRÁS. FOTÓ ADAM WHITEHEAD.

Az *Avonmore* egyik dala, a *Midnight Train* azonnal ismerősen csengett, de nem tudtam eldönteni, hogy a jellegzetes Bryan Ferry-hangzás vagy más okok miatt. Azután eszembe jutott, hogy az interneten hallottam a dal demoverzióját, amelyet közel 25 évvel ezelőtt vettél fel. Jellemzőek a hosszú szünetek, amikor dalokat komponálsz? Mennyire nehéz újra és újra visszatérni befejezetlen szerzeményekhez, miközben számos másik projekten dolgozol?

Valóban igaz, korábban már rögzítettem egy demoverziót, de számomra ez nem tűnt ilyen hosszú időnek. *(nevet)* Ahogy mondtad is, számos projekten dolgozom egyidőben és elfeledkezem néhány korábbi munkámról. Aztán néha hirtelen belém ötlük, hogy elővegyek befejezetlen dalokat. Nem nehéz, sőt inkább érdekes visszatérni hozzájuk. Minden dalnak megvan a saját története. Néha új ötletem támad, hogy milyen hangszerral vagy melyik zenésszel lehetne kiegészíteni, új irányba

terelni vagy összességében egy magasabb szintre emelni a kompozíciót. Legalábbis remélhetőleg. *(nevet)*

Korábbi interjúkban gyakran említetted, hogy mennyire szereted az olyan markáns női előadókat, mint Billie Holiday vagy Marlene Dietrich. Az *Avonmore* albumhoz írt esszében szerepel, hogy a *Send In The Clowns* feldolgozásnál a Barbra Streisand-verzió volt a kiindulási pont. Mégis, amikor utánanéztem, hogy milyen női énekesekkel duetteztél valaha, érdekes módon csak három ikonikus modellre bukkantam, akik persze mind sokkal többek egy érdekes arcnál: Twiggy, Jane Birkin és Carla Bruni.

Valóban. Twiggyvel és Carla Brunival a tévében énekeltem. Jane Birkin pedig egyszer spon-tán küldött egy demót, amire ráénekeltem. Mivel egy régi Roxy-dalt éneklünk rajta, ezért ezt sem tekintem eredeti duettnek. Nagyon szeretem a női hangszíneket és szívesen

duetteznék is, de valahogy még nem talált rám a megfelelő dal.

Jane Birkin a modellkedés mellett több klasszikus filmben is játszott (*Nagyítás*, *A medence*). A dalszövegeidben gyakran utalsz híres filmekre. Inspirálónak hatnak rád? Igen, régen nagyon inspirálóan hatottak rám. De már nem annyira. *(nevet)* A mai filmek nem... vagy talán csak néhány. A harmincas, negyvenes, ötvenes évek filmjei annyira művésziék, jó párbeszédekkel és csodálatos világtással. Ez nagyon ritka a kortárs filmekben. De szerencsére otthon kiváló dvd-gyűjtemény vár rám.

Vegyes gyűjtemény vagy azért vannak kedvenc rendezőid, műfajaid?

Nagyon vegyes, de azért sok a Hitchcock és a film noir. Nagyon szeretem Billy Wildert is, mint filmes személyiséget. A rendezői munká-

MAGYARORSZÁG LEGSZEBB,

ja, dialógusai nagyon szórakoztatóak. Annyi tehetséges ember érkezett Európából Hollywoodba és fantasztikus filmeket készítettek. Persze, mindez az izgalmas harmincas években volt, amikor Hollywood virágzott.

Te magad is szerepeltél filmekben. Volt egy sóhajtásnyi, de nagyon emlékezetes szereped a *Reggeli a Plútón* című filmben. Még fiatal voltam, amikor a filmet láttam, és csak évekkel később döböntem rá, hogy az ijesztő, fojtogató majdnem-gyilkos Mr. Silky String maga Bryan Ferry volt. Hogy kerültél ebbe a filmbe?

Neil Jordan, akit kiváló rendezőnek tartok, kért fel rá. Valójában csak egy kis cameo szerep volt, amit egy-két nap alatt forgattunk le Dublinban, ami nagyon szép város. Úgy gondoltam, jó rendező, szép város, miért is ne. Érdekes élmény volt. Néha azért elgondolkodom, hogy milyen is lehettem volna a film világában, de azt hiszem, túlságosan élvezem azt, amit a saját műfajomban alkotok. Arra gondolok, hogy az élet azért nem olyan keserves, ha az ember zenész, alkothat és turnézik. *(nevet)*

Tavaly, amikor az előadásokban hallgattam Bob Dylan *Don't Think Twice It's Alright* dalát, arra gondoltam, hogy esetekben szinte előre lehet sejteni, hogy hogyan fogsz egy bizonyos dalt élőben énekelni, mert nagyon közel maradsz az albumverzióhoz. Van számodra egy végleges verzió, a te verziód, amitől nem akarsz eltérni, még élő koncerten sem?

Igen, élőben is legtöbbször megmaradok az albumverziók mellett. Így szeretem. Néha persze változtatok kisebb dolgokat, attól függően, hogy milyen zenekarral játszom. De a *Don't Think Twice*-feldolgozásomat például kifejezetten szeretem úgy, ahogy van: a hőmpölygő zongorakísérettel és a lehetőséggel, hogy szájharmonikázzak. Azért is szeretek élőben megmaradni ennél a csendes verzióknál, mert sok másik dalom nagyon komplex zeneileg, különböző hangszerek, sok gitár, sok zaj. *(nevet)* Szeretem mindezt néha egy csendes, egyszerű dallal feloldani.

Amikor megérkeztem, fiaddal, Tarával találkoztam és váltottunk néhány szót. Érdekes volt élőben találkozni egy 'dallal' [a Roxy Music *Avalon* című

albumán az egyik instrumentális szerzemény címe *Tara*]. Néhány nagylemezeden és turnédon Tara játszott dobon, míg Isaac fiad készítette az *Olympia* albumról szóló dokumentumfilmet és részben felelt a *Jazz Age* album designjéért. Mindez szoros kapcsolatra utal. Említetted interjúkban, hogy saját édesapáddal nem igazán tudtatok beszélgetni. Mit gondolsz, miért ennyire más a két apa-fiú kapcsolat?

Igen, nagy a különbség. A fiaimat érdeklí a munkám, megértik azt és a véleményüket is elmondják nekem. Különösen ha turnéra készülök, megvitátjuk, hogy melyik dalokat lehetne játszani. Jó érzés, hogy megoszthatom mindezt velük. Apám és én nagyon különböző személyiségek voltunk, teljesen más kapcsolat volt közöttünk. Sem munkáról, sem érzelmi témákról nem nagyon tudtunk beszélgetni. Egyébként, ha már Tarát említettük, kiváló dobos, de most a saját lemezének felvételével próbálkozik.

A stúdióban veszi fel az albumot? Közreműködsz benne vagy megosztod vele, hogy mit gondolsz a dalairól?

Ő nem, nem veszek benne részt, van elég más problémám. *(nevet)* De valóban, itt a stúdióban veszi fel, és ha majd elkészül és kikérné a véleményem, szívesen megosztom vele.

Min dolgozol jelenleg?

Az új turnén.

Sokban különbözik majd a dallista az *Avonmore* koncertekétől?

Próbálunk új dalokat hozzáadni, de nem igazán van időnk ezeket is begyakorolni. Van esetleg kívánságod? *(nevet)*

Hát a *Mamouna* vagy a *Frantic* éra dalait szívesen hallanám élőben is.

Oh, a *Mamouna* album, kár érte. Már-mint, bárcsak lenne egy hónapom, amit félretehetnék rá! Úgy érzem, a jelenlegi zenekarom nagyon tapasztalt és sok dalt megtanulhatnak róla. Néha nem volt meg hozzá a megfelelő zenekarom, mert ezek nagyon finom és összetett dalok. De a mostani banda ritmusszekciója nagyon jó, és biztos megtanulnának róla jőpár dalt. Az nagyon jó lenne. Köszönöm az ötletet, ezen el fogok gondolkodni.

✶

BRYAN FERRY LEGJOBB SZÓLÓLEMEZEI

"These Foolish Things" (1973)

Vetélytársával, Bowie-val szinte egyidőben rögzítették és adták ki feldolgozáslemezeiket – a '73-as év két Roxy-csúcsalbuma közé fért be ez a szórakoztatni akaró hobbiprojekt –, Ferry-é egységesebb és stílusosabb lett (Van Morrison-light, kábé). Dylan már itt is szerepel, a Stones, a Beatles, a Beach Boys is, meg soul és Brill Building-pop. Az 1974-es *Another Time, Another Place* némileg komorabb, komolyabb, rockosabb folytatása volt ugyanannak, mindössze a záró, címadó az új saját szám.

Let's Stick Together (1976)

Miután ez is cover-lemez – ráadásul nem is albumprojekt, inkább válogatás: felerésztt olyan Roxy-dalok jazzesebb, R&B-sebb önfeldolgozásai, amikkel elégedetlen volt a szerző, felerésztt kislemez B-oldalak – a szóló Ferryt könnyű volt beskatulyázni. Az addigi háromból amúgy ez a legerősebb, sőt általában is a három legjobb szólólemeze egyike.

The Bride Stripped Bare (1978)

A Roxy-feloszlás alatt beindítani kívánt szólópályát egy végre új dalokkal teli lemezzel nyitotta, de a klassz borítójú *In Your Mind* slágermentes LP lett, úgyhogy jöttek is a biztonságos (de nem biztonsági) feldolgozások. Itt felerészben azoké a terep, felerészben remek új saját daloké – ezt a vegyített technikát alkalmazta a szintén jó, 2002-es *Frantic*-en is. A feldolgozáslemezek pedig sokszínűen tértek vissza, bár ezután már soha nem kimagasló színvonalon [a széles merítésű 1993-as *Taxi* közepes, a swingeket tartalmazó 1999-es *As Time Goes By* stílusgyakorlat, a 2007-es *Dylan-esque* egy teljes lemez a példaképnek, de felejtős, a saját dalokat swingsítő 2012-es *The Jazz Age* meg maximum jópofa].

Boys And Girls (1985)

Legtöbbek kedvenc Ferry-LP-je az *Avalon* című Roxy-búcsúalbum megszólalását, témáit göngyölgeti tovább, minőségben az *Avalontól* azért kissé elmaradva. Klasszik 80s szofisztípop.

Bête noire (1987)

Ez meg az előző szóló világát göngyölgeti tovább, de markánsabb dalokkal és megszólalással, Johnny Marr is rágitározott egy erőset, de nem ezért kiemelkedő. Ez is a három legjobb szóló-Ferry egyike.

Mamouna (1994)

Elegáns, kifinomult, stílusos – a Ferry-közhelyjelzők mind illenek erre a kissé alulértékelt, a kilencvenes évek gépiesebb megszólalásához némileg idomuló albumra. A másik elmaradhatatlan Ferry-kitétel – a konzervatív zenész – azonban cseppet sem, hiszen ez a melankolikusabb, atmoszférikusabb album pont hogy letér a hagyományos útról. Akkor már az ezt követő, részben sajátdalos *Frantic* és az azt követő, 2010-es *Olympia* a sokkal konzervatívabban ferry-s lemezek.

Avonmore (2014)

Ezen a posztdiszkós elemekkel is flörtölő lemezen igazán időtlen a megszólalás, luxusnyaraló-övezet zene luxuszenészekkel (Johnny Marr gitárja majdnem az összes számban!, Nile Rodgers, Flea, Marcus Miller), simán ott van a legjobb albumai között. És nyugodtan mellépalhatjuk a baleári, naplementés remix tartalmazó *Avonmore – The Remix Albumot*, az is nagyon élvezetes! *DE*

A ROXY MUSIC-ÉLETMŰ.

”IDŐTLEN.

HA MÁR SIKERÜLT INTERJÚT KÉSZÍTENÜNK BRYAN FERRYVEL, AKKOR ITT AZ IDEJE A POPZENE EGYIK LEGNAGYOBB HATÁSÚ ZENEKARÁNAK, FERRY ROXY MUSIC NEVŰ EGYÜTTESÉNEK A MAGYARORSZÁGON ALIG TÁRGYALT ÉLETMŰVÉT IS ÁTTEKINTENI. DÖMÖTÖR ENDRÉ.

Mindig izgalmas elképzelni, hogy milyen hatása lehetett egy lemeznek a megjelenésekor, amennyire csak lehet, behelyezkedni az elképzelt korabeli körülményekbe és olyan füllel hallani a zenét, mint amikor az adott évben először feltette a tüt a befutóbarázdára egy akkori zenerajongó. 1972-ben, a Roxy Music indulásakor a progresszív rock uralkodott, de a leginkább előremutató lemezeket véletlenül sem a Yes és társai készítették. Az újdonság a glam rock volt, a T. Rex és David Bowie az előző évben fejlesztették ki a stílust, ami '72-ben törte át a mainstream falát, de úgy, hogy közben a *Ziggy Stardust* frissességével minden korabeli zenét felülírt.

Roxy Music

{1972}

Csakhogy a Bowie-lemezzel egynapon [1972. június 16-án] megjelent egy másik

LP, ami dekadenciát, disszonanciát, impresszionizmust, bizarrságot kevert még a Ziggynél is szokatlanabban – szabad szellemű, tiszta artrock volt, elitizmus helyett játékosan. Kerekete kitágító (főleg a B-oldal), úttörő lemez, ami megjelenésekor tényleg nem hasonlíthatott semmire, abból az évből csak a németek (Neu!, Can, Faust) csináltak ennnyire semmiből jött jövőzenét, de ők sem a pop határain belül. A Roxy Music ráadásul a múlt zenei stílusait figurázta ki, cicomázta fel és fejlesztette tovább debütjével, és ez épp csak a bimbózás

időszaka volt karrierjében. Ferryék két hónap-pal a bemutatkozó nagylemez után adták ki első kislemezüket, a brit listán negyedik helyig jutott *Virginia Plain* pedig bizonyította, hogy slágerességben is az élmezőnyhöz tartoznak. A dal ráadásul szintén volt annyira friss a sokrét(eg)ű megszólalással, hogy még bő harminc évvel később is karriert tudott rá építeni a TV On The Radio. Szóval, ha fejben sikerül visszautazni 1972-be és ott tizen-huszonéves zenefant alakítani, akkor ennél menőbb lemezt nemigen hallgathatunk.

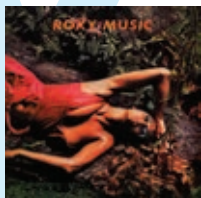
For Your Pleasure

{1973}

A címnélküli Roxy-debüt azonban tényleg nem az életmű csúcsa.

Szolid egyenetlenségei mellett még nem jut rajta elég szerep a két nagy zenei agy közül a társasághoz kicsit később, afféle hangzás-emberként szintetizátorokon és egyéb hangkeltőkön csatlakozott Brian Enónak. Aki ezen a második albumon már hatásában is egyenrangú, sőt talán hangosabb társa a fő szerzőnek, Bryan Ferrynek, akivel a glam színpompás, exhibicionista attitűdjét is vállalva vitték. Eno a debütön leopárd-, Ferry tigrismintás felsőben feszít, a második lemez belső borítóján viszont már Eno tolldíszes ruhája a legextrémebb [más kérdés, hogy neki ennyi játék elég is volt, hamarosan kivált a zenekarból és miközben tisztán vitte tovább korai szólólemezeit az egyre hátrorzongatóbb artrock-megszólalást, a roksztárságból és a külsőségekből ez alatt a bő egy év alatt elege is lett – az *ó szólómunkásságáról a 2016. májusi RECO43-ban írtunk*].

A *For Your Pleasure* a múlttal leszámoló, a jelenbe feltartóztathatatlannal megérkező és a jövő felmutató zenekar lemeze. A slágerek (*Do The Strand, Editions Of You*) és még néhány, fél lábbal a glamben trappoló dal a rétegzett hangszerelésével Bowie-nak is példát mutatott, de a lemez szokatlanabb szerzeményei, az egyértelműen Can-ihlette, kilencperces *The Bogus Man*, az elszállt címadó szám és a hátborzongatóan megkomponált és szép *In Every Dream Home A Heartache* a rockzene hagyományos struktúráit tágították látványosan.

Stranded

(1973)

Eno tehát már a harmadik lemez felvétele előtt távozott, de hatása itt még

bőven tetten érhető. A billentyűs-énekes Ferry mellett így nézett ki a megmaradt kemény mag: Phil Manzanera, aki gitárját sokszor a korabeli rockhősöknél is kíméletlenebbül nyújtta, Paul Thompson, aki a német motorik-grúvtól a későbbi diszkóklütetésig bármit profin hozott és Andy Mackay oboás-szaxofonos, aki meg a nem túl divatos hangszereket emelte be a hangképbe a lehető legtermészetesebben. A basszusgitáros minden eddigi lemezen más volt, így ezen a harmadik albumon is, de az ekkor csatlakozott John Gustafson és az Eno helyére érkezett Eddie Jobson billentyűs-hegedűs a következő három LP-re stabilizálták a szextett felállítását. Szóval a *Stranded* a márciusban kijött második lemez után még ugyanaz év őszén elkészült, és nem is vártak sokat a kiadásával. Mintha Ferry bizonyítani szeretne volna, hogy a közben szintén ekkor szólódebütáló Eno kiválása nem jelentett veszteséget. És valóban nem, Eno szerint ez a zenekar legjobb munkája. A dalok némileg egyszerűsödtek, a Roxy szélső pontjai közeledtek egymáshoz, a Music kiegyenlítettette lett, a klasszicizáltabb megszólaláshoz pedig az öltöny társult, mint innentől meghatározó viselet, de a struktúrák még kellően megbabonázók, váratlanok, Ferry pedig nagyot lépett előre énekesként (Antony is sokat tanult tőle). A *Psalm*, az *A Song For Europe* és a *Mother Of Pearl* a zenekar legjobbjai közé tartozik, de persze általában az egész lemez is.

Country Life

(1974)

Az LP, ahol a Roxy Music végképp Roxy Music lett. Ez persze nem azt jelenti, hogy

jobb, mint az előzőek, sőt. Az első három a csúcislemez, ezen és innentől inkább a magabiztosan uralt saját megszólalás miatt lehet efféle beérkezésről beszélni. Ilyen értelemben persze ez is tökéletes dalgyűjtemény. Hanglemezeiben, témájában, tempójában a zenekar leg-egységesebbje. Ezzel együtt mégis változatos rockalbum, amelyen Ferry végképp a magabiztos Casanova szerepébe lépett. És persze épp itt az ideje a borítókról is ejteni egy-két szót: Ferry tudatosan a csajait vagy a „lehetett volna” csajait tette címlapokra, amivel egységes borítósort kreált – ezen például a Can-gitáros lánya az egyik modell.

Siren

(1975)

Ezen pedig mintha Kylie Minogue lenne a címlapon, de persze nem, Jerry

Hall az, a frontember akkori nője, Mick Jagger későbbi neje. A Roxy eddigi legegyszerűbb, legegyszerűbb vonalú kiadványa ez, a sikerdalokon hallatszik, hogy beindult a diszkókor (a *Love Is The Drug* a zenekar legtökéletesebb slágere), a szerzemények spektruma ismét változatosabb, viszont az érzés, hogy ezeket a felvételeket hallottuk már kicsit eredetiben is, egyre erősebb a lemez végére. Ám ha azt nézzük, hogy bő három év alatt öt ngyire kiváló nagylemezt összehoztak, akkor egy szavunk sem lehet. Ferry is úgy érezte, hogy beteljesült az együttes hivatása és bár az Egyesült Államokban épp ekkor kezdtek befutni, a lemez turnéja után véget vetett a Roxynak, hogy szólókarrierjére koncentráljon. (A *Viva!* című 1976-os, de három év anyagából összeállított koncertlemez dokumentálja, hogy élően is erős volt a zenekar – a korong ettől még nem kiemelkedő, az 1977-es *Greatest Hits* viszont az egyik legjobb best of, főleg, hogy a *Virginia Plain* mellett rajta van a másik csak kislemezes dal, a szintén briliáns, még enős, 1973-as *Pyjamarama*.)

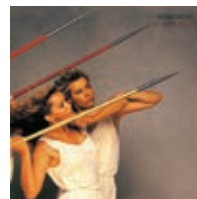
Manifesto

(1979)

Ferry szólózása azonban nem hozta a várt sikert, így viszonylag hamar

visszatért a Roxy Music, a pop-történet egyik első fontos zenekari comeback-je volt ez. Még akkor is, ha maga a lemez már nem annyira számít kimagaslónak. Leginkább a negyedik-ötödik Roxy LP-k minőségű párslata, erős new wave-hatásokkal – Ferryék a Talking Heads-től

az Ultravox!-on és a Simple Minds-on át a teljes new romantic iskoláig (Japan, Duran Duran, Adam And The Ants, Spandau Ballet, ABC) rengeteg korabeli előadóra hatottak, de a visszatéréssel azt is bizonyították, hogy a fiatalokkal is tartják a lépést.

Flesh + Blood

(1980)

A zenekart ekkoriban jelentő Ferry-Manzanera-Mackay-Thompson négyesből

azonban erre az albumra a dobos már kiesett, és a trió még több sessionzenésszel vette körül magát – a címadó dalban például már csak Ferry szerepel az alapítók közül. Amúgy is, olyan mintha ez az ő sajátutas kiadványa lenne, a szólólemezre jellemző feldolgozások is nagyon furán türemkedtek be először egy Roxy LP-re (Byrds újromantikban?). Három-négy, még az előzőnél is new wave-esebb dal megmenti a korongot a teljes kudarcától, de nem érdemtelenül ez a legkevesebb értékelte albumuk.

Avalon

(1982)

A hanyatlás folyamatát azonban a pop-történet egyik legjobb zenekara vissza

tudta fordítani és Ferryék az egyik legjobb búcsúlemezt is képesek voltak összehozni. Ezután ugyanis nagyon bölcsen feloszlott az amúgy is eléggé csonka zenekar. Az *Avalon* azonban újra egységes a trió és a megszólalás is. A leginkább a Japan-féle melankolikus, pasztelles new romantic-kal rokon a zene, annál némileg szofisztikáltabb, AOR-osabb, de végig kifogástalan dalokkal teli az LP.

A zenekar a turnét követően még egy fura koncert EP-t adott ki (*The High Road*, 1983), rajta Ferry-szólódal, eseten Neil Young-feldolgozás és a John Lennon előtt tisztelgő kislemezes *Jealous Guy*-átdolgozás élő változata, de az életművet ezután már csak a szórványos változások és élő felvételes kiadványok gyarapították, főleg miután 2001-ben újra koncertezni kezdtek. Néhány pillanatra felmerült, hogy lesz új lemez is, netán Brian Eno is visszatér, de ezen a perfekt életművön alighanem csak sebet ejtett volna bármilyen ilyen irányú kísérlet. Az alkalmi turnézásoknak aztán 2011-ben vetett véget Ferry, aki azóta az előző oldalakon tárgyalt szólókarrierjére koncentrál.

A NORVÉG POP TÖRTÉNETE.

FJORDPOP, TROLLROCK.

NORVÉGIA SZÉP, GAZDAG, BOLDOG ORSZÁG. LAKÓI ELÉGEDETTEK, TROLLJAI VICCESEK, POPZENÉJE VILÁGHÍRŰ. NEMRÉG LÁTHATTUNK A SKANDINÁV NAPON EGY DOKSIT A HELYI NU-DISCO-SZÍNTÉRRŐL – A MŰFAJ EGYIK SZTÁRJA, TODD TERJE NYÁRON LÉP FEL MAGYARORSZÁGON –, A MEGVETETT ZSÁNERBŐL NEMZETI KINCCSÉ LETT BLACK METAL ALAPZENEKARA, A MAYHAM ÁPRILISBAN ADOTT KONCERTET BUDAPESTEN, MÁJUSBAN PEDIG JÖN AZ EGYIK LEGJOBB HELYI DALSZERZŐ, THOMAS DYBDAHL. PERSZE EZEKEN TÚL IS BŐVEN VAN MIRE FIGYELNI, FELNAGYÍTJUK AZ ORSZÁG ZENEI KULTÚRÁJÁT.

DÖMÖTÖR ENDRE.

Hogyan lesz egy Magyarországnál négyszer nagyobb, viszont csak fele annyi ember által lakott, eléggé elszigetelt ország zenéje világhírű? Nagyjából úgy, ahogyan a többi skandináv országé. Kell hozzá egy kiemelkedő zenekar, amely áttör az országhatáron. Svédországban az ABBA ezt megtette már a hetvenes években, nem véletlen, hogy ott fejlődött ki a régió leg-erősebb zeneipara. Nyomában viszont ott van Norvégia is, amit az a-ha tett fel a poptrékképre a nyolcvanas évek közepén – és ugyanígy zajlott a folyamat Finnországban (Hanoi Rocks), Izlandon (Sugarcubes) és Dániában (Aqua) is. Az első világsztárzenekar húzta magával a többi helyit és terelte a figyelmet a hátszakra. Norvégia ma már a svédek után az egyik legjelentősebb pophatalom a nem-angolszász világban, a bevett helyi stílusokban (jazz, folk, metal, elektronikus zene, pop) ontják a nemzetközi figyelmet kapó előadókat, producersztárjaikat Beyoncétól Rihannán át a One Directionig sztárok tucatjai alkalmazzák

és nincs olyan év, hogy a külföldi kritika ne lenne elájulva egy-egy norvég lemeztől (mi is, csak az utóbbi három évben: Todd Terje, Susanne Sundfør, Jenny Hval).

A NORVÉG TITOK

Mindössze annyi, hogy tudatossággal, odafigyeléssel, racionalizmussal álltak a zenéhez és az óvodától induló zenei nevelés mellé felépítettek egy világ csodája zeneipari piramist, ami a tehetséggondozáson túl az anyagi oldalra is figyelve exportképessé tette a norvég előadókat. Mindegy, hogy a hírhedt black metal-szín-ter hogyan épült fel a kilencvenes évek elején, ha a világ vevő rá, akkor exportálják. A norvég jazz pártját ritkítja? Naná, hogy invitálják a külföldi sztárokat zenélni a helyi géniuszokkal. És ahogyan a Stargate és más kiemelkedő dalszerző-producer csapatok egyre több világszlágerért felelnek, úgy egyre több fiatal norvég zenész-szerző előtt nyílik meg az út a nagyok világába. Sőt, már inkább a nagyok kapkodnak

a legjobbakért. Az ajtót az a-ha rúgta be, aztán az egységesen népszerű skandináv metálszintérből a norvégok is kivették a részüket, és egy évtizeddel később, a kilencvenes évek végén már több zsánerben is megindult a felemelkedés. Oslo zeneiparilag is főváros, vele szemben a nyugati parti Bergen a laza, *kül* hely, onnan futott be világgáriert a Röyksopp és a Kings Of Convenience haveri köre, de a jóval északibb és *coolabb* Tromsø is fontos az elektronikus zenében (Bel Canto, Biosphere, eredetileg a Röyksopp is innen indult és leginkább az egész norvég nu-disco/space discomozgalom). A negyedik említésre méltó város a két utóbbi között elhelyezkedő Trondheim, ahol a jazz és klasszikus zene a jelentősebb, de ide való az ország helyben legnépszerűbb rockzenekara, a Motorpsycho is.

HŰVÖS KEZDETEK

Azt nem lehet mondani, hogy a rock & roll-forradalom megörjítette volna az északi népet,

akik inkább az országban korán, már a két világháború között kialakult jazz-szcénában találtak magukra. A fúvósokat és hegedűt középpontba állító norvég jazz gyorsabban, jobban fejlődött a rocknál, az atmoszférikus megszólalás lett a sajátos karakter, a hetvenes években már bőven műfaji világsztárjaik voltak (Terje Rypdal, Jan Garbarek), így a zsáner sokáig népszerűbb volt a rockzenénél és nem véletlen, hogy máig folyamatosan alakul és hatása is jelentős (erről később). A beat helyett – és a jazz mellett – a helyi folk uralkodott (erről a 2015. márciusi RECO30-ban és a számkajójakazenejéről a 2016. novemberi RECO47-ben írtunk). Az sem véletlen, hogy az egyetlen említésre méltó hatvanas évekbeli beatütő, a The Pussycats mellett inkább folkos dalszerző-előadókat lehet említeni a hetvenes évek első feléből (a barokkpoppal is kacérkodó Alf Crannert, a blues-osabb Kåre Virudot, a költőibb Pål Stengrunnt, aztán Ole Paust, Lillebjørn Nilsent, Jann Eggumot) – a műfaj, valamint a country/america máig igen népszerű. A helyi szupersztár Knutsen & Ludvigsen paródias/gyerekdalos duó mellett a hetvenes években néhány progrockzenekar (Junipher Greene, Prudence, Pöpl Vuh – ők később a német Pöpl Vuh miatt nevet változtattak) vitte a prímet, de a popzenei élet igazi beindulása a nyolcvanas évek legelejéig, a punk, new wave helyi megjelenéséig kellett várni.

AZ IGAZI KEZDET

Bár Oslo volt zeneipari központ, de az első igazán jelentős new wave-zenekar Bergenből bukkant fel: a The Aller Værste! perfektül vette le a 2 Tone-együttesek stílusát, nyomában elkezdtek gombamód szaporodni a szuper oslói (és környéki) posztpunkformációk is: a Kjøtt hideglelés volt, a De Press és az abból alakult Holy Toy különlegességként lengyel énekessel játszott Gang Of Four-szerű zakatolást, a Fra Lippo Lippi kezdetben szintis coldwave-vel vacogtatott, Beranek pedig Gary Numan/David Bowie ötvözzelletl ügyeskedett. Az a-ha is ebben a bimbózó zenei közegben jött létre és a trió ambíciózussága (már néhány hónap közös zenélés után Londonba költöztek) hamar eredményre is vezetett. A nemzetközi befutáshoz a jó dalokon túl egyértelműen kellett az angliai bázis, és a szintipopot szofisztikoppal keresztező hatásos megszólalás – na meg, hogy a posztereken is jól mutatott a három fickó. Mindezek együtt, leginkább az Amerikában is No. 1 *Take On Me* debütőkislemez hamar globális sztárrá tették őket. Nemhogy akkor, de azóta sem látott az ország ilyen sikeres produkciót (100 milliós lemezeladás, rekordméretű koncert), az a-ha egyértelműen nagyot lendített a helyi zenei életben. A következő nemzetközi sikervárományos, a dreampopos

Bel Canto trió lett (benne a későbbi ambient/elektronikuszenésszel, Biosphere-rel), ők az a-ha-példát követve 1986-ban Belgiumba költözve próbálták szerencsét, de csak jóval szerényebb eredményt értek el. Norvégiában viszont beindultak a zenekarok és ekkor formálódtak a később „négy nagy”-ként emlegetett helyi legenda-együttesek: a police-os-U2-s deLillo, a posztpunkból rockosodó Raga Rockers, az igazi alterrockos Jokke & Valentinerna és a poprockos DumDum Boys. Ők nagyrészt máig aktívák és őrzik megérdemelt népszerűségüket (kivéve Jokkét, aki 2000-ben herointüladagolásban hunyt el, csak hogy ne gondoljuk, arrafelé nincs igazi rock&roll-élet).

METAL-KITÉRŐ

A nyolcvanas években, a metal felemelkedésekor a svéd, finn, dán fiatalok mellett a norvégok is úgy érezték, hogy a hosszú, sötét téli hónapok tökéletes kísérezeneje ez a műfaj lehet és meg sem álltak addig, ameddig ki nem fejlesztették a helyi ízt, a black metalt. A műfajban és más metal-alfajokban (a gótmetál különösen népszerű) az úttörők után (Mayhem, Darkthrone, Burzum, Emperor, Immortal, Gorgoroth, Ulver) máig innovatív és világgraszoló produkciók születnek (Enslaved, Dimmu Borgir, Satyricon, Kvelertak) – erről a 2017. márciusi RECO50-ben szoltunk részletesebben.

KREATÍV TŐKEFELHALMOZÁS A KILENCVENES ÉVEKBEN

A Bel Canto a kilencvenes évek elejére érett be és duóként egyre jobb electro-dreampopalbumokat készített, a kivált harmadik tag viszont először Bleep néven acid house-t, majd Biosphere-ként úttörő ambient techno-t kezdett játszani és rá is felfigyeltek – Angliában is. A norvég zenekarokra egyre több

figyelem vetült külföldön, a kiadók egyre bátrabban adtak ki nemzetközi terjesztésű albumokat, de a kilencvenes évek jórészt még a kreatív tőkefelhalmozással telt. Az alterrockos Barbie Bones, a zajrockos Kung Fu Girls, a dreampopos/shoegaze-es Velvet Belly, a némileg byrds-ös ízű Bigbang, pszichrockos Kåre And The Caveman, az americanás Midnight Choir, a csupacsaj, dühös Lillemor mind érdekes volt, de egyikük sem vitte olyan sokra (és bírta olyan sokáig), mind a Motorpsycho. A grunge-os alapokból hamar egy ambíciózus pszichedelikus-zajos-indierock megszólalás születte, amivel Európa-szerte elismertek lettek, igaz, a nagy brit vagy amerikai áttérés elmaradt. A Motorpsycho közel harminc éve megállíthatatlanul aktív, ügyesen továbbfejlődő és hazájában az egyik legtöbbet tartott együttes. Rajtuk kívül ebből a körből még a Madrugada Nick Cave-es hangulatú remek alterrockja tudott némi figyelmet kivívni külföldön (ha nem számítjuk, hogy a Secret Garden egyik fele norvég, de ne számítsuk), ám hamarosan nagyot változott arrafelé a világ. Először a retrós rockzenekarok, a Glucifer és a Turbonegro értek el komolyabb méretű közönséget Európában. Főleg az utóbbi vált kultikussá örült koncertjeinek köszönhetően, meg persze garázsrockot, glamet, (pre)punkot és rockot (sőt egy kis metált is) keresztező csúcselemezei (Ass Cobra – 1996, *Apocalypse Dudes* – 1998) miatt, de 1998-ban, a nagy befutás előtti pillanatokban feloszlottak. Mire 2002-ben egyre növekvő kultuszuk miatt visszatértek és dicsőségesen learatták a babérokat, már a svéd The Hives világsztár volt a tőlük koppintott megszólalással.

BALTIBEAT

A Turbonegro első sikerei után, az ezredfordulón jött az igazi új pezsgés, de a Røyksopp és társai nagy áttérése előtt néhány évig még

20 A HELYI SZÍNTÉREN
NAGYHATÁSÚ LEMEZ

- # **Kjøtt:** *Kjøtt* (1980)
- # **The Aller Værste!:** *Materialtretthet* (1980)
- # **Fra Lippo Lippi:** *In Silence* (1981)
- # **De Press:** *Block To Block* (1981)
- # **Beranek:** *Sound Of Danger* (1981)
- # **Radka Toneff & Steve Dobrogosz:** *Fairytales* (1982)
- # **Raga Rockers:** *Maskiner i Nirvana* (1985)
- # **deLillos:** *Suser avgårde* (1986)
- # **Jokke & Valentinerne:** *Et hundeliv* (1987)
- # **DumDum Boys:** *Blodig Alvor Na Na Na Na Na* (1988)
- # **Bjørn Torske:** *Nedi Myra* (1998)
- # **Kåre And The Caveman:** *Long Day's Flight 'till Tomorrow* (1999)
- # **Opaque:** *Gourmet Garbage* (2001)
- # **Ricochets:** *The Ghost Of Our Love* (2003)
- # **The Lionheart Brothers:** *Dizzy Kiss* (2007)
- # **Odd Nordstoga:** *Pilegrim* (2008)
- # **John Olav Nilsen & Gjengen:** *For sant til å være godt* (2009)
- # **Stein Torleif Bjella:** *Heidersmenn* (2009)
- # **Highasakite:** *All That Floats Will Rain* (2012)
- # **Moddi:** *Unsongs* (2016)

a hátszágban is hevesen formálódott – főképp Tromsø-ben – az amúgy „bergeni hullám”-ként elhíresült norvég elektronika. A Bel Canto és a Biosphere törte az utat, utóbbi pedig városában, Tromsø-ben is példaképként szolgált néhány fiatalnak, akiknek gyökerek nélkül kellett felépíteniük az elektronikus zenei színteret. Mental Overdrive, Bjørn Torske, Rune Lindbæk, Ole Mjos voltak a pionírok a kilencvenes évek elején, ők egymással keresztbe-kesul is sokat kollaboráltak, aztán a fél generációval fiatalabb Torbjørn Brundtland és Sveine Berge is csatlakozott a körhöz és még több projekt született (Ismistik, Volcano, Alania, Those Norwegians, Drum Island, Aedena Cycle, Frost stb.), majd nagyjából az egész bagázs átköltözött a jóval délebbi Bergenbe és ott további helyi arcokat inspirálva színteret robbantottak. Torske volt a diszkós hangzások újraépítője, nyugodtan mondhatjuk, hogy a nu-disco atyja, Brundtland és Berge pedig egy bizonyos Röyksopp névvel cövekelte le. A csapódó helyi suhanc, Erot volt a legtehetségesebb, ő a barátnőjének is írt egy slágert, ez volt Annie és a *The Greatest Hit*. A színtérhez kiadó is dukált (ez lett a Tellé), a világ figyelmét is felkeltő *Wall Of Sounds presents Tellé* kompiláción pedig még a bohémebb, downtempósabb Ralph Myerz & The Jack Herren Band és a táncba csalt Kings Of Convenience is bemutatkozott. Persze, hogy ők is a haveri körhöz tartoztak, az épp akkoriban bimbózó new acoustic movement nevű brit indiefolkos mozgalommal felkapott duót is a Tellé adta ki otthon, egy al-labelen keresztül. A szereplők aztán egyesével is kezdtek nagyon befutni. A gigasiker 2001-ben a Röyksopp lett, a tragédia pedig Eroté, aki veleszületett szívbetegségben halt meg ugyanabban az évben. Barátnője, Annie néhány év gyász után, 2004-ben tért vissza a szívszorítóan eufórikus *My Heartbeatt* és *Anniemal* című elektro-pop albumával, ami egyértelműen a műfaj egyik csúcsa. Időközben burjánzott a színtér, a Flunk tripphoppal, az Xploding Plastix

breakbeat nu-jazz-zel futott be. Ja igen, nu-jazz. A kilencvenes évek közepétől formálódó tág műfaji kategória Norvégiában szintén kapott sajátos leágazást. A future jazzes úttörők között ott van Nils Petter Molvær, Bugge Wesseltoft, a Jagga Jazzist és ezzel vissza is kanyarodtunk a helyi jazzhez.

KÍSÉRLETEK

A régóta stabil jazzélet (rengeteg nemzetközi sztárral: Garbarekék mellett Arild Andersen, Jon Christensen és például a bámulatos énekes lemezeket készítő Radka Toneff stb.), ekkoriban is élt és virult (Atomic, Wibutee), de a műfaj általános megújításához, a nu-jazzhez sokat tettek hozzá az előbb említettek. Ez messze nem fedte le a norvég kísérletező lélek minden rezdülését. A Jagga Jazzisthez több ponton kapcsolódó, csak breakbeat-jazz helyett nagyon leegyszerűsítve jazzmetált játszó Shining vitte a legmesszebb a műfaj gyökereitől, de a black metalban is megjelenő experimentalista hajlam sok más produkcióban is megmutatkozott. Ott van például a Supersilent improvizációs jazzambientjében és szintén utóbbi játssza Arve Henriksen. A norvég kortárs klasszikus fő zenije Arne Nordheim volt, Bjørn Foongard microtonális zenét készített, Lasse Marhaug a zajjal játszik, akárcsak Maja Ratkje és valahol a dark ambientes, halkzajos Deathprod is. Annak ellentétje a hangos zaj, amire a MoHa! munkássága a jó példa.

A KÉTEZRES ÉVEK SZÁRNYALÁSA

Az a-ha által a világra kinyitott ajtót Röyksoppék szélesre tárták és a norvégok préselték magukat ki azon, ahogyan csak tudták. Innentől természetesen a nemzetközi sajtó és a kiadók, koncertszervezők is lesték a következő dobást, az pedig volt dögivel. Ha csak az elektronikus zenés sort folytatjuk: a Datarock punkfunkja, a Pleasure Prince-funkja, TeeBee drum'n'bass-e, a Casiokids

/ KINGS OF CONVENIENCE

2017/MÁJ/29-31
///// 19H, 21H /////

**BENJAMIN
VANDEWALLE (BE) &
YOANN DURANT (FR) &
SOHARÓZA (HU)**

/RÖYKSOPP

bloghouse, diskJokke elektrohouse-a, André Bratten tech house-a és főleg a space disco/nu-disco az elsónél jóval nagyobb nemzetközi hatású másodgenerációja [Lindstrøm, Prins Thomas, Todd Terje, Kallé, Telephones stb.] mind kvalitásos produkció. Ha nem is minőség, de nagyon futnak az újgenerációs edm-huszárok is [Kygo, Matoma, Alan Walker, Lido, Cashmere Cat]. Helyben a hiphop is – Tommy Tee, Opaque, Madcon, Stella Mwangi – de az eddig határokon belül maradt. Aztán ott vannak a hosszú hagyományt folytató, a Kings Of Convenience által keltett figyelmet ügyesen kihasználó dalszerző-előadók [Sondre Lerche, Thomas Dybdahl, Odd Nordstoga, Stein Torleif Bjella, Moddi, Ida Maria, Marit Larsen, Ane Brun], vagy a Garbarek-lány, Anja Garbarek úttörő artpop törekvéseit folytatók: az indusztri-jazzes Hanne Hukkelberg, a glitchfolkpopos Silje Nes, a Susanna And The Magical Orchestra és címszereplője, Susanna szólóban, valamint közös lemezen a jelenleg talán legfelkapottabb Jenny Hvallal, valamint a táncosabb iskolát követők közül Susanne Sundfør, Emilie Nicolas vagy Aurora. Ők átvezetnek az Annie-féle elektropoposokhoz: Bertine Zetlitz, Margaret Berger, Kate Havnevik, Sissy Wish. A sort még tényleg hosszan lehetne folytatni, hiszen az alterpopos Magnet, a shoegaze-es Serena Maneesh, a dancerockos 120 Days, a kabarépopos Katzenjammer, a kabaré-gypsypunkos Kaizers Orchestra, vagy a tisztán kabaré Ylvis, a megbabonázóan tiszta janglepopos I Was A King vagy a bájos indie-ska Razika mind ügyesen dolgoztak meg a sikerért. Persze mindig akadnak hiába próbálkozók: a rockos Gazpacho, a garázsrockos Ricochets, az emorockos Ungdomskulen, az indierockos King Midas és My Midnight Creeps, az indiepopos Margarets és Washington, vagy a Beach Boys-popos The Lionheart Brothers méltatlanul nem futottak be nagyobb karriert. És persze mindig akadnak, akik megelégednek a helyi szintérel: a norvégul éneklő John Olav Nilsen & Gjengen

janglepopja úgy is nagyon megkapó. Meg olyanok is, akiket nagyon nyom a helyi sajtó, de a külföldi áttörés csak nem akar összejönni: legfőbb friss példa a Highsakite, akiket még Bon Iver is hívott turnézni – hiába.

PRODUCEREK, KIADÓK, JÖVŐ

Nem jelentéktelen tényező, hogy a remek előadók mellett Norvégia képes volt a dalszerző-producerek terén is felzárkózni az úttörő svédekhez, az angolszászokon túl ma már ez a két nemzet adja a legtöbb világszínre szerzőit, sztárproducereit. A kilencvenes évek közepén Trondheimben létrejött, ma már New Yorkban székelő Stargate team a kétezres évek közepe óta komoly tényező a nemzetközi popban, első amerikai No. 1-jukat Ne-Yóval hozták össze, Rihannával [túl például a fenomenális *Don't Stop The Music*-on] 2010-11-ben négy egymást követő kislemezzel is listavezetők lettek. Az Espionage team többek közt Beyoncéval volt első, Ina Wroldsen Britney Spears-tól a One Directionön át a Clean Banditig tucatnyi sztárnak ír, Lene Marlin meg Rihannának, de ők csak a jéghegy csúcsa ezen a területen. Lemezkidoból is jól áll az ország, a már tárgyalt tánczenét beindító Tellé-n túl elismert a műfajban Prins Thomas Full Puppja vagy Lindstrøm Feedelityje, a két igazán nagy márkanév pedig a minőségi zenéket széles lefedő Smalltown Supersound és Rune Grammofon – ami náluk jön ki, arra kíváncsi a világ. A norvég zeneipar kicsattanóan egészséges, évről-évre 5-10%-os növekedést produkál, 2015-ben 440 millió dollárt ért. A Music Norway nevű export és promóciós iroda remekül végzi a dolgát [interjú annak vezetőjével a 20. oldalon], de persze láthatjuk, van is mit bemutatni és nyomni. Abba bele sem érdemes menni, hogy ki lehet a következő norvég befutó, mert folyamatos az utánpótlás és rengeteg a jelentkező. Valaki biztosan rajta marad ezen az úton.

•

trafó

f

20 KLASSZIKUS LEMEZ.

NORVÉGIA CSÚCSAI.

ÍME, NORVÉGIA LEGJOBB POPROCKALBUMAI (A FOLKNAK, JAZZNEK, METALNAK KÜLÖN GYŰJTÉS DUKÁLNA). IDŐRENDEN HALADUNK, MIND KÖTELEZŐ HALLGATNIVALÓ – KERETESBEN PEDIG MÉG HÚSZ MÁSIK IZGALMAS, AJÁNLOTT LP: AZ ELSŐ HÚSZBÓL ÉPPEN KISZORULT REMEKMŰVEK, EGYKOR NEMZETKÖZILEG IS JEGYZETT, DE MÁRA INKÁBB ELFELEDETT SZUPER LEMEZEK.

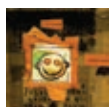
Terje Rypdal: *Bleak House* (1968)

A jazzgitáros első albumán megkapó pszichrockos-pszichfolkos keretbe helyezett avantgárdot, fúvósduós, meleg jazzt [a másik nagy, Jan Garbarek is fűj] és ezzel jópárat le is fektetett a norvégok meghatározó zenei stílusai közül az ország első kiemelkedő lemezén.

a-ha: *Scoundrel Days* (1986)

Norvégiát a nemzetközi zenetérképre helyező *Take On Me* szintipopklasszikus után az a-ha második lemezével ért csúcstra, útmutató egyensúlyban a digitális, szintis 80s sound és a szofisztipop, Harket pedig igazi, hűvös crooner – már itt.

Motorpsycho: *Timothy's Monster* (1994)

Norvégia legnépszerűbb, legkitartóbb és igen, a helyiek szerint legjobb rockzenekara a kilencvenes évekbeli csúcskorszaka óta is máig képes megújulni. Pszichrock, zajrock, indierock – még négy-öt másik lemezt kiemelhetünk volna.

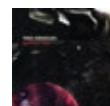
Turbonegro: *Ass Cobra* (1996)

Itt is nehéz volt választani, hiszen a következő, némileg erősebb nemzetközi reputációjú 1998-as *Apocalypse Dudes* is perfekt, de mégiscsak itt tökéletesítették ki ellenállhatatlan garázs-, glam-, punk-, hardrock mixtúrájukat.

Biosphere: *Substrata* (1997)

A norvég elektronikus zene első kimagasló alakja ott volt az ambient house/ambient techno alapjainak lerakásakor, erre az albumra pedig végképp karakteres, letisztult megszólalást szült, a műfaj egyik klasszikusa.

Those Norwegians: *Kaminzky Park* (1997)

A legjobb alig ismert norvég-lemez, ami azért is furcsa, mert nagyon ismert későbbi sztárok korai próbálkozása! A Röyksoppo és Rune Lindbæk house-t és diszkót keresztesnek fenomenálisan.

Röyksopp: *Melody A.M.* (2001)
Az a-ha és a black metal után legközelebb a norvég elektronika érte el a világ ingerküszöbét és a Röyksopp lett a felmutatható sztárzenekar. Valószínűtlen, egymilliós siker ez a fékezett tempójú, hangmintanehez chill-klasszik, ami ráadásul meglepően jól is öregedett.

Xploding Plastix: *Amateur Girlfriends Go Proskirt Agents* (2001)
Breakbeat, nu-jazz, triphop, idm: ezekből gyúrta szintén kisselefejtett remek debütjét az oslói duó. Vidám, ravasz, fülbemásható anyag, a műfaj sok más előadójával szemben remek arányérék jellemzi őket.

Kings Of Convenience: *Riot On An Empty Street* (2004)
A bergeni elektronikusok haveri körébe tartozott egy akusztikopos duó is, ami a Röyksopp-pal egy időben lett külföldön is népszerű debütjével, ám a csúcs ez az ahhoz sokban hasonló, finom, meleg második LP. Legjobb kandalló-lemez évör.

Erlend Øye: *DJ-Kicks* (2004)
A Kings Of Convenience egyik fele szólóban és más zenekarral is kitért az elektro pop felé, legemlékezetesebb ilyen munkája ez a műfajból [mix-lemez] és sorozatból [*DJ-Kicks*] is kiemelkedő, mixre ráéneklős csodabuli.

Sondre Lerche: *Two Way Monologue* (2004)
A számos remek norvég dalkok közül nem véletlenül Lerche futotta be a legnagyobb nemzetközi karriert. Mestere a dalformátumnak, és ez a masszív relaxálással felérő második LP egy hatását soha nem veszti örökzöld.

Annie: *Anniemal* (2004)
Vannak érvek amellet, hogy ez minden idők legjobb elektroplemeze – és nem olyan nehezen védhető érvek azok. De hogy a rajta szereplő *My Heartbeat* hatását semmi más nem tudja, az tuti: egyszerre libabőröztet, indítja be a könnycsatornát és okoz eufóriát.

Datarock: *Datarock* (2005)
Szintetizált örömmzene, az LCD Soundsystem norvég testvérei: dancpunk diszkóból, funkból, minimalwave-ből, korai elektronikából, garázsrockból, new wave-ből, lofirockból. Mindez fapofahumoral.

120 Days: *120 Days* (2006)
Kapott némi nemzetközi figyelmet a 120 Days hasonlóan erős két lemeze, de nem eleget. Más magyarázat nem lehet arra, hogy ez a krautból, space-synth-ből, posztpunkból kevert indie rockzenekar nem futott be karriert.

Bertine Zetlitz: *My Italian Greyhound* (2006)
Zetlitz hazájában az ezredforduló ünnepelt popsztárja volt, talán senki nem nyert annyi helyi Garmmy-t mint ő, legjobb albumát mégis nagy sikerei után készítette el. Mintaszerű északi elektro pop.

Lindström: *Where You Go I Go Too* (2008)
A korai 12"-es space diszkókat összegyűjtő *It's A Feedelitiy Affair* is kötelező, de a műfaj csúcsmérete egyértelműen ez a három nagyon hosszú számot tartalmazó LP. A közel félórás címadó még rövid is.

Shining: *Blackjazz* (2010)
Ötvözni a két legközhelyesebben norvég zenét, a metalt és a jazzt? Az avantgárd, experimentál, posztminden Shining lemezről-lemezről egyre masszívabb és súlyosabb megvalósítással állt elő. A *Blackjazz* minden korábbi helyi nyomasztásnál letaglózóbb.

Todd Terje: *It's Album Time* (2014)
A norvég nu-disco másodgenerációjából Terje életműve kimagaslik, és azt ez a sokáig érlelt, de tökéletesre csiszolt debütlemez koronázza meg. Még Bryan Ferry is olyan fenséges rajta, mint nagyon régóta nem.

Susanne Sundfør: *Ten Love Songs* (2015)
Sundfør Zetlitz-hez hasonlóan több helyi sikerlemez után ért csúcra, ám ő ezzel nemzetközileg is szép figyelmet vívott ki magának. Eddigre a folkos kamara-artpopból kamara-elektropop lett, de olyan nagyívú, hogy máig csodáljuk.

Jenny Hval: *Blood Bitch* (2016)
Az utóbbi évek legnagyobb elismerést kivívott norvégja egyértelműen Hval, aki már Rockettothesky néven kiadott folktronikás LP-ivel is aratot hazájában, de a legutóbbi öt albumából álló, minimalista avantpopplemez-sorozata itt csúcspontja ki.

+ 20 AJÁNLOTT NORVÉG ALBUM

Bel Canto: *Shimmering, Warm & Bright* (1992)

Nils Petter Molvær: *Khmer* (1997)

Midnight Choir: *Amsterdam Stranded* (1998)

Madraguda: *Industrial Silence* (1999)

Jagga Jazzist: *A Livingroom Hush* (2001)

Thomas Dybdahl: *...That Great October Sound* (2002)

Ralph Myerz And The Jack Herren Band: *A Special Album* (2003)

Supersilent: *6* (2003)

Deathprod: *Morals And Dogma* (2004)

Susanna And The Magical Orchestra: *List Of Lights And Buoys* (2004)

Serena Maneesh: *Serena-Maneesh* (2005)

Ane Brun: *A Temporary Dive* (2005)

Margaret Berger: *Pretty Scary Silver Fairy* (2006)

Marit Larsen: *Under The Surface* (2006)

Ida Maria: *Fortress Round My Heart* (2008)

Prins Thomas: *Prins Thomas* (2010)

Casiokids: *Topp stemning på lokal bar* (2010)

Razika: *Program 91* (2011)

I Was A King: *You Love It Here* (2012)

Emilie Nicolas: *Like I'm A Warrior* (2014)

INTERJÚ A MUSIC NORWAY
VEZETŐJÉVEL, KATHRINE SYNNESEN
FINNSKOGGAL.

MEG KELL MUTATNI, HOGY A TŐKE VISSZATERMELŐDIK.

A Music Norway a norvég zeneipar állami finanszírozású kirakatintézménye, de ebben semmi pejoratív nincs, hiszen egy külföldi szakmabeli jó eséllyel tényleg az ország zenéjének exportálásáért és promótálásáért felelős szervezettel találkozunk először. Van példa jól működő állami popzenei finanszírozásra és célmegvalósításra? Az MN vezetőjével beszélgettünk oslói irodájukban.

INTERJÚ DÖMÖTÖR ENDRE. FOTÓ ILJA C. HENDEL.

Milyen céllal jött létre a Music Norway?

A norvég zene exportálásának céljával. Norvégiában minden kulturális szektornak megvan a maga exportszervezete: a filmnek, a színháznak, a táncnak, a kézművességnek. Pontosan úgy, ahogyan bevételt képező más iparágaknak, mint például a halereskedelemnek, az olajnak és így tovább. Alapítványként működünk, amit a kulturális minisztérium finanszíroz, de kapunk támogatást a kereskedelmi minisztériumtól is. Ugyan nem ők a munkaadóink, de feljűk tartozunk elszámolással. Minden munkánkat, stratégiánkat, aktivitásunkat, támogatásunkat és projektünket a zeneipar szükségleteire alapozzuk. Úgyhogy az időnk egy jó részét azzal töltjük, hogy a népzenei szövetséggel, a jazz szövetséggel, a független lemezkiadók szövetségével, a jogtulajdonosokkal, jogvédő szervezetekkel, magukkal a művészekkel beszélgetünk és megpróbáljuk kideríteni, hogy éppen mire van szükségük ahhoz, hogy nemzetközileg is megmutathassák magukat. Mit kell tennünk azért, hogy támogassuk szükségleteiket? Évente alakítunk ki új stratégiákat, tervezeteket és azok szerint igyekszünk segíteni mindenkit. Három szinten dolgozunk. Az első szinten a kompetenciakiépítés zajlik. Rengeteg szemináriumot, előadást tartunk, fesztiválokra járunk, művészekhez megyünk, művészeket fogadunk itt az irodában, ahol minden fontosabb stílusnak külön osztálya van. Aztán útmutatókat adunk ki például arról, hogy hogyan lépjen be egy művész a lengyel, netán a magyar piacra. Ezek az alsószintű eszközeink arra, hogy a nemzetközi piac felé tereljük az előadókat. A második szinten már konkrétan foglalkozunk azzal,

hogy válhat egy zenekar nemzetközibbé, piac készsé. Vannak pénzügyi alapjaink, amiből nemzetközi turnékat, találkozókat tudunk támogatni. És számos program, ami az iparági építkezést segíti elő. Üzlettervezés, cégépítés, médiatréning és így tovább. Ezt némileg a legfelső szinten is végesszük, de itt már az exportkés előadókkal foglalkozunk. Nagyobb támogatásokkal, ösztöndíjakkal tudunk művészeket segíteni, ugyanakkor a cégeket is hasonlóan komolyabb módon támogatjuk, például ha egy lemezkiadó nemzetközi figyelmet vív ki, akkor az ő nemzetközi piaci pozíciójuk erősítését segítjük elő. Ezen a szinten már nagyon specifikusan dolgozunk egyes művészekkel és cégekkel. Ahhoz, hogy a norvég előadókat export-készé tegyünk, szükség van egy ilyen felépítményre és szükség van arra, hogy a zenészek körüli teljes iparágat is export-készé tegyünk.

Milyen szinten felügyeli a folyamatokat az állami finanszírozó, a kulturális minisztérium?

Nem szólnak bele a tényleges működésbe, az úgynevezett karnyújtásnyi távolság elve érvényesül köztünk. Van egy megbízásunk tőlük arról, hogy mit kell teljesítenünk. A Music Norway célja, hogy növelje a norvég zeneipar bevételeit, tehát a feladatunk, hogy ezek a számok évről-évre emelkedjenek. Bizonyítaniunk kell, hogy megéri az iparágba fektetnie az államnak, ami azt is jelenti, hogy fel kellett építenünk egy struktúrát, ami ennek mérését szolgálja. Az exportbevételeket számszerűsíti és összesíti. Ha pénzt kapsz, azt jól kell felhasználni és értéket kell vele teremteni, ami konkrét bevétellel alakul át. A politikusok

sokszor nem látják át, hogy mire adnak pénzt, tehát pontosan meg kell nekik mutatni, hogy akár csak egy befektetőnél, a tőke visszatermelődik.

Hogyan termelődik vissza a befektetés a norvég zeneiparban?

Európában az egyik legnagyobb növekedést a kulturális szektor érte el az elmúlt időszakban. Úgyhogy most elsősorban a kreatív iparág építésén dolgozunk. Ketté kellett választanunk a támogatási rendszert, mert a művészek igényei és a zeneipari szegmens igényei eltérnek, de mind a kettőt egyszerre kell fejleszteni, különben az egyik lóg a levegőben a másik nélkül. A zenészek támogatása egy ideje már kellően biztosított, most az iparág felhúzásához keressük a forrásokat, ugyanis az adóiban visszaforgatott bevétel leginkább ott keletkezik. Tehát a nemzetközi piacra kilépő norvég művészeknek olyan norvég cégek, lemezkiadók, koncertszervezők, jogkezelők kellene, akik ezeket a feladatokat nagyban, nemzetközileg is el tudják látni. Hogy például ne svéd jogkezelőnél kössenek ki egy értékes művész bevételei. Most ez a legfontosabb cél: ha van egy tehetséges, nemzetközi potenciállal bíró előadó, akkor a jogdíjai Norvégiába folyanak vissza és kompatibilis norvég menedzsment intézze az ügyeiket. Az a-ha és a Röyksopp történetét használjuk folyamatosan. Mindketten külföldi céggel szerződtek, sem pénz, sem szakemberek, sem hálózat nem került vissza, épült ki Norvégiában a két legnagyobb norvég előadó sikereiből. Pont ezért jött létre a Music Norway.

A beszélgetés az Oslo World Music Festival és a Hangvető jövőtárból valósult meg.

HIRDETÉS

FOLK DELICATESS A BUDAPEST
FOLK FESTEN / 2017. MÁJUS 24-28.

NÉGY NAPON ÁT ZENÉL A VÁRKERT BAZÁR

/BABA ZULA

KEVÉS JOBB SZABADTÉRI KONCERTHELYSZÍN AKAD BUDAPESTEN, MINT A VÁRKERT BAZÁR. RÁLÁTSZ A DUNÁRA, AZ ESTI FÉNYBEN FÜRDŐ ÉS NYÜZSGŐ PESTI OLDALRA, A DUNAI HIDAKRA ÉS A MÉLTÓSÁGTELJESEN MAGASODÓ VÁRHEGYRE. ÜLHETSZ, ÁLLHATSZ, TÁNCOLHATSZ, UGRÁLHATSZ, ÉNEKELHETSZ, KIBÁLHATSZ, LÓGATHATOD A LÁBAD A VÁRFALRÓL, BOROZHATSZ A PULTNÁL VAGY A FÜBEN HEVERÉSZVE A BARÁTAIDDAL. A FONÓ AZ IDEI BUDAPEST FOLK FESTEN IS BELAKJA VÁLOGATOTT MUZSIKÁKKAL EZT A TERET, A VILÁGZENEI NAGYKONCERTEK MELLETT A BORTERASZRA PINCÉSZETEK ÉS NÉPZENE TELEPÜL, FOLKKOCSMÁSODIK A VÁRKERT!

Kárpát-medencei népzene, a cigánykaravánok nyomán született vérbő ritmusok, Isztambul hangjai, a Balkán energiája, az afrikai és az észak-amerikai indián zenék misztikuma, a Mediterráneum változatos muzsikái, táncai, a jazz és az elektronikus tánczenék pumpálják majd a ritmust a szívébe. Számtalan ősi zenei hagyomány mutatja meg magát, egyik közelebb van az eredeti formájához, mások távolabb kerültek tőle. Hol a modern hangzás keretezi az ősit, hol a régi dallamok teszik izgalmassá a maiakat.

Az idei **Budapest Folk Fest** line-upja igen sokszínű, itt csak pár, különösen izgalmasnak ígérkező fellépőt lehet kiemelni.

Az isztambuli **BaBa ZuLa** neve a szélesebb közönség számára 2005-től csenget ismerős. Ebben az évben mutatták be a neves török rendező, Fatih Akin az *Át a hídon - Isztambul*

hangjai (Crossing the Bridge: The Sound of Istanbul) című filmjét, amelyben Isztambul sokrétű és progresszív zenei szubkultúráját – benne a BaBa ZuLával – mutatta be a világnak. Zenéjük egyszerre merít az anatóliai tradíciókból és számos kortárs könnyűzenei műfaj energiájából. A BaBa Zula rituális koncertjeit több művészeti ág jelenléte teszi izgalmassá. Gyakran szerepelnek velük hastáncosok, a zenészek feltűnő jelmezekben lépnek színpadra, költészet keveredik az improvizatív zenével, valamint színházi és látványos audiovizuális elemek nyújtanak élményt. Egy biztos, a BaBaZuLára sokáig fogunk emlékezni!

Május 27-én lépnek fel a Várkert Bazárban!

Ahogy több világhírű romániai cigányzenekar karrierje is egy-egy kis faluból indult, úgy a szintén világszerte sikeres roma együttes, a **Mahala Rai Banda** története is az aprócska Clejani nevű településen kezdődött. Az innen és Moldvából származó tagok a bukaresti roma gettóban, a nevüket adó Mahalában találkoztak és kovácsolódtak együttesé. A 11 tagból álló Mahala Rai Banda zenéje és látványos produkciója a román vonós zenekarok és az Oszmán Birodalom tradícióit hordozó rezesbandák hagyományainak az ötvözete, amibe a popzenei hatások is bőven beleférnek. A Mahala Rai Banda nem akar mást, mint szórakoztatni, de ebben nem ismernek tréfát. A tuba, a szaxofon, a klarinét, a trombita, a hegedű, a harmonika, az elektromos gitár, az orgona és a basszusgitár kombója nem ismer lehetetlent, mindenki táncol, ugrál, aki csak hallja. Tényleg nem beszélünk a levegőbe, ezt látni kell! **Május 25-én** lépnek a Várkert Bazár színpadára!

A zenei világ egyik legismertebb makedón etno-jazz gitárosát, **Vlatko Stefanovskit** és az egyedi kaval-játékaról híres bolgár szólólistát, **Theodosii Spassovot** még sosem láthatta a magyar közönség egy színpadon. Pályájuk során mindketten a kortárs zene, a jazz, a rock és a világzene ikonjaival játszottak és saját, egyedi stílust alakítottak ki. Stefanovski a legendás ex-jugoszláv etno-rock-pop zenekar, a LEB I SOL tagjaként szerzett hírnevet. A kilencvenes évek közepén induló szóló pályafutása során megújította a balkáni népzenei hagyományokat. Játéka elegye a macedón 7/8-os, páratlan ritmusú hagyománynak és a kortárs jazznek. Spassov egyedi kaval-játéka szintézise a népzene, a jazz és a klasszikus zenének. A Newsweek az öt leghatékosebb kelet-európai zenész között említette, megjegyezve, hogy „*Spasov nem pusztán túlélte a posztkommunista kulturális sivatagot, hanem Ő valóban feltalált egy új zenei műfajt.*” A közös koncertre **május 26-án** kerül sor a Várkert Bazárban!

És még nincs vége, hiszen a Budapest Folk Fest vendége lesz a román Nadara, Barabás Lőrinc és Kézdy Luca, Sena, az Esszencia, a lengyel Dikanda és a Buda Folk Band, a Gypto Circus, a Trio Feta Orchestra és több remek táncházi zenekar is, mint a Fokos, a Tokos, PásztorHóra vagy a Fanfara Complexa.

Merüljete el ebben a folkrengetegben, borospohárral a kézben, nyitott fülekkel, hiszen itt lesz a sokszínű világ!

www.budapestfolkfest.hu

/MAHALA RAI BANDA

DIKTATÚRA ÉS VILÁGZENE.

POLITIKA, PRIVILÉGIUM, PURGATÓRIUM.

KÖZISMERTEK A TÖRTÉNETEK ARRÓL, HOGY DIKTATÚRÁK HOGYAN NYOMTÁK EL A POPKULTÚRÁT. A BRAZIL KATONAI JUNTÁRÓL, AMELY BEBÖRTÖNZTE, MAJD SZÁMÚZTE CAETANO VELOSÓT ÉS GILBERTO GILT, A PINOCHET-REZSIMRŐL, AMELY MEGÖLTE VICTOR JARÁT, A RENGETEG AFRIKAI PÉLDÁN ÁT A LEGFRISSEBBEKIG, PÉLDÁUL MEHDI RAJABIAN IRÁNI BEBÖRTÖNZÉSÉIG. SOKSZOR ELŐFORDULT AZONBAN A TÖRTÉNELEMBEN, HOGY A DIKTATÚRA MAGÁHOZ EMELT ÉS A CÉLJAIRA HASZNÁLT FEL KOMPLETT MŰFAJOKAT.

WEYER BALÁZS.

SALAZAR-REZSIM – PORTUGÁLIA

A portugál félkatonai diktatúra, a Salazar-rezsim éveiben a 3F volt az országimázs alapja. Futóbol, Fatima, Fado: a 30-as évektől a 70-es évekig át az országot uraló diktatúra a focira, a fatimái Mária-zarandokhelyre és a fadóra építette az ország kulturális identitásának alapját. A saját magát Estado Novo-nak, azaz „új állam”-nak nevező rezsim 1933-tól 1974-ig tartotta hatalmában az országot. Az Isten, Haza, Család jelszóval indult, és magát a kommunizmus, a liberalizmus, az anarchista és a gyarmati függetlenség mozgalmaik ellen meghatározó és a politikai katolicizmusra építő hatalom vissza akarta állítani a nemzeti büszkeséget, amelyet a gyarmatbirodalom instabilizálódása, a kétszeri államcsőd és a királyság megdöntése megtépázott. A 3F egyszerre szolgált a nemzeti identitás belső alapjaként és a külvilágnak szóló országimázsként. Amalia Rodriguest, aki kétségtelenül a világtörténelem egyik legnagyobb énekese volt, a portugál kultúra nagyköveteként kompromittálta a rezsim évtizedeken át, és bár a fado mára megszabadult a diktatúra árnyékától, 1974 után évtizedekig pária-státuszban volt Portugáliában és mindenhol máshol is. Érdemes végignézni, hogy milyen hatással volt a műfajra, hogy a rezsim évtizedeiben privilégiumokat élvezett minden más műfajjal szemben és részben azok rovására.

A FADO PERVERZ POLITIKÁJA

A fado nem azonnal lett a diktatúra kedvence. Sőt, Salazar bizonyíthatóan utálta a fadót. Puhának, a portugál karakterhez nem illőnek, jellemet rombolónak nevezte. Christine Garnier francia újságíró 1952-ben készített vele önéletrajzi jellegű beszélgetést, amelyben Salazar azt mondja, hogy a fado „kiszívja az energiát a lélekből és passzívva tesz”, apátiába taszít és depresszív, ő maga pedig a vírus-t és a chulas-t szereti (ezek észak-portugáliai népzenei műfajok Minhas és Beira körzetéből). Ezek sokkal jobban is passzoltak Salazar antiurbánus, az elkorcsosult Lisszabonnal szemben a vidéket favorizáló politikájához. A kor sok filmjében a szorgalmas és tiszta lelkű vidékiekkel szembe állított puhány és/vagy hűtlen és/vagy ördögi városi karakterek sokszor fado-énekesek vagy legalábbis szeretik a fadót. Ezeket a karaktereket pedig perverz módon éppen Amalia Rodrigues játszotta, akinek az életvitele a valóságban meg is testesítette mindazt, amit ezek a filmek rossz példaként állítottak, tehát negatív hősként saját magát alakította ezekben.

FADO MINT HATALMI ESZKÖZ

A fordulat nagyjából ekkoriban, a második világháborút követő években következett be és nem azért mert Salazar hirtelen megszerette volna a fadót, hanem mert az egyszerűen túl

népszerű volt, hogy harcoljanak ellene, ezért megpróbálták inkább megvenni, a saját oldalukra állítani. Ez részben meg is történt, ami rengeteg kárt okozott a műfajnak, de nem sikerült igazán uralom alá hajtaniuk. Bár betiltották a századelő radikális munkásmozgalmi vagy anarchista hangvételű dalait, azt nem tudták elérni, hogy szülessenek új, „fasiszta fadók”, amelyeknek a szövege tükrözi valamilyen módon a rezsim világszemléletét. A fadók szövegeit a kezdetek óta a legnagyobb portugál írók és költők írták Fernando Pessoatól José Saramagóig és a jól azonosítható, allegorikus fado-nyelvezet nem viselte el a dilettantizmust vagy a direkt politizálást. De a diktatúrák jobban szeretik a rendet annál, hogy mindenféle összevisszaságot engedjenek ilyen fontos dolgokban, így a fado inntól kezdve csak a lisszaboni fado volt, pedig két másik városnak, Portónak és a Coimbrának is megvolt a maga többé-kevésbé különböző fado-dialektusa (hogy pontosak legyünk, Coimbra különbözik jobban, Porto kevésbé). Maga Amalia Rodrigues, akit a rezsim elhalmozott privilégiumokkal, hogy ikont csináljon belőle, kétélű fegyvernek bizonyult: egyrészt eljátszotta az ikonszerepet, de közben az ország messze legnépszerűbb embere lett, akihez már nem lehetett hozzányúlni és ezt a védettséget arra használta fel, hogy a házában ellenzékiek gyülekezzenek, vagy hogy politikai

AZ EGYETLEN MAGYAR NYELVŰ

fogyokért szólaljon fel és vagyonából forradalmi csoportokat finanszírozzon. A színpadon azonban sosem politizált, jóllehet rendszeresen választott Ferreira, Alegre vagy más radikális balos szerzők korábbi, a diktatúra körülményei között áthallásosnak számító darabjaiból. Mélyen katolikus volt, konzervatív ízlésű, kulturálisan viszont ösztönösen nyitott.

EGY ZENEI MŰFAJ HITELTENÍTÉSE

A fado privilégiumai azonban nem hagyták érintetlenül a műfajt. Nem csak egyes előadók felemelését, hanem a fado népi alapját jelentő amatőr fado, a fado-házak, a „casa do fado”-k betiltását is jelentette. Ezekben gyűltek össze a lisszaboniak közösen énekelni, itt emelkedtek ki, váltak ismertté a legnagyobb fado-énekesek és ezek betiltása elvágta a fado gyökereit és utánpótlását. Az 1974-es forradalom után ez, illetve Amalia és más kedvencek előjogai diszkreditálták a műfajt és az a kilencvenes évekig szinte cikinek számított. Amalia Rodrigues is kényelmetlenné vált, suttogtak arról, hogy besúgó volt, hogy a szeretője volt Salazar fő propagandistájának, Antonio Ferrónak, vagy magának Salazarnak. Jó 15 évig tartott, amíg mindez feledésbe merült: 1989-ben volt pályakezdésének ötvenedik évfordulója és ekkor rehabilitálta őt Portugália formálisan egy ezt ünneplő kiállítással és koncertsorozattal. Halála 1999-ben már háromnapos nemzeti gyászjt jelentett, amelyre a magyar focirajongók különösen jól emlékezhetnek, mert három nappal Amalia halála után éppen Lisszabonban rendeztek Portugália-Magyarország meccset és a himnuszok után a kivetítőről Amalia Rodrigues énekelt (és vele háttorzongatóan az egész stadion), a portugál csapatot pásztázó kamera pedig könnyező focistákat mutatott. A portugálok 3:0-ra nyertek, Eusebio, a hatvanas évek másik nagy népi hőse pedig Amalia Rodriguesnek ajánlotta a meccset – így találkoztak össze újra a három F-ből kettő.

/ FADO GRAFFITI

FIATALOK ÉLESZTIK ÚJJÁ

Nagyjából mire Amalia újra vállalhatóvá vált, kezdtek fiatal fado-énekesek felbukkanni és megpróbálni megtisztítani a műfajt ettől a ragacsos múlttól. Mára felnőtt egy nagyon erős fado-nemzedék: Mariza, Christina Branco, Mísia, Carminho, Gisela Joao, Carla Pires, Cláudia Aurora és mások – de a diktatúra ölelésének az ára az volt, hogy majdnem ráment az egész műfaj és végül szerencse, hogy csak két generáció maradt ki.

A FRANCO-REZSIM ÉS A FLAMENCO

Hogy Salazar és a fado esete nem egyszeri flört diktatúra és népzene között, az mutatja, hogy nagyon hasonló nácsztánc zajlott le a szomszédban Franco Spanyolországa és a flamenco között, amelynek ugyan nem voltak ilyen regényes személyes számai, de még többet ártott a műfajnak, mint Salazar a fadónak. A hatvanas években, a diktatúra nemzetközi elfogadtatására tett erőfeszítések között szerepelt a „Spain is different” című országimázs-kampány, amelyet ötven nyelven futtattak a világ legtöbb országában, és amelynek fő célja az idegenforgalom ösztönzése volt. Ez a kampány teremtette meg azt a sohasem létezett, hamis flamenco-képet, amely azóta is él és szinte foglyul ejtette a műfajt. A flamenco

ugyanis sosem volt az a revüszzerű varietéműfaj, amelyé a madridi turistacsalogatókban vált – közösségi, együtténeklésre-tapsolásra épülő, dinamikusan változó műfaj volt a tablounak nevezett flamenco-bárokban. A Franco által kitalált, a spanyol identitáshoz illőnek vélt formája máig érezhetően elnyomta közösségi jellegét és tartósan átalakította a flamencót. Ehhez nagyban hozzájárult, hogy a Franco-rezsim nemcsak hirdette ezt a hamis flamencót, hanem meg is teremtette: teleszórták a Costa del Sol üdülőhelyeit turistáknak szóló flamenco-klubokkal, amelyekben az általuk kitalált flamenco ment. A turisták pedig még ma is ezt keresik, mert erről hallottak – de azokon a nagyvárosi flamenco-esteken, amelyeket a turistáknak hirdetnek, spanyol nézőt nemigen találni. Tablao-k ugyan még, illetve ismét léteznek, de olyan felépülésről, mint a fado esetében, még nem beszélhetünk.

TANGÓTILTÁS, MŰFAJMONOPOLIZÁLÁS

A fado és a flamenco történetéből úgy tűnhet, mintha a latin katonai juntáknak lenne ez a fajta halálos ölelés a sajátja. De bőven van ellenpélda: Todor Zsivkov más mentalitású diktatúrájában, Bulgáriában éppen a kommunista párt monopolizálta sikerrel a népzene és tette azt a kulturális és az etnikai politika eszközévé. Az argentin peronista diktatúra viszont ellenkezőleg, 1955 és 1983 között mindenféle adminisztratív szabályokkal betiltotta a tangót, így az földalatti mozgalomként élt tovább. Az egymást váltó brazil katonai rezsimok közül több is megpróbálta a hivatalos kultúrpolitika részévé tenni a szambát, de nem jártak sikerrel vagy nem maradtak elég ideig hatalomban ahhoz, hogy végig tudják ezt vinni. Számos diktatúra próbált meg monopolizálni egyes műfajokat (az esetek túlnyomó többségében tradicionális népi formákat), de ennek, ha volt is haszna a szempontjukból, az mindig csak átmeneti volt, a privilegizált műfaj pedig a rezsim bukása után legalább olyan hosszú ideig volt a purgatóriumban, mint amennyi ideig a privilégiumokat élvezhette. ✘

/ FLAMENCO TABLAO

NYOMTATOTT POPZENEI HAVILAP. TARTSD ÉLETBEN.

ELŐFIZETÉS.
BACK ISSUES.
AJÁNDÉKOZÁS.

Bit.ly/RecElőfizetes

BABÉ SILA.

AZ ÖNazonosság Vezérel.

BABÉ SILA A MAGYAR ZENÉI ÉLETBE – MODERN, ELEKTRONIKUS R&B-VEL – TAVALY BEROBbant STAHL BARBARA ÚJ MŰVÉSZNEVE. A HAZAI PALETTÁRÓL HIÁNYZÓ STÍLUST RÖGTÖN VILÁGSZÍNVONALON MEGSZÓLALTATÓ ÉNEKESNŐ NEMZETKÖZI KARRIERRE KÉSZÜL, MÁSODIK, SZINTÉN KIEMELKEDŐ ALBUMA MÁJUSBAN JELENIK MEG.

INTERJÚ DÖMÖTÖR ENDRÉ. FOTÓ FÖLDI ÁDÁM.

Fiatal korod óta több hangszeren is játszol, de a komoly éneklés csak később jött be az életedbe. Hogyhogy nem merült fel korábban?

Főleg azért, mert csak magamban énekelgettem. Itt-ott azért megnyilvánultam, például amikor tiniként megtanultam gitározni, akkor vittem a hangszert a gimibe és énekeltem is mellé, de különösebben senkinek nem akadt meg rajta a füle. A tiszta hallásomról tudtam, mert ötéves koromtól hegedültem, szolfézsra jártam, aztán ugye gitároztam kicsit, de sosem volt olyan ambíció, hogy énekesnő legyek. Inkább csak élveztem a zenélést. Dalokat sem írtam, csak feldolgozásokat játszottam az akkoriban menő együttesektől, a Kispáltól, a Hiperkarmától, a Quimbytól.

Hogyan lettél mégis énekes?

A zene mindvégig csak hobbi maradt, még akkor is, amikor hangszereken tanultam. Aztán 2005-től elkezdtem járni az elképesztően jó Metrosection zenekar koncertjeire, összehaverkodtam a bandával és általuk belekerültem egy zenészközösségbe, ami rettentő inspiráló volt.

Havai Gábor gitárossal azóta több mint tízéves barátság köt össze, egyszerre jártunk az ELTE Társadalomtudományi Karára is. Neki közben alakulgatott egy akusztikus formációja is, és amikor egyszer átjött hozzám, felkapta a gitáromat, én meg elkezdtem énekelni Adele- és Amy Winehouse-számokat. Egyből mondta, hogy „ho-hó-hó, ez meg mi?” Így kezdődött, hogy felvettünk egy pár dalt és becsatlakoztam Gabó akusztikus feldolgozászenekarába, ami a mai napig működik, most már jellemzően csak kettőnk duójaként és azzal is sokat lépünk fel.

És hogyan lett ebből Barbara Stahl, modern r&b-s produkció?

Én még ezután sem gondoltam komolyan az éneklésre, inkább a szociális területen voltam aktív, az egyetem alatt nonprofit egyesületeknél dolgoztam. Részt vettem az Open Society országos romakampányában, dolgoztam több szociális, kirekesztés elleni programban, hátrányos helyzetűeknek építettünk webes vásárteret, szóval megannyi hasonló program vitte el

az érdeklődésemet. Aztán elkezdtem énekelni Gabóékkal és miután a karrierem legnehezebb lépésén túl voltam, azaz ki mertem állni a közönség elé – hiszen soha nem voltam exhibicionista és nem volt bennem magamutogatási vágy – akkor szép lassan elindult valami. Már három éve ment az akusztikozás, amikor elkezdett nyomasztani, hogy csak mások számait játszom és nincsenek saját dalaim. Azt sokáig tudtam, hogy mit nem akarok, de azt még akkor pontosan nem, hogy mit igen. Nem akartam egy kissé jellegtelen akusztikus dallal kiállni, nem akartam olyat sem, amit már más képviselt itthon. Otthon egész gyermekkoromban szólt a soul, Whitney Houston, Sade, Michael Jackson, George Michael. Mindig is az általuk képviselt műfaj állt hozzám a legközelebb, de fogalmam sem volt, hogy a zenei környezetemben, vagy akár Magyarországon kikkel tudnék hasonló dolgokat produkálni. Sosem az mozgatott, hogy híres legyek, hanem ki akartam fejezni magam, akartam teremteni valami olyat, ami 100%-ig engem képvisel és ehhez sok évnvi keresgélés kellett.

Találkoztam Linczenyi Márkóval, aki az akkori-
ban létrejött WDRBND projektben ismert meg
[2014-ben rövid ideig működött, soulfunkot
játszó projektszerű szupergrup, amiben Bar-
bara énekelt – a szerk.]. Márkó rengeteg rek-
lámenét írt és énekhangra volt szüksége egy
dalhoz, ebből született meg az első számom,
az *A Bit*, ami különben reklámenze is lett és
ezzel rögtön elsősre sokan megismertek. Márkó
mutatott be a menedzseremnek, kiadómnak,
Jeges Zsoltnak [ő a Mamazone Records vezető-
je is – a szerk.] is, szóval konkrétan a szárnyai
alá vett. Én pedig megfélékezhetetlen lettem és
innenntől kezdtem kapizsgálni, hogy hogyan
készül egy dal, egy album, hogyan épül fel egy
zenei arculat, és ami a legfontosabb, pontosan
megfogalmazódott, hogy én mit szeretnék.

**A tavaly megjelent 9 című debütlemezed vi-
szont már High Love-val, azaz Lotfi Árszánggal
készült.**

Árszánggal egy régebbi szerelmi kapcsolatból
alakult ki a barátságunk és a legtöbb zenei ins-
pirációt tőle kaptam. Ő mutatta meg nekem ezt
az elektronikus alapú modern r&b-t, és mivel
ő is producerkedik, természetes volt, hogy
elkezdtünk közös dalokon dolgozni. Sokáig
Márkóval is dolgoztunk újabb számokon, de
mivel pontosan tudtam, hogy egy homogénebb
lemezzel szeretnék debütálni, ő pedig terelt
volna a sokszínűség felé, ezért úgy döntöttem,
hogy legyen egységes az album és készüljön
végig Árszával. Azt szerettem volna, hogy
lehesse határozottan kategorizálni, amit
csinálok, nem akartam egy olyan énekesnő
lenni, aki százféle szakad stílusban, akinek
bármilyen alap elmegy és féltévente változtatja
az imidzsét. Árszi ráadásul autentikusan hozta
ezt a világot, nem iparos, hanem művész,
akiből ez természetesen jön. Engem pedig
az önazonosság vezérelt.

Tudatosan elkezdted építeni a karrieredet.
2015 őszén New Yorkban voltam egy ideig,
az nagyon nagy inspiráció volt és nagyban
befolyásolta a kreatív fejlődésemet. Amikor
két éve októberben elkezdtem dolgozni az
első lemezen, akkor a személyiségelem és az
értékrendem is nagyon átalakult. Előtte folyton
kapcsolatban voltam vagy vadul buliztam, ami
– erre később jöttem rá – nagyon visszafogott
kreatívan. Viszont ahogy rátaláltam a saját
zenei világomra, úgy ezek a dolgok átrendeződ-
tek bennem és inkább az vált fontossá, hogy
kiéljem a kreativitásomat és karriert építsek.
Korábban azt mondogattam, hogy nem tudok
írni, attól a ponttól pedig minden szöveggé ala-
kult, az összes érzelmemet ki tudtam fejezni
a zene által. Ha nem lett volna több évnyi érzel-
mi élmény mögöttem, akkor nem tudtam volna
miből ihletet meríteni, szóval végülis nem

bánom, hogy ez így alakult. Viszont ez volt az
a pont, amikor befejeztem a bulizást is,
a Madách téri céltalan berúgva ácsorgást és
komolyan kezembe vettem a sorsomat. Kreatív
csapatot szerveztem magam köré és elkezd-
tem határozottan kommunikálni a szemlélete-
met. Régen nem az a lány voltam, akinek hatá-
rozott elképzelései voltak, vagy aki bárkinek is
megmondta, hogy mit vár el tőle. Viszont idő-
közben kialakult egy erős művészi identitásom,
vízióm arról, hogy mi az, ami én vagyok, és mi
az, ami nem. Megtanultam keretbe foglalni a
dolgokat és azt, hogy hogyan érvényesítem
az érdekeimet. Szóval az összes kreatív folya-
matot kézben tartottam. Mivel nagyon vizuális
típus vagyok, pontosan tudtam, hogy hogyan
szeretnék megjelenni, hogyan szeretném pre-
zentálni magam, az arcom, az albumom. Ezt
is tudatosan alakítottam, a vizualitás nálam
az önkifejezés része. Például minden dalomról
tudom, hogy milyen színű.

**Időközben részt vettél egy nemzetközi
showcase fesztiválon és annak köszönhetően
a karriered külföldön is beindult.**

A hamburgi Reeperbahnon voltunk többen
a Cseh Tamás Programmal és szuper élmények
értek, adtunk egy nagyon jó hangulatú kon-
certet és annak folyamánként keresett meg
egy berlini publishing cég. Minden annyira jól
jött össze az utam során, ők például azt mon-
ták, nem csak annyit szeretnének, hogy leszer-
ződtetnek, és várjuk mi lesz, hanem organiku-
san szeretnék építeni a karrieremet, ami egy
ilyen cégtől óriási dolog. Még szerződéskötés
előtt állunk, és majd csak ezután kezdenek el
képviseletet külföldön, de már összehoztak négy
producerrel, és már háromszor voltam kint
Berlinben, ahol dalírók sessionöket tartottunk.
Van is olyan kint született dal, ami rajta lesz az
új lemezen.

**A május elején megjelenő August című máso-
dik albumod így aztán már több producerrel
készült és te is szereztél rá zenéket, újabb
lépést tettél előre.**

Ez azért van így, mert egy még erősebb vízióm
alakult ki mindenről. Az első lemeznél hagytam,
hogy teljesen Árszi végezze a hangszerelést,
de most már azt is tudom, hogy melyik dalt
hogyan szeretném viszonthallani. Ez persze
nem jelenti azt, hogy ne lenne tere a közremű-
ködő producernek, de akivel nem megy
a munka, azt már nem erőltetem. Például
vannak olyan művészek/producerek, akikkel
nem volt meg a kreatív váj és bár tök jó, amit
képviseletnek, én nem tudom beleilleszteni a vi-
lágomba. A berlini sessionök viszont majdnem
tökéletes klikkelések voltak, a Dope As Dope
nevű duóval csináltunk két dalt, egyet nekik,
egyet nekem, így született meg a *Luna* című

OPUS
JAZZ CLUB

2017. MÁJUS 12. PÉNTEK, 21:00

KIFINOMULT ELEGANCIA,
GRANDIÓZUS JÁTÉK
**FAZIOLI Estek | Flanders on
the Move: Jef Neve**

2017. MÁJUS 25. CSÜTÖRTÖK, 21:00

TOSCA DÉMONAI
KLASSZIS CSELLÓSSAL
Vincent Courtois Trio

2017. JÚNIUS 9. PÉNTEK, 21:00

A VILÁG LEGROSSZABB
ÉNEKESE
**Dés András Trió – BMC
lemezbemutató koncert**

2017. JÚNIUS 14. SZERDA, 21:00

HOLLAND ZENEI
VÁLTÓFUTÁS-PARTY
**Estafest – BMC
lemezbemutató koncert**

1093 Budapest, Mátyás u. 8. | +361 216 7894
info@bmc.hu | www.bmc.hu

A

támogatója az

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

szám, ami rajta lesz az új lemezen. Volt még egy kollaboráció, amitől eleinte tartottam, mert egy ultrabrutál rockbanda billentyűsét mutatták meg, akinek vannak elektronikus projektjei is, de azokból semmit nem találtam a neten. Na, ő odaült a zongorához és egyből olyat írt, hogy leesett az arcom. Ebből is lesz majd később új dal. Árszi közben kiköltözött Thaiföldre, és bár vele is készült három új szám, de kutakodtam másfelé is. Árszi „tanítványával”, Issivel, azaz Siagával írtunk négy dalt a lemeze, egyet pedig Gixyval. Aztán közreműködik Stámusz Feri, aki már az első albumot is maszterelte, és egy ideig tagja volt a sokat alakuló élő felállásnak is, ő két dalt producelt. Meg persze én is erősebben belefolytam a hangszerezésbe-producerekedésbe. Azért is lesz *August* a lemez címe, mert mi fejezhetné ki jobban, hogy az összes dal egytől-egyig belőlem egy darab, mint ahogy a szintén személyes első LP-n a születési dátumom után ezen a születésem hónapja szerepel. Elsőre nagyon homogén lemezt akartam, egy zárt világot, de azután hogy már megmutattam, hogy ki vagyok, sokkal szabadabbnak érzem magam és ez talán a lemeztől is kihallatszik. Az amúgy nem volt tudatos, hogy ilyen gyorsan jöjjön ki két lemez egymás után, de nem fogom vissza magam kreatív téren. Ha megvan az alapanyag és jönnek sorban a kollabok, az nem sühlet el rosszul.

Ahogy a gitározást, a producerkedést is autodidakta módon tanulod ki?

Igen, szeretnék oda eljutni, hogy teljesen magam tudjam írni és produceni a dalaimat. A magashegyis Fodor Máriusztól kaptam egy midi keyboardot és ez volt a legjobb dolog, amit csak kaphattam. Azóta a barátaim nem nagyon látnak, a billentyűk felett ülök, és mint tinikoromban a gitárnál, addig nem nyugszom,

ameddig ki nem tudom fogni az akkordokat. Úgyhogy két dalt már írtam is az új lemeze, az egyiket Árszival fejeztük be, a másikat Siagával. De már megtanultam középhaladó szinten használni az Ableton és a Logic zene-szerkesztő programokat is, megyek előre.

Akkor már lassan készen is állsz arra, hogy a harmadik lemezt teljesen egyedül valósítsd meg...

Az a vicces, hogy már most tudom, hogy milyen lesz a harmadik lemez, ami azért egy kissé kitérő lesz: egy masztereletlen, mixeletlen anyagot tervezek, amin egyes-egyedül én dolgozom majd és ettől (is) egy kicsit feminista cucc lesz. A fő inspirációja az, hogy ért támadás, rosszalló megjegyzés azért, mert nagyon a saját elképzeléseimet erőltetem és ezért nehezen hagyom mások ötleteit érvényesülni. Kicsit egy bemutatás is lesz azoknak, akik azt mondták, hogy „ne akarjál már mindent te csinálni!”, „ne akard már a zenét is te írni!” Mert? Szerintem ez az egyik legjobb adottság, ami egy művészen, egy nőben meglehet. Én is azokra a művészekre nézek fel, akik 100%-ban a saját világukat közvetítik, nem pedig akiket „összeraknak”. Az pedig még csodálatosabb, ha egy nő áll ki a szemlélete mellett és egyedül szerez és alkot meg mindent. Hozzá kell tennem, hogy egyébként imádom csapatban dolgozni és szerencsére mindig sikerül megtalálni azokat az embereket, akikre művészileg rá tudom bízni magam, de óriási kihívás lenne mindent egyedül csinálni. Ezen a lemezen minden a nők/nőiség körül fog forogni, a címeiktől a tartalomig. A feminizmus ugyan nagy divat manapság, és engem is elkapott, azért, mert sok problémával tudok azonosulni és én is belefutottam már szexista szituációkba.

A zeneiparban?

Ott is. A legdurvább az volt, amikor Magyarországon készített egy külföldi rendező egy Amy Winehouse-musicalt. Vándordarab lett volna és én lettem volna Amy. Már egy hónapja javában tartottak a próbák, le volt foglalva a premierdátum. A rendező soha semmilyen módon nem közeledett hozzám. Egyszer átvitt magához, hogy ott beszéljünk a darabról, én a fentiek miatt ugye semmi rosszra nem gondoltam. Konkrétan a semmiből feltette a kérdést, hogy el tudom-e képzelni, hogy mi ne szexeljünk? Tiltakoztam, sőt, undoromat fejeztem ki az ügygel kapcsolatban, és egy filmes jelenethez hasonlóan kiszaladtam a mosdóba és tükörbe néztem, hogy ez most mi? Ez tényleg megtörtént? Visszamentem és ő azzal kezdte, hogy most jelöljük a próbákat és a show-t is el kell halasztani. Nyilván megkérdeztem, hogy azért, mert elutasítottalak? Az volt a válasz: „No, I just have to get rid of you.” De ezen kívül is többször tapasztaltam ennél ugyan szolidabban, de hasonlóan, úgyhogy abszolút van alapanyag egy ilyen lemezhez is.

Berlinbe jársz kollaborálni, nevet változtattál, hogy a németes hangzású családneved ne legyen megtévesztő az ottani és más külföldi piacokon. Elég tudatos az irány.

Egyértelműen a nemzetközi ismertség, elismertség felé szeretnék orientálódni. Külföldön, akár már Berlinben, aztán majd Londonban és az USA-ban sokkal nagyobb piaca van ennek a zenének. Mindenképp ki szeretném próbálni magam külföldön. A szóban forgó berlini publishing cég pont azért jó, mert karriert is épít, de forgalmaz is, ugyanakkor nem köti meg a kezem a mozgásban, abban, hogy kivel működjek együtt. A végcél nyilván az, hogy New Yorkban lehessek valaki, de az még rengeteg munka, ott örületes verseny zajlik. Nehéz, de örült izgalmas időszak előtt állok.

R&B-HATÁSSOR – ZENEHALLGATÁS BABÉ SILÁVAL

ELINDUL A DAL, HALLGATJUK, MEGBESZÉLJÜK. BABÉ SILÁVAL BAKUGRÁSOKBAN VÉGI GIGENTÜNK A SOUL ÉS R&B TÖRTÉNETÉN, EGYÜTTAL VÉGI GIGETTÜNK AZ Ő ZENEI HATÁSAIT IS GYEREKKORÁTÓL MÁIG.

Dusty Springfield: *Just A Little Lovin'* (1969)
Túlzás, hogy sűrűn hallgatom a hatvanas éveket, de egy-két számot mindig kéznél tartok az időszak souljából. Imádom például Aretha Franklint, közel van hozzám a korszak megszólalása. Egyszer én is szeretnék ilyen vonóshangszerezést. Az új lemezen a *Darling* egy kicsit ilyen hangulatú, egy picit Minnie Ripperton-os.

Sade: *Love Is Stronger Than Pride* (1988)

Az összes dalát oda-vissza tudom, finomságát, érzelmességét

imádom. Már fiatalabb koromban is inspirált, bár akkor még inkább csak magamban énekeltem, de az érzelmeim megfejtésében, kifejezésében is nagyon hatott rám.

Whitney Houston: *If I Told You That* (2002)

Az ő dalaira nagyjából a teljes gyermekkorom leperog, rengeteget szolt otthon. Amikor ez a szám megjelent, apukám Miami-ban élt, kimentem hozzá és végig ezeket a dalokat hallgattuk. Hallgatva a dalt egyből érzem

az illatokat, hangulatokat, amiket akkor éreztem. Nagyon sok mindent csatolok Whitneyhez. Ő az a típus, aki életre kelti a dalokat, bár picit jobban szeretem azokat az előadókat, akik ki is írják az érzelmeiket magukból, mint például Fiona Apple.

Erykah Badu: *Appletree* (1997)

A neosoul is nagyon elkapott, főleg Lauryn Hill *MTV Unplugged* koncertje, ahol nem csak énekel egyszál gitárkísérettel, meg sír, meg megőrül, hanem olyan interlude-okat tol le életéről, istenről, családról, hogy most is libabőrös leszek, ha rá gondolok. Erykah Badu is nagyon

/SADE

szeretem, ő a cover-képem Facebookon, egy istennő. Ahogy nőtem fel, egyre fontosabb lett, hogy a dolgok mögé lássak, rájöjjenek, hogy például ő sem egy sztár csináló gépezet eleme, hanem önkifejező, súlyos mondanivalót hordozó előadó.

Beyoncé: *Crazy In Love* (2003)

Már a Destiny's Child nagyot tarolt nálam, harmadikos áltisisként az *Independent Women* című dalra betanítottam még két osztálytársamnak a koreográfiát és a farsangon ezt adtuk elő, persze ott senki sem tudta, hogy mi az a Destiny's Child. Ezeket a Beyoncé-dalokat és a korabeli Alicia Keys-számokat már folyton énekeltem, konkrétan utánóztam őket. Ami a vokálszerkezeteket illeti, ők vannak benne legjobban a zenében, tőlük merítettem a legtöbbet.

Crookers featuring Róisín Murphy:

Royal T (2010)

Kábé tíz évig Róisín volt a jelszavam mindenhez, annyira imádom, hatalmas karakter. Szellős az éneke, de százból is felismerni, és úgy az egész imidzse nagyon ott van.

The Weeknd: *Wicked Games* (2011)

Ezzel a dallal ismertem meg ezt az egész modern r&b-s világot, nagy király volt a teljes mixtape!

How To Dress Well: *& It Was U* (2012)

Ő eddig kimaradt, de nagyon tetszik. Szórakozik a vokállal, ahogyan én is szeretem. *(hallgatjuk)* Tyú, de jó! Nálam is ugyanilyen szellős háttér vokálok vannak, három-négy szólam egyszerre. Megjegyeztem, meg fogom hallgatni!

FKA twigs: *Two Weeks* (2014)

Érdekes, de őt nem nagyon szeretem, pedig a legtöbbet rá asszociáltak velem kapcsolatban, amikor kijöttek az első dalaim. Egyértelmű, hogy ebben a hullámban nagyon fontos előadó, de nem kapott el, ahogyan Kelela sem. Vannak, akikkel nincs meg a kémia.

ABRA: *Roses* (2015)

Na, ő viszont nagy kedvenc, Árzi őt mutatta, amikor elkezdtünk dolgozni. Annyira könnyű az egész! Nagyon lazán énekel, szinte félvállról, a hangszerelés nem egy nagy megfejtés általában, mégis nagyon bejön.

BANKS: *Someone New* (2014)

A Weeknd után BANKS volt a következő állomás, őt hallgattam a legtöbbet az első lemezem előtt és mivel lány, ezért nagyon tudtam hangolódni rá. Az új lemezen a *Never And*

/ ABRA

Again ilyesmi dalnak indult, egy gitár mellett nagyon minimál beat van csak benne. Miután lefektetted a dolgaidat, akkor kijöhetsz egy ennyire csupasz dallal, hiába csak egyetlen hangszer szól, ez nekem ugyanúgy r&b. Az összintése a lényeg.

SEVDALIZA: *That Other Girl* (2015)

Ő pedig egy másik újabb favoritom. Perzsa énekes, Londonban él és méltatlanul kevesen ismerik. Igazi művészlélek, követem Instagramon és a hétköznapijaiban is ott van ez a szemlélet.

Solange: *Don't Touch My Hair* (2016)

Frank Ocean, Sampha és Solange most a szent-háromságom, ők hárman jelentik a legnagyobb inspirációt. Solange tavalyi lemeze hatalmas! Az a vizuál, azok a szövegek! A szellemiség is nagyon tetszik, ami mögötte van. De szeretem még a frissebb zenék közül a The Internetből SYD albumát, Chance The Rapper Coloring bookját, az új Kendrick Lamarról is jó arányban menttem le dalokat saját playlistbe. Ja, és az újak közül még Jorja Smith a nagyon nagy kedvenc, most kezd befutni. Különleges ahogy énekel, jók a szövegei, nagyon könnyed az egész produkció. Klasszik stílussal jött elő, de mégis egyedi a megszólalása. 🎧

MARGITSZIGETI SZABADTÉRI SZÍNPAD

2017. június 17. 20:00

ELŐSZÖR MAGYARORSZÁGON!

Y'AKOTO

koncert

#pop #swing #soul #jazz #blues #ghana

FATHER JOHN MISTY.

VAN MÁŠ VÁLASZTÁSUNK.

FATHER JOHN MISTY, AZAZ JOSH TILLMAN TELJESEN VÁRATLANUL LETT 2015-BEN, TIZEDIK (!) NAGYLEMEZÉVEL EGY SZOMORÚ, CSUPASZ FOLKDALOKAT ÉNEKLŐ, ALIG ISMERT ELŐADÓBÓL GENERÁCIÓJA HANGJA. KÖZBEN DOBOLT EGY ISMERETLEN POSZTROCKZENEKAR ELSŐ, ÉS A NAGYON IS ISMERT FLEET FOXES MÁSODIK LEMEZÉN, MAJD J. TILLMANBÓL KÖDÖS JANI ATYA LETT. RITKA PÁLYÁT ÍRT LE, ÁM ARRÓL NEM SOK KEDVE VOLT BESZÉLNI – KÉRDEZTÜK PERSZE AZ ÚJ LP-JÉRŐL IS, AZ ÉV EGYIK LEGJOBBAN VÁRT ALBUMÁRÓL, A *Pure Comedyről* [amiről Sallai László írt a *Profül* rovatban, a 42. oldalon].

INTERJÚ DÖMÖTÖR ENDRÉ.

Korai, még J. Tillmanként kiadott szólólemezed közül a *Minor Works*...

(közbevág keményen) ... Nem beszélhetnék inkább az új albumról? (enyhültebb hangon) Annyira régen voltak már azok a dolgok. Nem mintha nem gondolnék szeretettel azokra a lemezekre, de egy kicsit nehéz tíz évvel ezelőtti érzésekbe behelyezkedni.

Persze, térjünk át a Father John Misty-kiadványaidra! Az első így jegyzett 2012-es *Fear Fun* nemcsak új néven jelent meg, de egy karakter is felvettél vele és megváltozott a dalaid narratívája. A szomorúság mellett megjelent egy bölcsebb, reflektívabb, szarkasztikusabb hang a zenédben.

A *Fear Fun* talán még így is az egyik legszomorúbb lemezem volt. De persze teljesen új kezdetként fogtam fel és egy folyamat eredménye volt, hogy milyen dalokat, milyen hangvételben kezdtem írni ekkor. Összességében egy ünnepi lemeznek szántam, sokat gondolkoztam rajta az életről, a családomról, a túlvilágról, a mennyországról, a megbocsátásról. És sikeres újrakezdeként éltem meg.

Az *I Love You, Honeybear* kritikájában az írtam rólad, hogy ha sportoló lennél, akkor biztosan hosszútávfutó lennél. Igaz ez rád?

(nevet) Nem könnyű a két dolgot összevetni, de értem, hogy mire gondolsz. Az életben mindig szükség van célokra. Az én célom leginkább mindig az, hogy *hosszak létre jobbat!* Tökéletesítem a hangot, amin kommunikálok. Ami persze egy idő után egyre nehezebb. Amikor felfedeznek, és jökat írnak rólad, akkor hirtelen összetettebb probléma lesz még jobba válnod. Ehhez nagy kitartásra van szükség,

szóval a hosszútávfutás alighanem passzolna hozzám. A J. Tillman-lemezek időszakában mindig azt hajtottam, hogy sikerüljön évente két lemezt kiadni – ez persze csak ritkán jött össze – egyszerűen azért, mert soha nem voltam elégedett magammal.

Fiatalabb korodban felmerült benned, hogy lelkipásztor legyél, főképp mert megfogott a prédikálás előadói oldala. Ezen a 2015-ös lemezen már egy atya gyóntat, aki viszont maga is sok mindent meggyón. A bűnök megvallása felszabadítja a lelket?

Hát nem lettem lelkipásztor és persze a név is csak annyira komoly, mint mondjuk az, hogy Captain Beefheart. A gyónás talán az időseddel jön elő az emberben egyre gyakrabban. Nem érzem úgy, hogy lenne bármi olyan az életemben, amit be kellene vallanom, amitől aztán jobban érezném magam. Ugyanakkor, ha őszintén akarsz beszélni magadról, ha egy általános igazsághoz akarsz eljutni, akkor előbb-utóbb kapcsolódni fogsz a gyónás fogalmához, a megvalláshoz. De a zene számomra végső soron a kapcsolatteremtésről szól és hazug módon annak semmi értelme.

Az előző és az új lemez is erősen idézi a sokszor lesajnált, hetvenes évekbeli dalszerzők világát. Hogyan kötöttél ki ennél a megszólalásnál?

Mármint annál, hogy folyamatosan lenyúlom Elton John és Randy Newmant? (nevet) Nézd, ha leülsz egy zongorához és van egy bizonyos görbe tükrös világnézeted, akkor nem olyan nehéz úgy szólni, mint Randy Newman. Illetve nehéz nem úgy szólni. Nem vagyok annyira jó zenész, hogy leüljek és azt mondjam, na, most

precíz másolatot készítek egy adott megszólalásról. Ülsz a stúdióban egy zongora mögött, beleénekelisz egy mikrofonba a kicsit csavart világnézetedről, és ami ebből kisül, az nem tud annyira sokféle lenni. Szóval nálam soha nem volt előzetes meditálás azon, hogy milyen legyen a sound.

A *Pure Comedyn* rengeteg aktuális téma kavarg a világról, az emberiség állapotáról. Ha ez az egész most itt körülöttünk egy tiszta komédia, akkor az ironia segít a túlélésben? Nem igazán, sokkal inkább abban segít, hogy egymással kommunikáljunk arról, amit látunk. A túléléshez egészen más kell, az, hogy ne a félelemben élést válasszuk. A *Pure Comedy* című dal alapvetően arról szól, hogy amikor megfeledekezünk arról, hogy óvnunk és szeretnünk kell egymást, akkor a világ valóban azzá a groteszk komédiává válik, aminek most nap mint nap láthatjuk. De van más választásunk, az, hogy nem feledekezünk meg erről.

A *Total Entertainment Forever* című dalban a virtuális valóság, az önmagát felfaló popkultúra és az elidegenedés jelenik meg. Ide belecsempészted Taylor Swiftet is, akivel már korábban is foglalkoztál. Mit szimbolizál ő a mai popkultúrában?

Különösebben semmit, ő csak egy példa. A dal arról szól, hogy a szórakoztatóipar elbódít, hogy ne érezz unalmat. Csak egy egyszerű kis vicces dal, nem akartam Swiftet szimbólumként beállítani. A szórakoztatás arról szól, hogy felejtst el az életedet. A művészet pedig arról, hogy emlékezz rá.

THE HOTELIER.

TERMÉSZETESEN MEGSZÓLALNI.

AZ AMERIKAI THE HOTELIER HÁROM ÉVEL EZELETT MEGALKOTTA A KÉSEI EMOROCKSZÍNTÉR EGYIK LEGTÖBBET HIVATKOZOTT KLASSZIKUSÁT. A *Home, Like Noplace Is There* A LÍRAI MONDANIVALÓ, A HITELESSÉG ÉS A STÍLUSOSSÁG POPPUNKAL VALÓ ÖTVÖZTETÉSÉNEK DIADALA VOLT, PARADIGMAVÁLTÓ KLASSZIKUS. A TAVALY MEGJELENT FOLYTATÁSSAL, A *Goodness*-SZEL PEDIG A TRIÓ A SÖTÉTSÉGBŐL KILÉPETT A FÉNYBE, MIKÖZBEN OLYAN TÉMÁKAT ÉRINTETTEK, MINT A TESTKÉPPROBLÉMÁK, A DEPRESSZIÓ VAGY A SPIRITUALITÁS. EZEKRŐL A FOLYAMATOKRÓL BESZÉLGETTÜNK CHRISTIAN HOLDEN ÉNEKESSEL.

INTERJÚ KOLLÁR BÁLINT.

Milyen érzés a tavalyi lemez fényében a *Home, Like Noplace Is There* számaint játszani?

A *Home* számaint már jó ideje játszunk előben, szóval nem gondolkodunk ilyeneken. Koncerten még mindig működnek a dalok és sok embernek ezek a kedvencei.

A *Goodness* volt az első lemez, amit már úgy rögzítettetek, hogy főállásban csináltátok a zenekart. Mit gondoltok, változtatott ez valamin?

Biztos megvolt a hatása, de nem feltétlenül kell valami drámaira vagy rosszra gondolnod, mert nem így van. Elfogadtam, hogy amit csinállok, az részben munka – hogy mennyire, az attól függ, hogy épp mennyit turnézunk, stúdiózunk és ilyenek, de ez nem jelenti azt, hogy kivesszünk belőlünk a kreativitás. Zenészként elsősorban azzal keresel pénzt, hogy turnézol. Szóval biztos megváltoztatott dolgokat, de ez tényleg főképp a koncertek számában mérhető.

Saját bevallásod szerint anarchista vagy. Hogy fér össze ez azzal, hogy részt veszel egy olyan kapitalista konstrukció működtetésében, mint a zeneipar?

Szerintem a kapitalizmus egy olyan dolog, ami beszűrődik mindenhova, így a munkánkba is. Ott van az okok közt, amiért munkába állunk és amilyen állást vállalunk, ami egyébként lehet komfortosabb is az elvártnál és így tovább. Nem gondolom úgy, hogy kreatív emberként,

művészként ez valami olyasmi lenne, amit össze kellene egyeztetnem az elveimmel, inkább csak teszem a dolgom, ezt szeretem csinálni és szerencsésnek érzem magam, hogy ezzel még pénzt is keresek. Nem tartom a kettőt összeférhetetlennek.

A *Goodness*-t egy taoista szerelmes lemezként jellemezted. Mi a véleményed az azt megelőző kettőről?

Az *It Never Goes Out* (2011-es debüt LP – a szerk.) leginkább a lázadásról szól, arról hogy visszaveszed az életed felett az irányítást, valamint a világgal való érintkezésről – nagyon empatikus módon. A *Home Like No Place Is There* egyfajta zsonglörködés ezekkel az ideákkal és gondolatokkal, amik aztán önálló életre kelnek: teljes mértékben te leszel a felelős azért, hogy a dolgok az életedben egyben maradjanak. A *Goodness* pedig arról szól, hogy mi történik ezután, egyfajta összegzése az előző két lemeznek. Számomra így viszonyulnak egymáshoz.

Miért érezted úgy a *Goodness* előttig, hogy nem adhattok ki szerelmes lemezt?

Azért mondtam ezt, mert úgy éreztem, hogy a szerelmes lemezek számával ez a műfaj már bőven átesett a ló túlsó oldalára. Szerettem volna, ha van egyfajta bizalom felénk. Hogy más, számunkra szintén fontos témákkal is foglalkozzunk, amik részét képezik az egésznek, és ha majd azokhoz tudunk kapcsolódni, akkor tovább is léphetünk.

Ráadásul ez volt az első lemezetek, amin nyíltan énekelsz arról, amiben spirituális értelemben hiszel.

Ez egy olyan dolog, amit sokáig nem teljesen értettem és azt sem merném teljesen nyugodtan kijelenteni, hogy most már abszolút átlátom a dolgokat – inkább csak arról van szó, hogy az elmúlt években nagyon foglalkoztattak ezek a kérdések, rengeteget gondolkodtam erről és ez tükröződik a lemez számaiban is.

A *Goodness* talán az eddigi leglassabb lemezetek, amin a csöndeknek is kifejezetten nagy szerep jutott, ugyanakkor nagyon grandiózus és nyitott is. Illyennek akartátok, vagy csak így alakult?

Elég sokat gondolkodtam ezen, vagyis minden lemez írásakor nagy kérdés számomra, hogy hogyan tudunk még természetesebben megszólalni? Amikor a stúdióban vagyunk, akkor is ez a fő kérdés: hogyan lehet az egész még természetesebb? Vicces, hiszen elektromos erősítőket használunk, a jelek számítógépekbe mennek be, mégis hogy lehetne az egész összhatása természetes? De ettől függetlenül szerettem volna ezt megvalósítani a *Goodness*-szel, sokat variáltam a csendekkel és a ismétlődésekkel, kipróbáltunk új dolgokat, sokat harcoltam a természetesség ideájával, ez pedig a dalírás kontextusára, a szövegekre is kihatott. Sok olyat is elértünk ezzel a lemezzel, amit az eddigiekkel nem sikerült.

20.

BUDAÖRS FESZTIVÁL

2017. MÁJUS 3-7.

IRIE MAFFIA

SÁRIK PÉTER TRIÓ

FÁBIÁN JULI ÉS ZOOHACKER

MARY POPKIDS GHYMES

MAGASHEGYI UNDERGROUND

MIDDLEMIST RED AKKEZDET PHIAI

PLATON KARATAEV BIOLOOP MUSIC (A)

ACQUARAGGIA (IT) SZABÓ BENEDEK ÉS A GALAXISOK

FELSŐ TÍZEZER BARKÓCZI NOÉMI SYRIUS LEGACY

FARKASHÁZI RÉKA ÉS A TINTANYÚL GYPO CIRCUS

MEYBAHAR SHINE BRAHMS: NÉMET REKVIEM PARTY MAFFIA

THE JESUS AND MARY CHAIN.

AMIÉRT ÉRDEMES KÉZBE VENNİ A GITÁRT.

KÖZEL HÚSZ ÉV KIHAGYÁS UTÁN ADOTT KI ÚJ LEMEZT A JESUS AND MARY CHAIN. A SKÓT REID TESTVÉREK LEGENDÁS ZENEKARA A MEGJELENÉS TÉNYÉT LESZÁMÍTVÁ NEM LEPETT MEG SENKIT, UGYANAZT A ZAJOS, SHOEGAZE-ES POPROCKOT HOZZÁK, MINT NAGYRÉSZT ELŐZŐ HAT STÚDIÓALBUMUKON, CSAK EZ 2017-BEN MÁR NYILVÁN KEVÉSBÉ RELEVÁNS. VISZONT AZ ALKALOM REMEK ARRA, HOGY VÉGIGSZALADJUNK A VILÁG EGYIK LEGZŰRÖSEBB ÉS EGYIK LEGJOBB BANDÁJÁNAK PÁLYÁJÁN, PLÁNE, HOGY A FRISS ANYAGNAK VAN MAGYAR VONATKOZÁSA ÉS JÚLIUSBAN A KÖZELI POHODA FESZTIVÁLON IS LÁTHATJUK ŐKET.

KÁLMÁN ATTILA.

DROGÓS SEGGFEJEK

2014-ben annak ellenére nagyon vártam, hogy végre élőben lássam a Jesus And Mary Chaint az OFF fesztiválon, hogy tudtam, rossz és lehangoló lesz, mint a reuniós koncertek 99 százaléka. Szar is volt annak rendje és módja szerint, úgyhogy körülbelül öt szám után átmentem a backstage-be, ahol kényelmesen lehetett sörözgetni, nem úgy, mint a tömegben, mert ugye az OFF az az idióta fesztivál, ahol nem lehet bárhol inni. A katowicei esemény arról is híres, hogy ritkább ott a kábítószer, mint egy kndp-s nyári táborban, de azért a színpad mögött a zenekarok testvériesen megosztották egymással, amit találtak a turnébuszokban. Ezt csak azért mesélem, mert nagyon jellemző sztori kerekedik belőle mindjárt, amihez érdemes már most tudni, hogy a JAMC mindig élenjár a mértéktelen drogfogyasztásban. A drognál viszont egy dolog volt rájuk még jellemzőbb: a seggfejség. Szóval ott füvezett a lengyel nyári éjszakában néhány fiatal ze-

nész, amikor vége lett a koncertnek és William Reid gitáros-énekes a színpad felől a fűszag felé kezdett sétálni. Néhányan felismerték és kínálták a cigivel, amire annyi volt a reakció, hogy Reid megvetően rájuk nézett és megsemmisítő hangon csak annyit mondott: „Fucking kids!” Majd elballagott valamerre, vissza sem nézve.

A ROCKTÖRTÉNELEM EGYIK LEGJOBB LP-JE

Ez az arrogancia is már a kezdetek óta a JAMC sajátja és úgy látszik, ez legalább nem kopott az évek alatt. Persze annak idején bőven volt okuk arrogánsnak lenni. Az ugyanis szintén egészen biztos, hogy ők az egyik legnagyobb hatású zenekar is: ha egy fasza gitáropopszám úszik a zajban és a feedbackben, akkor azt gondolatban meg lehet köszönni a Reid tesóknak. Ezek a nagypofájú skótok három évvel előzték a shoegaze-istenség My Bloody Valentine-t, ha az első LP-ket nézzük. Az 1983-

ban egy Glasgow-hoz közeli városban alakított zenekar mindig a két Reidről szólt, a többi tag folyamatosan cserélődött körülöttük. Az első dobosuk például egy 16 éves kölyök volt, akit aztán Bobby Gillespie-re cseréltek, aki miután feldobolta a rocktörténelem egyik legjobb lemezét, az 1985-ös *Psychocandy* című debütálást, inkább a másik zenekarára koncentrált, amit úgy hívnak, hogy Primal Scream. Említésre méltó tag még az első basszeros, Douglas Hart is, akinek két szokása jól mutatja milyen volt a JAMC a nyolcvanas években: folyamatosan napszemüvegben járt és általában két húr volt csak a gitárján, mert „a többi kurvára felesleges, minek költsek több húrra pénz?” – kérdezett vissza egy interjúban. De a Reidek is sokszor mondtak olyasmiket a gitárjaikra, hogy azok csak „kibaszott fadarabok”. A korai idősokban a pusztítás volt a lényeg, a zene és a rocksztyárság csak eszközként szolgált ehhez. Hogy ez mennyiben volt csak imidzs, arról megoszlanak a vélemények.

A LEGTÖBB ZENERAJONGÓT

TÖRÉS-ZÚZÁS A VILLÁMKONCERTEKEN

A JAMC zsenijét – mármint hogy Phil Spector és Brian Wilson számokat játszanak szétzajongva, Stooges-ra, a zajos The Velvet Undergroundra hangszerelve – persze kezdetben nem nagyon ismerték fel és el, még koncertezni sem hívták őket. Úgyhogy azt hazudták a klubokban, hogy ők az előzenekar, nyomtak egy gyors, 15-20 percnél nem hosszabb koncertet, aztán leléptek, mintha ott sem lettek volna. Az áttörést az hozta, hogy Londonba költöztek, ahol Alan McGee producer befuttatta őket. Ami azért nem volt annyira egyszerű, hiszen a JAMC-tagok ez ellen legalább annyit tettek, mint a szintén önsorsrontó Replacements egy kontinenssel odébb. 1984 decemberében alig egy hónapja volt piacon a paradigmaváltó, sokszerezű *Upside Down* kislemez (kétszer is No. 1 volt és 76 hétig maradt az indie-listán, 35 ezer eladott példánnyal az egyik legkelendőbb indie kislemez az évtizedben), amikor elkapták őket egy csomó amfetaminnal. Jim Reid énekes-gitáros azt is bementa, hogy ő amúgy LSD-t is használ, de végül kevéssel megúszták a drogügyet. A fogyasztás persze ment tovább, ahogy a csövön kifért, nem is csoda, hogy *Psychocandy* lett a bemutatkozó album címe. És ez nem csak az áttörést hozta meg, hanem egyből klasszikussá is vált. Attól a pillanattól, ahogy a nyitó *Just Like Honey*t bevezeti a Ronettes *Be My Baby*jéből nyúlt dob, odáig hogy az *It's So Hard* végén elhallgatnak a sipító gitárok, képtelenség belekötni a lemezbe. Power pop, noise, punk, kábítószeres, fiatalos, szex, szerelem, coolság, minden összesűrítve negyven percbe se, amiért érdemes gitár kézbe venni, meg úgy általában élni. Erre nyilván ráugrottak a brit fiatalok és a JAMC-koncertek a balhékról és a törés-zúzásról lettek híresek, ami miatt rengeteg helyen nem is léphettek fel. A zenekar persze rájátszott: villámkoncerteket adtak, háttal a nézőknek, úgy, hogy egy árva szót nem szóltak hozzájuk, miközben üvegekkel dobálta őket a közönség. Aztán miután levonultak a színpadról, a tömeg elkezdte szétszedni a helyet, de Reidék is szétverték a hangszereket és az erősítőket, ha épp olyanjuk volt. Ekkoriban az új Sex Pistols-nak hívták őket, ők meg úgy érezték, hogy jobbak és nagyobbak mindenkinél, ami 1985-ben egészen biztosan így is volt. A legjobb kordokumentum ebből az időből egy belga tévének adott interjú, ahol Jim Reid magyarázza, hogy ők a legjobbak és ne hasonlítsák őket a Sex Pistols-hoz, mert az „egy kurva béna zenekar”, a Joy Divisionhoz sem, mert „az szar és kibaszott borzalmas szeméjt”, és egyértelmű, hogy a JAMC nagyobb lesz, mint a Rolling Stones – mindeközben egy másik tag egy csajjal smárolja végig az élő interjút.

AZ ÉLETMŰ TÖBBI RÉSE

Aztán a balhé folytatódott – például egy torontói koncerten Jim Reid mikrofonállványra ütött meg két rajongót –, de a hisztéria alábbhagyott. A második lemez, az 1987-es *Darklands* hagyományosabb lett, mint a debüt: jó számokkal teli, de a Cure és a Smiths is csinált ilyesmiket akkoriban (az 1988-as *Barbed Wire Kisses* ritkaságválogatás zajosabb és cseppet sem reszli). A következőn (*Automatic*, 1989) már a tisztább, riffelősebb megszólalással kísérleteztek, az 1992-es *Honey's Dead*en viszont visszatértek a zajhoz, ami nem csoda, mert akkoriban volt csúcson az általuk meghihletett shoegaze. Azonban sem új Beatles, sem új Rolling Stones nem lett a JAMC-ból, csak egy jó zenekar, ám ez nekik nem volt elég. Ez a faktor csak növelte az egymást amúgy is folyamatosan csesztető Reid-tesók között a feszültséget, ami aztán az 1998-as feloszláshoz vezetett. Ez előtt még kiadtak egy meglepőnek szánt, ám közepes akusztikus lemezt, szintén a Velvet Under-

ground útmutatásában (*Stones And Dethroned*, 1994) és egy gyenge sorlemez (*Munki*, 1998), de a szakítás fénykorukat idézte. Egy Los Angeles-i fellépésen Jim Reid annyira részegen ment fel a színpadra, hogy alig bírt állni, amin William annyira felhúzta magát, hogy egyszerűen lesétált koncert közben a színpadról, sőt, a turnét is otthagya úgy, hogy még több mint a fele hátravolt. Hát így lett vége – állítólag azért, mert Reidék ténylegesen megpróbálták megölni egymást a koncert után.

KÓDA

Ezek után elég meglepő volt, hogy 2007-ben újra koncertezni kezdtek. Az pedig még inkább, hogy idén *Damage And Joy* címmel új lemezt is kiadtak, amin amúgy akad néhány egészen korrekt JAMC-szám (*Amputation*, *All Things Pass*), de azért érezhető, hogy elszaladtak mellettük az évek és már kicsit öregebb a tempó. Szomorú, de úgy tűnik, még az őszinte önpusztítókra is leselkedik a hatványdalozás veszélye.

JIM REID ÉS SKY FERREIRA BUDAPESTEN

A magyar Tom-Tom Stúdió tavaly ősszel kapott egy levelet, hogy lefoglalják a stúdiót pár órára énekfelvételek miatt, ám csak a rögzítés előtti héten érkezett második levélből derült ki, hogy a Jesus And Mary Chain énekes, Jim Reid érkezik Sky-jal. Sky persze az akkoriban épp Budapesten filmet forgató fotómodell-énekesnő Sky Ferreira volt, aki egy vokál erejéig közreműködik a friss albumon és miatta volt szüksége a zenekarnak Magyarországon egy stúdióra. Innentől átadjuk a szót Dorozsmai Gergőnek, aki, amellet, hogy a kiváló Gustave Tiger gitáros-vokalistája, a Tom-Tom egyik hangmérnöke is:

„Annyit tudtam előre a felvétélről, hogy JAMC lesz, és hogy jön Jim Reid, de mivel nem vágtam, hogy ki lehet a Sky, azt gondoltam valami barátnő vagy hasonló. Jim Reid pont olyan hűvös és szótlan volt, ahogy tőle elvárható, bár azzal, hogy megkértem, tartsa

a lemezünket, egy negyedmosolyt sikerült kicsalni belőle. Pár szót váltottunk budapesti koncertekről, érdekelt, kik jönnek ide. Azt viszont sajnálom, hogy ő nem énekel, csak Sky, aki viszont csodálatosan hozta a szenvedést és a – mi mást, mint – jéghideg sexualitást. Laza péntek délutáni énekfelvétel volt, szerintem a stúdióban mindenki kicsit másnapos volt amúgy!”

ÉS POPZENÉSZT ÉRJÜK EL HAVONTA. ÉRD EL ŐKET TE IS.

HIRDETÉS.
SZPONZORÁCIÓ.
BRANDED CONTENT.

Bit.ly/ReclHirdetes

IDÉN NYÁRON IRÁNY ORFŰ ÉS A BASS CAMP!

A BASS CAMP ORFŰ FESZTIVÁL 2017. JÚLIUS 19. ÉS 22. KÖZÖTT TÉR VISSZA AZ ORSZÁG DÉL-NYUGATI RÉSZÉN, A NAGYVÁROSOK ZAJÁTÓL TÁVOL FEKVŐ ORFŰRE EGY NÉGYNAPOS BASSZUSMENET EREJÉIG.

Az esemény nem a semmiből került fel a hazai fesztiválpalettára, a tavalyi demó bulit megelőzte egy 2004-től 2015-ig évről évre a Mecsekben fekvő Remete-réten megrendezett elektronikus zenei esemény, a Rét-Tér, ahol a tört ütemeké és a basszusoké volt a főszerep a stílusok jeles környékbeli, magyar és külföldi előadóinak prezentálásában. Ez a sorozat a rét természetvédelmi besorolásának megváltozása miatt véget ért, illetve rá is kényszerült a megújulásra a fennmaradás érdekében, ami életre hívta a Bass Camp Orfűt.

Ha van olyan hazai fesztivál, amit a hiánypótló jelzővel ruházhatunk fel, akkor a Bass Camp Orfű biztosan az, ugyanis 2016 nyaráig nem igazán volt olyan többnapos rendezvény, ami ennyire célirányosan az elmúlt néhány év basszuszenei trendjeire reflektált volna. A Mecsek festői dombjai közti Pécsi-tó mellett található helyszín több mint ideális terep arra, hogy összegyűljön mindenki, aki a drum&bass, dubstep, jungle, bass music, uk garage, dub, grime és más, kapcsolódó elektronikus zenei stílusokért rajong.

A fent említett műfajok jeles hazai képviselői mellett a Bass Camp Orfű idén már több mint harminc, Angliából és egyéb európai országokból érkező neves DJ-t lát vendégül, valamint több itthoni és külföldi zenei kiadó „showcase-ével” szórakoztatja majd a közönséget. A headlinerek közt ott lesz a jungle élő legendája, General Levv, a neves Swamp 81 kiadó feje, Loefah, a UK garage megkerülhetetlen művésze, El-B, valamint a hazai drum&bass legsikerebb figurája, Jade. A különböző kiadók és

ismertebb szervezőcsapatok közül jelentősebb idősávot kapnak majd a Dispatch, Utopia Music, Eatbrain, Elevated, Nightdrive, ASAN, Dubphase és a Dubapest művészei. Fellépnek továbbá, a teljesség igénye nélkül: Sam Binga, Sir Spyro, Ant TC1, Commodo, Cadik, Maztek, Hydro, Big Bud és még sokan mások – a teljes felhozatalért keress fel a www.basscamp.hu oldalt vagy a Facebook eseményt!

A zenés programok mellett napközben megnyit majd a Bass Campus, ahol témába vágó magyar vagy angol nyelvű előadásokkal, zeneiráshoz kötődő workshopokkal és élménybeszámolókkal lehet majd gazdagabb minden érdeklődő. Előadóként a szcéna bennfentesei jelennek majd meg a katedrán és osztják meg tapasztalataikat előadás vagy kötetlenebb, interaktív foglalkozások formájában. Az előadók között szerepelnek majd a PTE elektronikus zenei média művész szakjának képviselői is.

Egyéb nappali programokat is kínálnak a szervezők: vezetett kirándulásokon fedezhetjük fel

a környék természeti kincseit, megismerhetjük a térség a rendezvényre kitelepülő civil szervezeteit, valamint rengeteg sportolási lehetőséget biztosít a fesztivál és a település is.

A nyárra való tekintettel: csobbanni a fesztivál közvetlen szomszédságában található tóban, az orfűi Aquaparkban vagy a Magyarhertelendi termálfürdőben lehet a közelben.

A fesztivál ár-érték arányban is hibátlannak tűnik, hiszen a négy napos bérletet mindössze 15.000 forintért árulják. Orfű üdülőövezet, ezért mindenkinek, aki meg szeretné látogatni az eseményt, azt javasolják a helyiek, hogy időben foglaljon szállást, ha nem szeretne kempingezni, mert a település szálláshelyei szinte egész nyáron nagy kihasználtság mellett üzemelnek.

A tavalyi Bass Camp látogatóinak véleménye alapján ez egy kihagyhatatlan zenei és szabadidős élmény, melyet különleges, rendkívül családias és barátságos atmoszféra jellemez.

www.basscamp.hu

KEREKDOMB FESZTIVÁL

ZENE, IRODALOM, SPORT ÉS BOR A NŐ ÉS A SZERELEM JEGYÉBEN

TÁLLYÁN, A TOKAJI BORVIDÉK FESTŐI TELEPÜLÉSÉN IDÉN MÁR KÉT ALKALOMMAL – JÚNIUSBAN ÉS SZEPTEMBERBEN – VÁRJA ÖSSZMŰVÉSZETI HÉTVÉGÉRE LÁTOGATÓIT A GYERMEKBARÁT KEREKDOMB FESZTIVÁL.

Anyáririndító Kerekdomb június 16. és 18. között a nő és a szerelem témáját járja körül: Lónyay Erzsébet, aki Weöres Sándor hősét, Psyché-t ihlette, Tállyán élt. A fesztivál neki is emléket állít: a Nemzeti Színház elhozza *Psyché* című darabját, Palya Bea pedig felújította és a Kerekdombra szabta *Psyché*-koncertjét.

A parasztházak és nemesi kúriák udvarait nagykoncertek, színházi előadások és kortárs költők töltik meg kultúrával: fellép Fábíán Juli & Zoohacker, az Antonia Vai Band, Szabó Balázs Bandája, a Jónás Vera Experiment és Szalóki Ági, a Momentán Társulat, valamint a Nézóművészeti Kft. tagjai, Mucci Zoltán, Scherer Péter és Katona László.

A látogatókat blues és irodalom, gasztronómia és fröccsterasz várja az Oroszlános Borhotelben, könnyűzene a Vincellér Házban, komolyzene a település katolikus templomában.

A sportos fesztiválozók nyáron és ősszel is félmaratonon tehetik próbára állóképességüket. A bicikliseket pedig várják a dombok: júniusban Dülöbringa futam, szeptemberben Mád-Tállya tekerés lesz, de a kerékpár a zenében is fontos szerepet kap: Gryllus Vilmos a *Biciklizős* lemez dalaival készül. Aki inkább csak sétálna, annak a Hosszúlépés csapata kínál új, tematikus, a környék izgalmas titkait felfedő gyalogtúrákat.

A helyi bortermelők maguk mutatják be tételüket a látogatóknak pincéikben, de különleges borpiknik is lesz: az érdeklődők azokon a dombokon kóstolhatják meg a borokat, amelyeken a nedűt adó szőlők teremtek.

A gyerekeknek a Maillot kastélyban találnak kreatív elfoglaltságot a szülők. A Hegyaljai Alkotóházban játszóházat és mesterségbemutatót szerveznek, a legkisebbeket pedig Ringató várja, és természetesen Kaláka-koncert is lesz.

Az őszi Kerekdomb Fesztivál szeptember 8. és 10. között kerül megrendezésre. Akkor többek között a 30Y, a Bohemian Betyars, a Honeybeast, a Zuboly, az Irie Maffia, a Mary Popkids, Herczku Ági és a Banda, A Kutya vacsorája, a Szeder, az Eszter-lánc mesezenekar, Szirtes Edina Mókus és a Random Trip zenészei is gondoskodnak majd a jó hangulatról, az irodalomfelelős Lackfi János lesz. ✖

www.kerekdombfeszt.hu

MARK FISHER HALÁLÁRA.

A KÉTEZRES ÉVEK POPKULTÚRÁJÁNAK ÁTFOGÓ ELMÉLETE.

SZÖVEG SIDÓ ZOLTÁN. FOTÓ REPEATER BOOKS.

2017 JANUÁR KÖZEPÉN MEGHALT MARK FISHER, AZ UTÓBBI KÉT ÉVTIZED EGYIK LEGMEGHATÁROZÓBB ZENEI ÚJSÁGÍRÓJA ÉS KULTÚRKRITIKUSA. ÉLETMŰVE ELSŐSORBAN AZÉRT KIEMELKEDŐ, MERT ÍRÁSAIBÓL A KÉTEZRES ÉVEK POPKULTÚRÁJÁNAK ÁTFOGÓ ELMÉLETE RAJZOLÓDIK KI.

„A 21. századi popkultúra nem más, mint 20. századi popkultúra, HD minőségben streamelve” – röviden ez Mark Fisher elméletének kiindulópontja. Azaz hiába férünk hozzá több zenéhez mint valaha – és tehetjük meg ezt könnyebben mint korábban bármikor –, valahogy mégis minden túl ismerősnek tűnik. Mintha a popkultúrából lassan eltűnt volna a radikális innováció, ami a korai hatvanas éveket követő szűk négy évtizedben teljesen természetesnek számított. Fisher egyik klasszikus példája ezzel kapcsolatban az, hogy képzeljük el, hogy valahogy visszajuttatunk mondjuk egy Rufige Kru-számot (*Goldie hardcore breakbeat-korszaka a kilencvenes évek elején – a szerk.*) egy átlag zenehallgatóhoz húsz évvel korábbra, 1973-ba. Ez az ember valószínűleg sokkot kapna, akkora lenne a különbség a hallottak és az általa ismert zenék között. De belegondolhatunk abba is, hogy milyen hatást váltana ki például a Public Image Limited egyik korai lemeze húsz évvel korábban, 1959-ben. Ellenben hány olyan zenei stílus bukkant fel a kétezres években, amit ha visszaküldenénk mondjuk 1994-be, akkor az ottani fiatalok nem hinnék el, hogy ez lehetséges?

A JÖVŐ LASSÚ ELMŰLÁSA

Ez a gondolat kísérlet nem azt próbálja meg illusztrálni, hogy napjainkra megtört volna valamiféle fejlődés: Fisher kifejezetten tagadja,

hogy az egymást követő stílusok és kulturális formák minőségükben feljebbvalóak lennének az őket megelőzőkhöz képest, tehát mondjuk a jungle semmilyen szempontból nem „felsőbbrendű” Robert Johnson bluesához képest. Nem is arról van szó, hogy régen egyszerűen minden sokkal jobb volt és ez mára valamiért elmúlt. Ami Fisher szerint elveszett, az a kultúra képessége arra, hogy sokszor öntudatlanul is, de reagáljon az aktuális társadalmi helyzetre, és merész alternatívákat villantson fel a mindennapok jól ismert viszonyaihoz képest – vagy hogy mondjon valamit a jövőről.

De nem csak a jövőről való gondolkodás képessége tűnt el látványosan, hanem a múlthoz való viszony is megváltozott. „*Semmi nem hal meg többé*” – mondja Fisher. Az internetnek köszönhetően bármelyik kulturális irányzat hozzáférhető és bármikor fel is támasztható, ahogy az a kétezres évek egymást érő revivaljeiből jól látszik (ezt a jelenséget taglalta egyébként Simon Reynolds is *Retromania* című könyvében). Bizonyos szempontból tehát az idő lineáris felfogása az, ami nincs többé – ennek a helyét átvette egy folyamatos jelen, amiből nincs menekvés.

Éppen ezért Fisher szerint az utóbbi bő másfél évtized legizgalmasabb zenéi éppen azok voltak, akik valahogy reflektáltak az időhöz való megváltozott viszonyra – ilyen például az éppen Fisher által elnevezett hauntology műfaj, vagy James Kirby munkássága, aki Caretaker néven századeleji báltermi zenéket alakít át szellemjárta ambientté. A múlt hangjait és kellékeit naiv izgatottsággal leporoló újkori folk, indie rock és house előadókkal szemben ezek a zenészek meglátták a múltba menekülés melankóliáját. Képesek voltak zeneileg visszaadni azt a szomorú kilátástalanságot, amit afőlött érez az ember, hogy már csak letűnt idők eszközeihez tud visszanyúlni ha

rosszul érzi magát a jelenben, előre nem vezet már út. Fisher ezért tartotta Burial első lemezét a kétezres évek talán legkiemelkedőbb popkulturális alkotásának:

„[Burialt hallgatni olyan, mint] betévedni azokba az elhagyott terekbe, amiket annak idején a rave-ek töltöttek meg élettel és energiával, és amik mára ismét az enyészeté lettek. A lefajtott légkürtök úgy lobbannak fel és tűnnek el, mint a letűnt rave-ek szellemei. [...] Burial Londonja egy sérült város, tele rehabilitációs intézetekből elmenőt kapó ecstasy-áldozatokkal, éjszakai buszon ülő csalódott szerelmesekkel, szülőkkel, akik nem képesek rávenni magukat arra, hogy túladjanak a rave-lemezeiken egy bolhapiacra; de mindegyikükön valami üzött arckifejezés figyelhető meg, ami a paszszívan nihilista gyerekekben azt a különös érzést kelti, hogy *a világ talán mégsem volt mindig ilyen.*”

Burial tehát azért korszakosan fontos előadó Fisher szerint, mert képes a zenéjével kifejezni a tényt, hogy a brit rave-kultúrával nem csak egy érdekes zenei stílus tűnt el, hanem az az utópia is, ami szorosan hozzá tartozott, ami azt hirdette, hogy létezhet olyan társadalom, amiben mindenkinek helye van és amiben mindenki jól érezheti magát. Ez pedig arra emlékeztet bennünket, hogy a kétezres években híján voltunk az ilyen ambiciózus elképzeléseknek.

Hogy jutottunk idáig? Fisher elmélete szerint erre a kérdésre csak akkor kaphatunk választ, ha a kultúrát övező tágabb társadalmi szférát is megvizsgáljuk. Ekkor ugyanis azt látjuk, hogy egyre kevesebben engedhetik meg maguknak, hogy új kulturális formákkal kísérletezzenek: a kiszámíthatatlan gazdasági helyzet és az alulfizetett részmunkaidős állások miatt egyre kevesebb idő, az emelkedő ingatlanárak miatt eltűnő foglalt házak és

olcsó klubok miatt pedig egyre kevesebb tér van arra, hogy emberek szabadon kísérletezzenek. Ebben a kiszámíthatatlan helyzetben az alkotók és a közönség is igyekszik inkább biztosra menni.

KAPITALISTA REALIZMUS

A jórészt a gazdasági kiszolgáltatottságból adódó szorongás önmagában nem magyarázza azonban a kultúra válságát. Ugyanúgy megjelenhetnének a szorongásra reflektáló, a helyzet ellen lázadó és ahhoz képest ilyen-olyan alternatívát mutató kulturális mozgalmak, ahogy az annak idején az unalom korában is történt.

Amiért ez mégis így, az egy sajátos ideológiának köszönhető, amit Fisher kapitalista realizmusnak nevez (ezzel a címmel egyébként sokat hivatkozott könyvet is írt 2009-ben). Ez tulajdonképpen annyit jelent, hogy az ember hiába szorong anyagi nehézségek vagy a folyamatos teljesítménykényszer miatt, egyszerűen nem tehet ez ellen semmit, hiszen a világ ilyen, nincs alternatíva (Thatcher szlogenjét idézve), ideje „realistának” lenni és beletörődni a dolgok menetébe. És ha „a világ ilyen”, azaz nem változtatható, akkor nyilvánvalóan a szorongó egyénnel van baj, ő túl lusta, túl gyenge vagy esetleg valami pszichológiai okból kifolyólag alkalmatlan ahhoz, hogy alkalmazkodjon a helyzethez, szóval ideje elkezdni dolgozni önmagán, hogy ezen változtasson. Leginkább tehát az a kilátástalanságot sulykoló ideológia az, ami a popkultúra rég nem látott pangását okozza Mark Fisher szerint.

Ez a „kapitalista realizmus” szerinte napjaink popzenéjében rengeteg módon észlelhető. Egyik megnyilvánulási formáját már említettük a cikk elején: az alternatívák, biztató jövőképek és utópiák hiányában kénytelenek vagyunk állandóan a múltban vájkálni. De a kétezertizedes évek két legnépszerűbb zenei műfaja, az elektronikus tánczene és a hiphop is a kapitalista realizmus két megnyilvánulási módja szerinte.

Az elektronikus tánczene - és ide sok minden tartozik a Katy Perry-féle trance poptól az eddig – elképesztő népszerűsége az angolszász fiatalok között leginkább a kétségbeesett eszképzismusról szól Fisher szerint: már megtippelni sem tudjuk, hogy mit hoz a holnap, úgyhogy inkább bulizzunk úgy, mintha ez az este lenne az utolsó. Ez a hedonizmus azonban sosem igazán felhőtlen, mert minél inkább

menekülnénk még több bulival és droggal, egyre hangosabb zenével, annál tisztábban látszik, hogy nincs menekvés:

„Még a felhőtlen szórakozásról szóló legegyszerűbb üzenetek sem tudnak elnyomni egyfajta szomorúságot a háttérben. Vegyük például Katy Perry *Last Friday Night* című számát, ami látszólag az élvezetek szimpla ünneplése [*„Last Friday night / yeah we maxed our credit cards/ and got kicked out of the bar”* stb.]. Azonban nem nehéz kihallani valami nyomasztó, sziszifuszi terhet abból, ahogy Perry és barátai egy elvileg felhőtlen bulis estét megidézik: *„Always say we're gonna stop / this Friday night / do it all againE”* Kicsit lelassítva ez olyan kietlennek hatna mint egy korai Swanszám. David Guetta *Play Hard* című száma ugyanerről a vég nélküli ismétlésről szól. A szórakozás kötelességgé válik, ami sosem áll le: *„Us hustler's work is never through / we work hard, play hardE”* A hedonizmust pedig explicit módon párhuzamba állítja a munkával: *„Keep partyin' like it's your job.”* Ez egy tökéletes himnusz egy olyan korban, ahol a munka és a szabadidő határai végleg elmosódtak.”

Ez az idézet Fisher 2014-ben kiadott esszékötetéből, a *Ghosts Of My Life*-ből származik és azóta csak annyiban változott a helyzet, hogy még több popszám jelenik, amelyek a kikacsolódást, a bulizást és a szexet a munkával állítja párhuzamba (természetesen Rihanna és a Fifth Harmony tavalyi slágerei a legnyilvánvalóbb példák).

A hiphoppal más a helyzet. A rap nem menekülést kínál az agyonhajszolt mindennapokból, hanem annak a legtisztább formáját énekl meg: rengeteg rapszám szól arról, hogy nagyon bünyőzőként folyamatosan keményen kell melőzni, állandóan ébernek kell lenni, de mindez megéri, mert utána az ember töméntelen fogyasztással – luxusautókkal, gigantikus ékszerekkel, rengeteg kábítószerral és medencés partykkal – pihenheti ki a fáradságait. A kétezertizedes évek új hiphop- és r&b-trendje azonban felszínre hozta ennek az életmódnak a sötét részét is. A Weeknd-től Future-ön át Drake-ig és Kanye Westig rengeteg előadó énekel és rappel arról, hogy mennyire üres és elidegenítő mindez – kiszállni azonban mégsem lehet. Fisher szerint az utóbbi idők egyik legszomorúbb száma a *Marvin's Room*, amiben Drake végtelenül enerváltan és nyomasztó

módon ismételteti, hogy *„we threw a party, we threw a party, we threw a party.”*

Mindkét példa azt mutatja, hogy mindegy, hogy menekülni próbálsz a szorongást keltő, agyonelgondozott mindennapokból, vagy felvállalod ezt a kíméletlen munkaetikát és büszkén learatod a gyümölcsöket – a végeredmény ugyanaz: elidegenedés és fájó üresség.

GHOSTS OF MY LIFE

Mit lehet csinálni egy ilyen helyzetben, amikor a világ egy felszínes, elidegenítő helynek tűnik, amiből ráadásul kiút sem látszik. Amikor az az érzésünk, hogy a jövő, mint olyan szertefoszlott és semmi igazán új nem történhet már?

Fisher szerint nagy hiba lenne emiatt kritikátlanul magasztalni a múltat. A hatvanas-hetvenes évek is problematikus volt rengeteg szempontból, így az irántuk érzett nosztalgia is alapjaiban hamis. A másik kiemelt problémának azt tartja, hogy az embereket érő folyamatos ingerek, valamint a kortárs popkultúra önismétlő, nosztalgikus langymelege elfedi a mindennapok borzasztóan nyomasztó jellegét és nem engedi nevének nevezni a sokakban jelen levő folyamatos frusztráció valódi okait. A frusztráció, szorongás és kiábrándultság tömegjelenség a modern társadalmakban, azonban mindezt egyéni problémákként és leggyakrabban biológiai gyökerű jelenségként, vagyis betegségként kezelik. Egyedül akkor van esély érdemi változásra, ha embereknek a társadalmi okait, hiszen csak ekkora lesznek képesek alapjaiban megragadni a problémát és elkezdni dolgozni a helyzet érdemi megváltoztatásán.

Mindezek ismeretében Mark Fisher januárban elkövetett öngyilkossága megrázó volt ugyan, de sajnos nem túl váratlan. Mintha ez nála – akárcsak David Foster Wallace-nál – perverz módon az életmű szerves része lenne. Nemcsak azért, mert sokat írt a maga nehéz mentális állapotáról, hanem azért is, mert a nyugati kultúrát mint menthetetlenül stagnáló, steril, a saját közelmúltjára csillapíthatatlan vágyakozással tekintő konzumkultúrát látta, amiben ez a mentális állapot nemcsak hogy magától értetődő dolog, de már-már az egyetlen lehetséges állapot. Munkássága ismeretében a halála kis túlzással nem más, mint egy többé-kevésbé rigorózan végigvitt érvelés utolsó, tragikus nyomatékosítása.

A cikk teljes változata a Recorder.hu-n olvasható.

INTERJÚ SIMON REYNOLDS ZENEI ÚJSÁGÍRÓVAL.

TÖBBEN NÉZIK A FIAM YOUTUBE-VIDEÓIT, MINT AZ ÉN BLOGOMAT.

SIMON REYNOLDS AZ EGYIK LEGNAGYOBB HATÁSÚ ZENEI ÚJSÁGÍRÓ MA. A MELODY MAKERNÉL KEZDETT A NYOLCVANAS ÉVEKBEN, ÍRT A LEGTÖBB FONTOS ZENEI LAPBAN. NYOLC KÖNYVE JELENT MEG, KÖZTÜK AZ ENERGY FLASH AZ ELEKTRONIKUS TÁNCZENE, A *Rip It Up And Start Again* A POSZTPUNK TÖRTÉNETÉRŐL; 2016-BAN A GLAMRÓL ÍRT 700 OLDALT (*Shock And Awe*). Ő TERJESZTETTE EL A POSZTROCK ÉS A HAUNTOLOGY MŰFAJI ELNEVEZÉSEKET. A TALLINN MUSIC WEEKEN BESZÉLGETTÜNK VELE.

INTERJÚ RÓNAI ANDRÁS. FOTÓ MICHEL MEEUWISSEN.

Minden bizonnyal te vagy az az angolszász zenei újságíró, akire a legtöbbet hivatkoznak a magyar sajtóban, főleg a 2011-es *Retromania* tézisére, miszerint a 2000-es években nem volt olyan forradalmi újdonság, mint a korábbi évtizedekben a rock, hip-hop, elektronikus zene stb.; mikrotrendek sora és a korlátlanul elérhetővé vált múltban turkálás van helyettük.

Érdekes, hogy a *Retromania* ilyen visszhangot váltott ki. Miközben a legtöbb hivatkozásom amerikai vagy brit, a legkülönfélébb országokban mondták, hogy náluk is ugyanez történik. Most egyébként jobb a helyzet, mint amikor a könyvet írtam; sok izgalmas új hangzással lehet találkozni. A legtöbb persze nem fog mainstream sikert elérni, mert az meglehetősen statikus. A domináns hangzás nagyon digitális, de ha megnézed a dalok felépítését, az ugyanaz, mint a kilencvenes évek dance-popjának struktúrája. Az R&B találkozik a house-zal és a rappel, a csillogó-villogó hangzás mögött valójában nagyon konzervatív zene van.. Az viszont lenyűgöző, hogy mennyi dallamot próbálnak belezsúfolni egy számba, csak jönnek és jönnek a hookok egymás után, és mindegyik roppant eksztatikus, és az ének is mindig processzált. Olyan, mint a fagyasztott joghurt: annyira édes, annyira művi, hogy már szinte nem is valóságos. Ami leginkább

érdekes mostanában, az a rap. A rock mintha sehová sem menne, a könyvemnek ez a része még mindig megállja a helyét, azt hiszem.

Olvastam, hogy gyakran hallod Future-t a rádióban (Simon Reynolds Los Angelesben él). Nem gondolod, hogy az újdonság, amit a hangjával csinál – a nagyon őszinte, de közben nyilvánvalóan, sőt feltűnően manipulált hang?

Engem az fog meg benne, hogy nem lehet eldönteni, hogy rappel vagy énekel. A blues énekesekre emlékeztet, az ő éneklési módjának is a fájdalom a kiindulópontja, még akkor is, amikor élvezetekről, drogokról, nőkről énekel. Amolyan szorongó ekstázis. Visszanyúl a blueshoz, a 20. század legrégebbi fekete zenéjéhez, de a technológia által. Olyasmint az üzenet, hogy „szenvedünk, ahogy az emberek mindig is szenvedtek, de rendelkezésünkre áll a technológia, amiben elveszhetünk”. Ha majd visszatekintenek erre a korra, hogy mi volt a meghatározó hangzás, akkor ez fog kitűnni, hogy hogyan nyúltak az emberi hanghoz. A kísérletező zenékben is rengeteg minden történik ezen a téren.

Egy másik fontos újdonság a legkülönfélébb lokális zenék bekerülése a globális véráramba, a footworktól a dél-afrikai house-ig. Tág

értelemben világzenei keveredések korábban is voltak, de a mai zenék organikusabbak: nem szándékosan „kombinálnak” különböző dolgokat, például nem kell kifejezetten keresniük afrikai zenészeket, mert a közösségekben vannak olyanok, akiknek a családja onnan származik.

Igen, az biztos, hogy a mai globalizált élet megjelenik ezekben a zenékben. Korábban tényleg gesztusértéke volt annak, hogy „fogom ezt, összehozom azzal”, ez önmagában állásfoglalásnak számított. Most meg organikusán jön abból, ahogy az emberek élnek. Bár ez nem mindenre jellemző: a szegényebbek, a munkásosztálybeliek közül sokan még mindig helyhez kötöttek élnek, és legfeljebb egy-egy nyaralásra mennek el, akkor is inkább pihenni, nem egy másik országot megismerni. De a középosztályban biztos így van. Épp ezért olyan szörnyű számukra a Brexit, mert teljesen természetes, hogy egész Európában vannak barátaik, élnek egy kicsit Berlinben, aztán Barcelonában stb. Én magam is sokkal többet utazom, mint régen, például meghívnak ilyen konferenciákra (mint a Tallinn Music Week – a szerk.), és olyan helyekre is, amelyekről soha nem gondoltam volna, hogy ott érdeklődnek a munkáim iránt. És ez viszonylag tipikus dolog; nekem a könyveim hozták ezt a lehetőséget, másnak a munka. Azok az osztályok,

amelyekre ez jellemző, sokkal inkább a határok eltörlése mellett vannak, nem félnek az illegális bevándorlástól stb.

Sokan gondolják, és nemrég a Redditen te is egyetértettél azzal, hogy a zene veszít a fontosságából az ifjúsági kultúrában, már nem identitást meghatározó erő. Mark Mulligan zeneipari elemző elmélete szerint a zeneipar olyan sikeresen győzte meg a mai 30-as, 40-es korosztályt, hogy szerethetik az aktuális popzenét, hogy ez pont emiatt nem lehet olyan szubkultúra az ő gyerekeik számára, amit a szülők utálnak és nem értenek; ezt a szerepet vették át a youtuberek.

Az biztos, hogy a szülők generációjából sokak számára tényleg a legfontosabb dolgok közé tartozott a zene. Mondjuk én egy szélsőséges eset vagyok zenei újságíróként, meg hogy állandóan szól nálunk a zene; de akik nem foglalkoznak hivatásszerűen zenével a generációból, közülük is sokaknak hatalmas gyűjteménye van, mindig hallgatják, mindenről van véleményük. Ha ilyen ember gyereke vagy, akkor valóban lehet, hogy kevésbé lesz érdekes a zene abból a szempontból, hogy az alapján határozd meg az identitásodat. A fiam például szereti a zenét, de pont ahogy mondtad, a YouTube fontosabb számára, folyamatosan ott van. Eleinte a Pokémonba volt belezúgva, és videókat csinált arról, hogy kap egy csomag kártyát, kinyitja, beszél rólok stb. A feleségem mondta neki, hogy az arcát ne mutassa, de a hangját végig hallod. És most már kultikus figurának számít ebben a világban, 130 ezer követője van, és van hárommillió fölötti nézettségű videója. Pénzt is keres ezzel, nem is keveset. Sokkal többen nézik az ő videóit, mint az én blogjaimat, ez elég megalázó... Az elmúlt hónapban egyébként két cikket is láttam arról, hogy „az étel az új rock and roll”. És ebben lehet valami: a húszas-harmincas fiatalok, akiket ismerek, tényleg képesek nagyon fellelkesülni egy étteremtől, és tudják, hogy mik az újak, amik megnyíltak. De nemcsak arról van szó, hogy az étel átvette a rock and roll helyét, hanem arról is, hogy a zene olyan lett, mint az étel. André Breton kulináris művészetnek hívta az olyan művészetet, amit utált, mert a gyönyörködötés a célja. És manapság egy csomó zene pont ilyen, mint az étel, vagy a lakberendezés: kellemes háttér. Jól esik, de azért az identitásodat nem erre építve határozod meg. Jelképes, hogy a Whole Foods áruházlánc az ételek, gyertyák, kézműves szappanok, organikus mindenfélét mellett

nemrég vinylt is elkezdett árulni. Szupermarketekben is lehet lemezt venni – korábban ilyen nem volt, hogy ugyanott vehetsz lemezt, ahol a kenyeret és sajtot.

Lehet, hogy meg kell fordítani a kérdést: mitől volt ennyire fontos a zene néhány évtizeden át?

És most térünk vissza a normális állapothoz? Nem tudom, így belegondolva a zene azért mindig nagyon fontos volt. Nemrég elkezdtem tanítani, és bár az óráim nagy része arról szól, hogyan kell populáris zenéről írni, a diákjaim nagy része klasszikus zenét tanult, ezért ezzel is kellett foglalkoznom. Úgyhogy tartottam órát Nietzsche és Wagner, valamint Adorno és Schönberg, illetve Sztravinszkij viszonyáról. Ha megnézed, milyen szenvedélyesen viszonyult Nietzsche a Wagnerhez, elképesztő. Először rajongott érte – és nem csak ő, hanem rengeteg német fiatal is –, aztán három könyvet is írt ellene. Vagy ott a jazzért rajongó beatnikiek példája. Úgyhogy nem hiszem, hogy a rockzene kora ebből a szempontból különleges lett volna: korábban is megvolt ez, hogy a zene olyasmi, amire az identitásodat alapozhatod; hogy a zene mondja meg, hogy merre megy a kultúra, mutatja meg, hogy mi a korszellem. Csak a rockzene korában a tömegmédiá felerősítette ezt, illetve a rock és a hatvanas évek politikai mozgalmai között kapcsolat is hozzájárult. Úgyhogy inkább a mai kor tűnik különlegesnek, amikor a zene egyre inkább háttérzene lesz; és az is egyedülálló, hogy gyakorlatilag bármikor hallgathatsz zenét, hogy milyen tágak választási lehetőségeid. Én is használom a streamet, de közben úgy érzem, hogy degradálok a zenét. Főleg hogy úgy hallgatom a Spotify-t, hogy reklámok szólnak közben, ami aztán végképp tovább rombolja a zene különleges státuszát. Egyre többet látjuk, hogy a zenét a haszna, használata alapján kategorizáljuk, mintha az lenne a feladata, hogy bizonyos feladatokat ellásson a mindennapi életedben. De persze lehet, hogy nem kell ezt túldimenzionálni. Végül is mindig is ezt csináltuk, arra használtuk a zenét, hogy megváltoztassuk, vagy éppen felerősítsük a hangulatunkat: ha szomorú voltál, Smithst tettél fel, buli előtt valamit, ami felpörgetett. De valahogy egyre kevésbé eseményszerű a zenehallgatás, vagy az, hogy rátalálsz egy bizonyos albumra. A neten is lehet nehezen elérhető zenékre rábukkanni, de azért az nem ugyanaz, mint egy lemezboltban túrni.

muzikum.
KLUB & BISZTRÓ

MÁJUSI AJÁNLÓ

az élőzene háza

05.02. **IAN SIEGAL BAND**
(kedd) (UK-HUN)

05.06. **KLUBSZEZONZÁRÓ**
BEATLES-EST
A THE BITS-SZEL
(szombat)

05.09. **LITTLE G WEEVIL**
(kedd)

05.18. **BLUES FOR ANDOR**
FEAT. FERENCZI
GYÖRGY, PRIBOJSZKI
MÁTYÁS, SZABÓ TAMÁS
(csütörtök)

05.20. **ED PHILIPS AND**
THE MEMPHIS
PATROL
4. MILITARY CARNIVAL
(szombat)

05.26. **MYRTILL ÉS A**
SWINGUISTIQUE
(péntek)

MUZIKUM KLUB & BISZTRÓ
1088 BP., MÚZEUM UTCA 7.

www.muzikum.hu

 muzikumklub muzikumklub

JEGYEK KAPHATÓK
A MUZIKUMBAN
hétköznapokon
15–21 óráig,
szombaton 17–21 óráig.

ONLINE
JEGYRENDELÉS:
www.tixa.hu/
muzikum_klub

BLUES SESSION   RECORDER

INDULÓ ELŐADÓK

Deep Glaze: lemez- és videópremier

A két éve alakult Deep Glaze tavaly ősszel lett a Cseh Tamás Program támogatója. Az elszállós, álomszerű rockot játszó zenekar március végén mutatta be új nagylemezét.

Az együttes első nagylemeze a *Pressure* címet kapta. Az erről megjelent első dal, a *Black Velvet* visszafogott, de szuggesztív minimálvideót kapott, a vizuál Halasi Bálint és Lain Damján munkája, az eredeti fotót Kránicz Richárd készítette. A Deep Glaze első lemezét a Kuplungban mutatta be március 24-én a Kolin társaságában. A dalpremier a Keretblogon volt, és ehhez még egy egy szűk körű lemezmeghallgató is társult az Omnivore Galleryben.

Hoodoo Offenders: nagylemez és limitált kiadás a Record Store Dayre

Bár a stoner alapokat dallamos rockkal ötvöző Hoodoo Offenders *Sweet Revenge for Weak Days* című lemezének megjelenése a tervezett áprilisról májusra tolódott, nem maradtunk premier nélkül.

A zenekar ugyanis az április 22-i Record Store Dayre nagyon szűk, mindössze 10 darabos szériában megjelentette a lemezt, és a Musiclandben elő is adta annak anyagát, de legalábbis egy részét. A Hoodoo Offenders első lemezét a Music Fashion adja ki a Cseh Tamás Program támogatásával.

Hangácsi Márton: lemezpremier

Hangácsi Márton, a kiváló dalszerző-előadó első nagylemeze május 8-án jelenik meg. A *My True Fairy Tale* című album kiadását a Cseh Tamás Program támogatja.

A lemezről már korábban megjelent egy nagyszerű „táncklip” a *One* című dalhoz, ennek online premierje a Recorderen volt. A gitáros-énekes dalszerző-generáció egyik legkiemelkedőbb alakjának első lemeze a magyar pop egyik fontos eseménye lesz 2017-ben.

Delegáció a MIDEM-re

FOTÓ: MIDEM

A cannes-i MIDEM az európai zeneipar legfontosabb eseménye, amelyet idén ötvenegyszer rendeznek meg, június 6. és 9. között és amelyen a Cseh Tamás Program támogatásával tizenöt fős magyar küldöttség vesz részt. A küldöttség tagjainak anyagi és szakmai támogatást nyújt a CSTP. A küldöttségben való részvételre először lehetett nyílt minipályázat útján jelentkezni.

A magyar küldöttséget a Cseh Tamás Program nemzetközi ernyőbrandje, a HOTS szervezi. Az eseményre a magyarországi delegáció standdal, dedikált kerekasztal-beszélgetéssel és állófogadással készül. Ezen kívül a matching program részeként minden delegátnak 10 célirányos meetinget szervez le előre.

HOTS - NEMZETKÖZI JELENLÉT

Magyar küldöttség a Tallinn Music Weeken

A Tallinn Music Week a kelet-közép-európai régió egyik legnagyobb showcase-, azaz bemutatófesztiválja. Az ezernél több európai delegált egy héten át tárgyalt, hallgatott előadásokat és beszélgetéseket és nézett bemutatókoncerteket. A résztvevők között a legnagyobb küldöttséget a magyarok adták: a 44 fős delegáció kiutazását a Cseh Tamás Program támogatta. A két fellépő zenekar a Blahalouisiana és a Kéknyúl volt.

FOTÓ: SINCO

A Tallinn Music Week jelentőségét jól mutatja, hogy maga Kersti Kaljulaid, az észt köztársasági elnök nyitotta meg a rendezvényt. A Cseh Tamás Program által létrehozott magyar könnyűzenei exportmárka, a HOTS - Hungarian Oncoming Tunes a groningeni Eurosonic és a ljubljana-i MENT után idén harmadszor küldött nagyobb delegációt nemzetközi fesztiválra.

A TMW programjával párhuzamosan megrendezett Songwriters' Camp nemzetközi dalszerzőtábor résztvevői közé Molnár Tamást (Anti Fitness Club, Jetlag) hívták meg a fesztivál kurátorai.

A magyar küldöttség fogadást is adott, amelyen száz külföldi vendég vett részt. A fogadás akusztikus minikoncertjei, magyar ételspecialitásai, borai és pálinkái, no meg a Kiegyőz Izzók speciális vizuálja komoly sikert arattak.

KÖNNYŰZENEI ÖRÖKSÉG

Konferencia a film és könnyűzene kapcsolatáról

A Cseh Tamás Program nyílt konferenciát szervez 2017. június 21-én, az A38 Hajón. A tanácskozás témája a könnyűzene és a film egymásra hatása a Kádár-korban. A szervezők 25 perces előadások 600 karakteres rezüméit várják.

Olyan előadások rezüméit várják, amelyek az említett két médium összecsengéséről szólnak, s afféle kérdéseket vizsgálnak meg például, mint hogy miképpen ismerte fel, s használta a kor hazai filmművészete a könnyűzenében kibontakozó forradalmat vagy hogy honnan vehetett mintákat a honi film a beat vizuális megjelenítéséhez. Az elfogadott előadások előadói számára a konferencia szervezői honoráriumot fizetnek, továbbá a tanácskozás napján étkezést biztosítanak. Jelentkezni május 5-ig lehet, több infó a csehtamasprogram.hu honlapon.

MÉSZÁROS MÁRTA: ELTÁVOZOTT NAP (KOVÁCS KATI)

ZENEI NEVELÉS

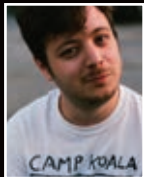
Tovább dübörög a CSTP hangszersimogatója

Március végéig három városban közel tizenötezeren látogatták meg a Hangszert a kézbe eseményeit. A program április végén Szegeden folytatódik, aztán májusban Pécs a következő állomás.

FOTÓ: CSÁKVÁRI ZSIGMOND

Szegeden öt napon keresztül interaktív hangszerkiállítás, hangszersimogató, rendhagyó ének- és zeneórák, minikoncertek, szakmai rendezvények várják a fiatalokat és a zenélés iránt érdeklődő idősebbeket. Több mint száz kipróbálható hangszer, hangtechnikai eszköz és minisztúdiók alkotják a kiállítást, amelyet oktatások és közösségi események egészítenek ki. Időközben elkészült a Hangszert a kézbe „hivatalos dala” is: a Half Note City szerzeménye meghallgatható a program Facebook-oldalán. A roadshow-t a Hangszerekek Országos Szövetsége szervezi az NKA Cseh Tamás Programja támogatásával. A sorozat fővédnöke Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere.

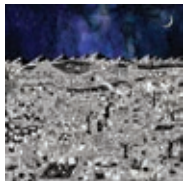

Fotó: Bradiák Soma

SALLAI LÁSZLÓ AJÁNlja.

GONDOLATOKAT SZÜL, VITÁKRA SARKALL.

FATHER JOHN MISTY HOSSZÚ FELVEZETÉS UTÁN 2015-ÖS ALBUMÁVAL EGYCSAPÁSRA A LEGTÖBBET IDÉZETT KORTÁRS DALSZERZŐ-ELŐADÓK KÖZÉ KERÜLT. AZÓTA MEG PLÁNE, HISZEN FOLYAMATOSAN SZOLGÁLTATJA A MUNÍCIÓT SAJTÓNAK ÉS RAJONGÓINAK EGYARÁNT. PROVOKÁTOR VAGY BÖLCS? A VILÁG ÁLLAPOTÁN MÉLÁZÓ *Pure Comedy* CÍMŰ ÚJ ALBUMÁRÓL SALLAI LÁSZLÓ DALSZERZŐ-GITÁROS-ÉNEKES ELMÉLKEDIK, AKI MINDKÉT SAJÁT ZENEKARÁVAL MÁJUSBAN FOG FRISS KIADVÁNYOKKAL JELENTKEZNI. A MAGYAR NYELVŰ DALOKKAL BEFUTOTT POWERPOPOS FELSŐ TÍZEZER A HÁROMSZÁMOS ÚJ VÁROSOK ÉPÜLNEK EP-T, AZ ANGOL NYELVŰ SZÁMOKAT ELŐADÓ SICKPOPOS THE SOMERSAULT BOY PEDIG A *Come On Feel The Misery* CÍMŰ MÁSODIK ALBUMOT ADJA KI.

FATHER JOHN MISTY

Pure Comedy

(Sub Pop / Bella Union / [PIAS], 2017)

INDIEFOLK BAROKKPOP

/ Josh Tillman története nagyon hasonlít a szerencsét próbáló legkisebb fiúéra. Tillman egy soklemezes, de különösebb visszhang nélküli szólókarrier után a Fleet Foxes dobosa lett, hogy aztán őket is otthagya Father John Misty néven kezdjen új szólókarrierbe. A siker ezután sem volt garantált, de a második Father John Misty-lemezzel (*I Love You, Honeybear*, 2015) mégis magabiztosan csavarta ujjai köré a szakmát és a közönséget.

Bár 2016-ban még kiadott a fiókból néhány olyan dalt, ami társítható volt az előző lemezhez, azért érezhető volt, hogy az új albumtól már mást kell várni. Különösen a tavaly nyáron félbehagyott koncert és az egyre arrogánsabb médiajelenlét érzékeltette azt, hogy a visszatérésen szó sem lesz a morcos szakállas ember érzelmi megengyhüléséről (a szakáll el is tűnt Tillman arcáról), hanem a vesztébe rohanó világ kerül az LP középpontjába – és mindennek csak egy kis szelete az, ami mostanság az amerikai politikában történik.

Közhelyes, hogy mennyire bolond időkét élünk, az idej Father John Misty-lemeznek pedig pont az volt a tétje, hogy lehet-e erről közhelyek nélkül popdalokat írni. A zenei recept lényegében nem változott: bár a *Pure Comedy*-n az alsóközéptempós balladák dominálnak és sokkal inkább előtérbe került a zongora, mégis az első pillanattól az utolsóig érezhető

Father John Misty hetvenes évekkel átítatott univerzuma (Tillman továbbra sem eresztette el társproducere, Jonathan Wilson kezét). A *Pure Comedy* mégis sokkal nehezebb hallgatnivaló korábbi kiadványainál és ez nem kizárólag a meglehetősen hosszú, hetven percet meghaladó játékidő miatt van így, hanem mert a jól ismert hangulat ellenére zeneileg és szövegileg is sűrűbb a mostani anyag, mint amilyen például az *I Love You, Honeybear* volt.

Nem éreztem volna fairnek, ha úgy írom meg ezt a cikket, hogy nem rágom át magamat a dalszövegeken is sorról sorra. A *Pure Comedy* szövegeit tekintve olyan, mintha egy labirintusba csöppennénk Josh Tillman agyában, ami tele van félelmetes, groteszk, nevetséges képekkel. Az pedig már a hallgató toleranciáján és kitartásán múlik, hogyan evickél ki onnan. Ez a lemez nem engedi, hogy a meghallgatása után ne nézzünk máshogy a Father John Misty-jelenségre: az a kérdés, hogy egy kivételes tehetséges dalszerzőt látunk-e, aki fontos üzenetek releváns átadására használja a zenéjét, vagy egy kegyelmi állapotban lévő, de saját szerepébe belehülyülő, zeneipari partizánként tetszelgő Tillmant, aki fárasztó módon bőfögi vissza azt, amit a haladó szellemiségű internetes oldalakon összeolvasott a világról.

Nem foglalhatok állást az olvasó helyett, de az kétségkívül biztos, hogy az idei év egyik legizgalmasabb albuma a *Pure Comedy*, ami gondolatokat szül, vitákra sarkall. A lemez második felének egyes, unalmasabb és fárasztóbb pillanatát leszámítva a *Pure Comedy* egy valódi figyelemre méltó súlyos lemez, ami az életmű legfantasztikusabb pillanatait is tartalmazza mind zeneileg, mind a szövegek terén (*Total Entertainment Forever*, *Pure Comedy*, *Leaving LA*, *The Memo*). És van egy olyan gyanúm, hogy most kezd igazán tiszta lenni az, hogy ezek a lemezek Tillman polgári neve helyett miért Father John Mistyként jelennek meg.

KEREKDOMB FESZTIVÁL TÁLLYA • 2017. 06. 16-18.

FELLÉPŐK

SZABÓ BALÁZS BANDÁJA • FÁBIÁN JULI ÉS A ZOOHACKER • PALYA BEA: PSYCHÉ • SZALÓKI ÁGI
PION ISTVÁN • RÁKÁSZ GERGELY • NEMZETI SZÍNHÁZ • RUTKAI BORI BANDA • NYÁRY KRISZTIÁN
NÉZŐMŰVÉSZETI KFT. • ENSEMBLE SOSPIRI • MOMENTÁN TÁRSULAT • GRYLLUS DORKA
NAGY-KÁLÓZY ESZTER • JAMESE • RUDOLF PÉTER • BLUE SPOT • KALÁKA EGYÜTTES • KEMÉNY ZSÓFI
JÓNÁS VERA EXPERIMENT • HEGYALJAI MESTEREK NÉPMŰVÉSZETI EGYESÜLETE • VIRTUÓZOK
BICIKLIZÉS GRYLLUS VILMOSSAL • ANTONIA VAI BAND • SZABÓ T. ANNA • DRAGOMÁN GYÖRGY
RINGATÓ • BELAU • HOSSZÚLÉPÉS. JÁRUNK? SÉTÁK • KEREKDOMB FÉLMARATON • BICIKLIVERSENY

Bormustra • zene • irodalom • színház • hangverseny • Kerekdomb Félmaraton • gyerekprogramok
dűlőtúrák • gasztro- és kézműves vásár • gyermekfelügyelet kreatív foglalkozásokkal • Mád-Tallya futás

INFO: WWW.KEREKDOMBFESZT.HU

A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

DÜRERKERT

LEGYEN TIÉD A KERT!
VÁRUNK MINDEN NAP 16 ÓRÁTÓL!

Happy After Hours 16-tól 18 óráig
Balkan Grill - a szerb konyhától a hamburgerig
Bográcsolj, grillezz nálunk!

BIKE FRIENDLY

CINEMA

DOG FRIENDLY

FOOTBALL

KID FRIENDLY

DING DONG

Budapest XIV. Ajtósi Dürer sor 19-21. | facebook.com/durermusic | durerkert.com

RECORDER

MOUNT EERIE

A Crow Looked At Me

[P.W. Elverum & Sun, 2017]

INDIEFOLK

/ A Microphones frontembereként megismert Phil Elverum eddig is kiöntötte szívét az összes albumán, de az új Mount Eerie-lemezen minden korábbinál messzebbre megy. Ugyanis az *A Crow Looked At Me*-t a hasnyálmirigyrákban hirtelen meghalt feleségének írta, neki énekliz az első hangtól az utolsóig. A számokat felesége hangszereivel vette fel, abban a szobában, ahol Geneviève Castré tavaly harmincöt évesen meghalt. Nem sokkal azután, hogy megszületett a két zenész közös gyermeke. Így aztán cseppet sem váratlan, hogy az album nem lett könnyű hallgatnivaló. Amikor tavaly év végén, Elverum először játszott az ezeket a számokat élőben, akkor is előre szólta, hogy csak azok jöjjenek, akik bírják az érzelmi megrázkódtatást. És ez egyáltalán nem túlzás. A szövegek minden sallang és költői erőlködés nélkül, hétköznapi képeken keresztül arról szólnak, hogy Geneviève szenved, majd meghal, és hogy milyen nélküle az élet. A zene szinte lényegtelen is, Elverum inkább csak szöszölget valamit aláfestésnek, de ezek a szívbemarkolóan erős szövegek nem is bírnának el semmi többet zeneileg. Ilyen dalszövegekről van szó: „*Our daughter is one and a half / You have been dead eleven days / I got on the boat and came to the place / Where the three of us were going to build our house / If you had lived / You died though / So I came here alone with our baby and the dust of your bones.*” Phil Elverum tömondatokban elmesélt intim pillanatokon keresztül próbálja átadni és feldolgozni az átadhatatlant és a feldolgozhatatlant. Ez itt nem

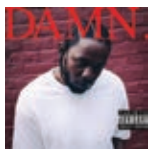
MOUNT EERIE

béna szellemeskedés, hanem tényleg nem lehet mit kezdeni egy ilyen személyes anyaggal, csak hagyni, hogy átgyalogoljon rajtunk. Elverum az első számban (*Real Death*) le is szögezi, hogy a halál nem azért létezik, hogy énekeljünk róla, vagy hogy művészet tárgya legyen. A halál egyszerűen van, és elviszi azt, akit a legjobban szeretünk. Mondjuk pont miután életet adott közös gyerekünknek. Valaki ebben poézist lát, Elverum megváltoztathatatlant tény. Legyen az bármilyen kegyetlen, buta, értelmetlen, tragikus, végső soron tény, amivel valamit kezdeni kell a mindennapokban. Nekünk erről szól ez a lemez, Phil Elverumnak pedig érezhetően terápia, a felesége nélküli folytatás első lépése. Az *A Crow Looked At Me* után a korábbi szakítás, szívfájós Mount Eerie-számok el is súlytalanodnak. Mintha eddig tartott volna a játék, a metafora, amit most szétzúzott és lekicsinyített az, hogy a szeretett másik nem csak elment, hanem ténylegesen meghalt. Nincs. *Kálmán Attila*

KULCSDAL Seaweed

10/10

KENDRICK LAMAR

DAMN.

[Top Dawg/Aftermath/Interscope/Universal, 2017]

HIPHOP

/ Miután szülei kisbuszával kivezette népét Comptonból, az örült városból, hogy pillangóvá transzformálódva eljuttassa őket egy igazságosabb és jobb Amerikába, Kendrick Lamar végignézett a tüntető tömeg apátiján, és látta, hogy minden, amit teremtett, nem elég jó. A változásokat nem közösségen belülről, hanem önmagából kell megindítania. A hip-hop jelenlegi koronázatlan királya az albumnyitó *BLOOD.*-ban sétálra indul, segítő kezét nyújt, amiért az életével fizet. *DAMN.*. Damnation. Kárhozát. Kendrick vallásossága eddigi lemezein is szembeütő volt, istene és

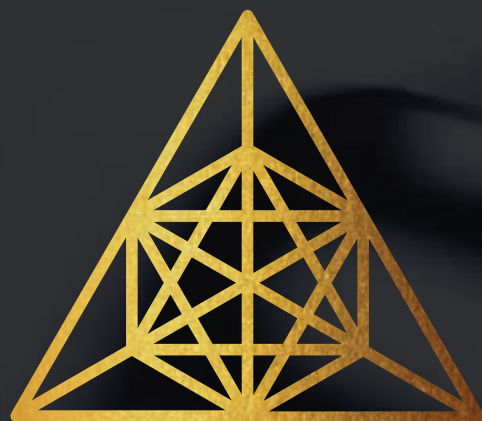
üzenete ezúttal viszont ószövétségi, a dalcímek mindegyike nagybetűvel szedett és ponttal lezár, főbűnök és erények, mint ellentmondást nem tűrő kinyilatkoztatások váltják egymást dalonként és azokon belül a negyedik stúdió LP-n. A dühös *DNA.*-ben egy percre visszatér a *Backstreet Freestyle*-ban megismert, a világot magának vindikáló Kendrick, hogy leszámoljon az őt kritizáló, kormányközeli Fox News riportereivel. Tüdejét kiürítve befelé fordítja a fókuszát, szerénységet prédikál. Zenei gyökereivel már csak részben kapaszkodik a hetvenes évek fekete protestmozgalmához, bátran hangmintáz slágeres Bruno Mars-t és bolhapiacok mélyéről túrt, jugoszláv fúziós jazzrockot is, basszusvezérelt ütemeivel meg visszaül a gyorsulási versenyek Cadillacjeinek vezetőüléseire. A Rihannával közös *LOYALTY.* és a U2-val kísért *XXX.* nem terheli, hanem kamatoztatja az összképet, az internetes Steve Lacyvel jegyzett idealista *PRIDE.* pedig a *DAMN.* egyik legősintébb pillanata. A *FEAR.* gyerekkori verések, felnőttkori kétségek és szorongások monológja, Kendrick nagybátyjának bibliai üzenetei foglalják keretbe. A refrént visszapörgetve próbálja megtörni lemez és az élet determinizmusát, aztán félelmeit cigibe tekeri és két slukk közt ütközteti az alázatot gyarlásával. Az albumzáró *DUCKWORTH.* Lamar KFC-ben dolgozó apjának, "Ducky"-nak, és kiadója alapítójának, "TopDawg"-nak a története, amelyben két életút végül szerencsésen keresztezte egymást. Ducky ugyanis annak köszönheti életét, hogy mindig ajándéksütit csempészett az akkor még bűnöző TopDawg rendeléseibe, aki korábban már kifosztott egy KFC-t (úgy, hogy egy vendéget is lelőtt), de a sütikért cserébe megkímélte Ducky életét. A *DAMN.* ezen önzetlenségek és az önvizsgálat parabolája. A végkövetkeztetés ugyan kiszámíthatatlan, de az ember sajátja. A lemez visszapörög és Kendrick ismét sétálni indul. *Salamon Csaba*

KENDRICK LAMAR

KULCSDAL FEAR.

9.5/10

2. ARHUNGRY DÍJ

Fotó & Film

2017

DÍJÁTADÓ

2017. MÁJUS 5., 19:00

Hygge

(Bálna Budapest) 1093 Budapest, Fővám tér 11-12.

ARHUNGRY

A hazai kreatív közösség.

arthungry.com

Támogatók:

HYGGE

PLAY

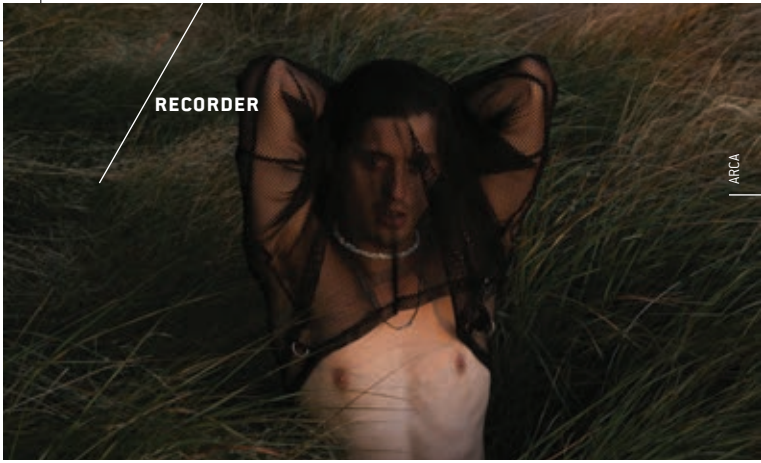
VARINEX

HEIMANN
- 1750 óta -

PHENOMENON.HU

ARCA

[XL / Bertus, 2017]

KÍSÉRLETI ELEKTRONIKA

Hatalmas újdonság, Arca elkezdett énekelni. Az első két nagylemezének futurisztikus, zaklatott és sötét kísérleti zenéjével az elektronikus szcénát megújító kolumbiai producer ezzel egészen más karaktert hozott ki magából. Hiába teljesen képzetlen Arca sérülékeny, majdnem sírós hangja, mégis úgy uralkodik az alapokon, mint Björk vagy FKA twigs-é, akiknek sok számot írt a producer. A vég-eredmény inkább az esetlen art pop kategóriába fér bele: az eddigi megszokott dekadens szeletelés helyét sebzett, érzelmes dalok vették át

Kálmán Attila

KULCSDAL *Anoche*

9/10

ARTO LINDSAY

Cuidado Madame

[Northern Spy, 2017]

AVANTGÁRD | ELEKTRONIKUS | BOSSA NOVA

Arto Lindsay új lemezét pont annyira nehéz kategorizálni, amennyire egész munkássága egyedi. A három évvel ezelőtti karrierösszegző album már talán előzménye lehetett annak, hogy Lindsay évtizedes kihagyás után újra szólólemez vegyen fel, és az avantgárd, elektronikus zenei háttér előtt lüktető szamba-, bossa-ritmikának, a mindennek keretet adó fölbemészó, letisztult melódiáknak párját ritkító elegye, amit az *Encyclopedia Of Arto*

olyan tökéletesen bemutatott, még mindig Lindsay sajátja. Akinek esetleg ismeretlen ez az egyedülálló zenei univerzum, annak is érdemes megpróbálkoznia vele. Mint minden Lindsay-albumot, ezt sem érdemes félfüllel hallgatni, de cserébe többszörösen meghálálja a belé fektetett bizalmat. *Csada Gergely*

KULCSDAL *Seu Pai*

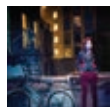
8.5/10

HURRAY FOR THE RIFF RAFF

The Navigator

[ATO / [PIAS], 2017]

AMERICANA | FOLKROCK

A Puerto Ricó-i leszármazott Alynda Segarra a legkorábbi minialbumát nem számítva hatodik lemezét jelentette meg triójával és ez az LP kapta az eddigi legnagyobb figyelmet, alighanem ez az eddigi legjobb is. És ezt előzte meg a leghosszabb szünet két Riff Raff-album között, de a korábbiaknál rockosabb hangszerezésű lemez koncepciójával is kiemelkedik az életműből. A latin-amerikai gyökereket, a generációk óta hordozott „puertoricósiság szűgyenét”, a bevándorlás helyzetét, a másodgenerációs emigráns lét állapotát vizsgálja és önmagunk felvállalására, a női kiállítás fontosságára, az elnyomókkal szembeni ellenállásra biztat, így a világ bármely pontján érvényes tud lenni. Nagyszerű dalokból áll, erős, fontos lemez. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *Rican Beach*

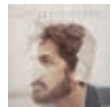
8.5/10

THOMAS DYBDAHL

The Great Plains

[Ferryhouse / V2 / Bertus, 2017]

INDIEFOLKTRONIKA

Sebzett szívű, falzettes, gitárpilincázós dalnokként indult

2002-ben, aztán egyre kerekrebbre formált, erős albumokkal lett Norvégia egyik vezető és helyben igen népszerű dalszerző-előadója. Az étellelőbb 2006-os *Science* volt tán a minőség csúcsa, a népszerűségi pedig a legutóbbi – zsinórban negyedik No. 1. album –, a már egészen színes dalparkú *What's Left Is Forever*. Igen ám, de azóta eltelt négy év, az új lemezen pedig újra a melankólia uralkodik. Mi történt, Thomas? Például kijött egy Bon Iver-LP, amin felerősödött az elektronika és modulált énekhangok szerepe – ennek hatása sejtethető Dybdahl hetedik lemezén, de akár így volt, akár sem, a tízszámos *The Great Plains* perfektül felépített album, hatása és hangulata sokáig velünk marad. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *Like Bonnie & Clyde*

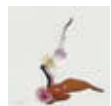
8.5/10

FUTURE ISLANDS

The Far Field

[4AD / Bertus, 2017]

SZINTIPOP

A küllemre egy barkácsolni szerető kertvárosi apukát, színpadi jelenlétében a húszéves Henry Rollins-t, előadásmódjában pedig egy bármekkora teret betöltő soulénekest idéző Samuel Herring és zenekara, a rockos-motorikus húzású, újhullámos hatású szinti(s)popot játszó Future Islands új lemezén sem változtat a nyerő formulán. Herring továbbra is nagyon szuggesztív és túlsorduló, míg a zenei kíséret épp ellenkezőleg, néha csak úgy diszkréten, izléselesen elkettyeg a háttérben, és bár néha tényleg olyan az egész, mintha a Flock Of Seagulls játszana folyamatosan *Young Turks*-öt, a Future Islands

még mindig elsősorban önmagára emlékeztet, ami mindenképpen elismerésre méltó teljesítmény.

Szabó Sz. Csaba

KULCSDAL *Ran*

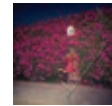
8/10

FEIST

Pleasure

[Universal, 2017]

INDIEROCK

A Broken Social Scene-nel is (ismét) aktív Feist közel két évtized

alatt öt lemezt készített, egyre hosszabb szünetek után – a mostanit például öt és fél év majdnem teljes hallgatás előzte meg. És igen, ez azt is jelenti, hogy a kiadott anyag mindig, most is minőségi. A korábbiaknál szikárabb, nyersebb album meglehetősen minimalista, a sok szokásos közreműködő közül egyedül Mocky volt itt-ott társszerző, plusz producer (és Jarvis Cocker ugrott be egy kis monológgra). És Feist a kétezres évek közepi popos hangzásához sem kanyarodott vissza, nagyrészt elektromos gitárjával mesél az érzelmi határok feltárásáról, kitágításáról, hatásosan. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *A Man Is Not His Song*

8/10

ACTRESS

AZD

[Ninja Tune / Neon Music, 2017]

KÍSÉRLETI ELEKTRONIKA

Darren Cunningham, azaz Actress nem adott még ki két hasonló

lemezt, mégis első hallásra hozzáköthető minden zenéje. Hatodik albumával sincs ez másként, amin a korábbiakhoz hasonlóan rengeteg elektronikus zenei stílust (a detroit-i technótól, a microhouse-on át, a kortárs future bass-ig) gyűr egybe sajátos egészé. Az *AZD* első pár hallgatásra unalmas klubzenének is tűnhet, de ez szintén egy

csavar a lemezen: úgy sorakoznak egymás után a táncrész darálások, hogy azok igazából a szétesés határán billegő, vagy már szét is esett struktúrákból vannak összetakolva.

Kálmán Attila

KULCSDAL FANTASYNTH

8/10

CHLOE X HALLE

The Two Of Us

(magánkiadás, 2017)

TINI BEYONCÉK

Chloe Bailey 18 éves, húga, Halle 17, és már van egy egymillió dolláros szerződésük Beyoncé kiadójával.

A minta nyilvánvaló, főleg az attitűdben: sok apró ötlettel teli, ravaszul felépített, de könnyen megszerethető dalokban kavarg az r&b múltja és jelene, az éneklős-tapsolós-mosolygóstól a megcsavart trapig, a nagyot énekléstől a laza cukiságon át a rapig. Mindezt összefogja, hogy a két énekhang van az előtérben. Böven várhatók tőlük még nagyobb dolgok, de ez nem az „ígéretes” kategória: ez már az.

Rónai András

KULCSDAL Up All Night

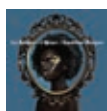
8/10

LES AMAZONES D'AFRIQUE

République Amazone

(Real World / [PIAS], 2017)

AFROPOP

A női egyenjogúsá- gért küzdő – és közben bántalmazott nőkkel

foglalkozó kórházat is segítéző – nyolc afrikai énekesnőt [közte

LES AMAZONES D'AFRIQUE

olyan sztárokat, mint Angélique Kidjo, Mariam Doumbia, Nneka] összefogó szupergrupra elég csak ránézni, hogy tudjuk, fenséges, eleven és magával ragadó lesz a zene, ami hallani fogunk. A *République Amazone* azonban minden ilyen várakozást is felülmúl: a lemez dubos, sűrű rétegű, gitárközpontú, de elektronikával lüktető, elsősor erejű dalokból áll, amit a Mbongwana Star producere fog össze, de az „amazonok köztársaságának” tagjai uralnak. Rokia Koné személyében Traoré után egy másik Rokiát is muszáj lesz megjegyezni. *Dömötör Endre*

KULCSDAL I Play The Kora

9/10

SPOON

Hot Thoughts

(Matador / Bertus, 2017)

ARTPOP

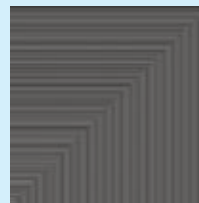
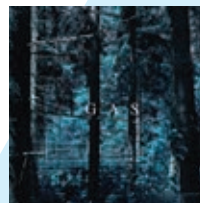

A Spoonból lépésről-lépésre, lemezről-lemezre lett az egyik

legfontosabb és kommerciálisan is sikeres amerikai alternatív rockzenekar, úgy, hogy egyszer sem nyúlt mellé, miközben képes volt változni, és úgy poposodni, hogy közben nem hagyott fel a kísérletezéssel sem. A *Hot Thoughts* a zenekar pályafutásának egyik legjobb lemeze, félreérthetetlen Bowie-, és Prince-utalásokkal és -hatásokkal, és [lásd: állandó kísérletezés] ez alkalommal a szokásosnál több izgalmas, de mindig az élvezetes dalok szolgálatába állított elektronikával. *Németh Róbert*

KULCSDAL Pink Up

8.5/10

ELEKTRONIKUS TÁNCZENE

A TAVASZ JAVA.

MEGKERÜLHETETLEN TECHNONAGYSÁGOK TELIBE TALÁLT ÚJDON-SÁGAI ÁPRILISBŐL, VALAMINT EGY KIVÁLÓ HOUSE LEMEZ NEW YORKBŐL.

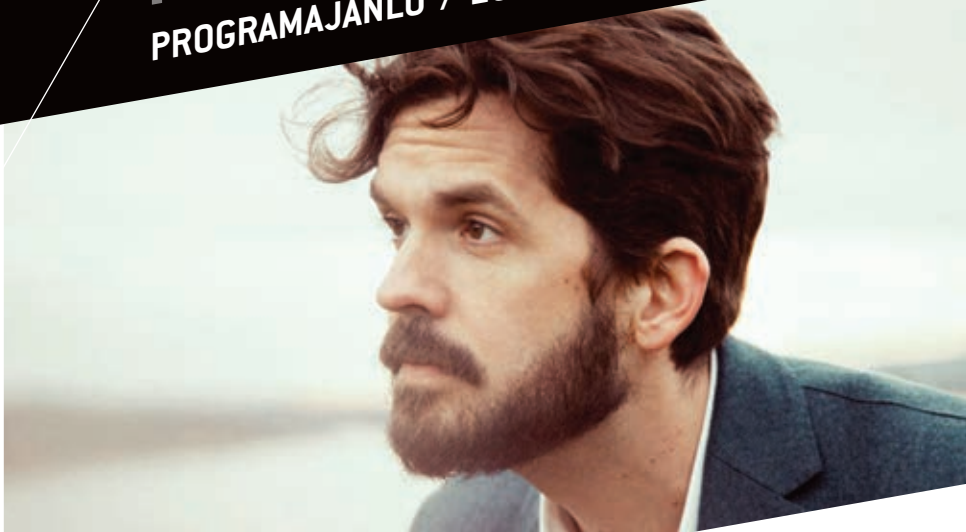
/ A tavasz egyik fontos híre volt, hogy közel húsz év után új lemezt ad ki Wolfgang Voigt a **GAS** alteregóján. Az ambient techno egyik megteremtőjének a Mille Plateaux-n kiadott négy albuma [1996: *Gas*, 1997: *Zauberberg*, 1998: *Königsfrost*, 2000: *Pop*] nemrég kapta legújabb egybebecsomagolt újrakiadását és a lemezek máig rettentően frissen szólnak, így nagy kérdés volt, hogy mire képes a művész 2017-ben. A *Narkopop* (Kompakt, 2017) című lemezzel végül újjításban talán nem vállalt akkorát, mint sokan remélték, de így is van a végeredményben valami rendkívül örökzöld. Ilyen a techno, az ambient és a modern klasszikus zenék jól felkészült találkozása.

A legendás 2001-es The Other People Place-lemez (James Stinson alteregója) újrakiadása után a Drexciya másik tagja, Gerald Donald jelentkezett új albummal **Dopplereffekt** projektjével. A *Cellular Automata* (Leisure System, 2017) tíz év után az első albuma az electro újkori mesterének, és meglepő módon ezúttal végig „beatless” környezetben hallhatjuk életre kelni és prüntyögni a jövőt egykoron elhozó monstre méretű számítógépeket. Donald végig fehér köpenyben, komoly jegy-

zetekkel a kezében dolgozik, a végeredmény egyszerre drámai és retrofuturisztikus.

Nyolcadik sorlemeszt adta ki **Clark** *Death Peak* (Warp / Neon Music, 2017) címmel, és hosszú idő óta ez a legjobb munkája. Már a 2015-ös *Flame Rave* EP jelezte, hogy a Warp favoritja merre fókuszál mostanában, és az itt hallható kilenc zene kimaxolja azt, amit a *To Live And Die In Grantham* ígért két éve. Az óriási rave- és szintiorgia eleinte olyan, mintha egy napsütéses hegy tetején buliznánk, alattunk a felhőkkel, de félúton besötétedik, és valami természetfeletti, rituális esemény veszi kezdetét. Sok az epikus tetőpont, Clark pályája újabb csúcsára ért.

A brooklyni Maya Bouldry-Morrison több komoly house megjelenést is elkönyvelt már **Octo Octaként**, és jó hallani, hogy az új, *Where Are We Going?* (HNYTRX, 2017) című lemezén sem lankad a lendülete. A számok egytől-egyig jó ízléssel és remek precizitással megírtak, érezhető bennük valami álmos elvágyódás és talán egy kis tisztelgés a múlt előtt. Míg eleinte a parkettbiztos témák szólnak, addig a végére becsúszik némi kísérletezés is, a legvégén pedig már az űrben sodródunk boldogan. *Velkei Zoltán*

THOMAS DYBD AHL

MÁJUS 12. / A38

Thomas Dybdahl

Belépő: 2500 / 3000 Ft

Nem csak elektronikus zenészek és blackmetal zenekarok vannak Norvégiában, hanem olyan remek dalszerző-énekesek is, mint például Thomas Dybdahl. Az ő másfél évvel ezelőtti telt-házás budapesti koncertjéről azt írtuk, hogy mivel az általa játszott akusztikus kamarapop egyre csak népszerűbb lesz Európában, nem sok esélyünk lesz már öt kis klubban látni. Azóta valóban szintet lépett, köszönhető ez leginkább nagyszerű idei lemezének (*The Great Plains*). Legközelebb már a hajóra sem fogsz beférni, használd ki!

MÁJUS 2. / MÜPA

Chilly Gonzales

Belépő: 3900 – 12 900 Ft

Az ember azt hinné, hogy a zenei világ viselkedésben igazán rendkívüli figurái még mindig a rocksztárok és a rapperek között találhatóak, ám ez az ember még nem találkozott Chilly Gonzales-szel! A kortárs szólószongora és kamarazene talán legnagyobb és popzenei körökben leginkább keresett alakja (lásd Jarvis Cockerrel közös friss lemezét) első magyarországi koncertjét adja. Vajon fürdőköpenyben fog fellépni.....

MÁJUS 2. / Dürer Kert

The Body

Belépő: 2800 / 3500 Ft

Ha lesz ezen a napon kellemes szólópianínó, legyen extrém metál is! A The Body úgy merít a különböző zsánerekből (drone, sludge, noise, industrial), hogy keverésükkel elsöre totál befogadhatatlan zenét alkot, de pár perc után a hallgató már feladja az önkormányt és engedi, hogy egy teljesen más világba vigye át magával a duó, valahogy úgy, ahogy talán csak a Sunn O))) képes még rajtuk kívül.

MÁJUS 9. / Dürer Kert

Däleek

Belépő: 2800 / 3500 Ft

Elsőre szemöldökemelő lehet azt látni, hogy egy hiphopformáció az egyik legmenőbb metákiadónál, a Profound Lore-nál talált otthont, de az experimentális, industriális hiphop úttörőjénél, a Däleeknél értelmet nyer a furcsa párosítás. Képzeld el a Shabazz Palaces és a Ho99o9 szörnygyermekét és máris megkapjuk a műfaj egyik örök kísérletezőjét. Élőben transzcendentális lesz!

ÁPRILIS 28 / A38

Gorilla Biscuits

Belépő: 4900 / 5900 Ft

Az A38 hajó 14, a dallamos hardcore ósatyja, a Gorilla Biscuits pedig 30 éves idén, a közös ünneplés pedig minden bizonnyal akkora buli lesz, hogy jó sokáig bánni fogja, aki kimarad! Happy Birthday tuti nem, helyette *Start Today* meg *New Direction* biztos lesz.

MÁJUS 5. / Corvin Club

Bicep

Belépő: 1800 / 2000 Ft

Május 5-én mindössze ketten feszíthetik majd a karizmaikat büszkén a Corvin Clubban, mégpedig Andrew Ferguson és Matthew McBriar, a Feel My Bicep kiadó alapítói, a house-disco-funk giccsot egy csettintéssel kullá változtató északír Bicep duó.

MÁJUS 5. / Müszí

Ceephax Acid Crew

Belépő: 1303 Ft

Két éve kábé minden idők egyik legjobb videóját adta ki a *Camelot Chronicles* című számához a Ceephax Acid Crew néven bélyeget nyolad Andy Jenkinson, aki most Galactic Jackson 40. születésnapjára érkezik a Müszibe egy olyan szettel, hogy tuti leesik rólad a neonszínű melegítő.

MÁJUS 9. / Dürer Kert

Dune Rats

Belépő: 2500 / 3000 Ft

Szomorú hónap lenne, ha egyszer nem lenne deszkázós, füvezős punkkoncert Budapesten, szerencsére most sem kell hanyagolnunk a nemtörődöm kétakkordos dalokat. Ezúttal mondjuk nem Kaliforniából, hanem Ausztráliából jön az alapanyag, de hát meleg, meg vízpart ott is van, szóval csak tudják, mit csinálnak.

MÁJUS 15. / A38

Bongzilla

Belépő: 2500 / 3500 Ft

A Bongzillának még a számcímeit sem merjük leírni, már attól is beborulhatna a kedves olvasó agya, hát még ha meghallja a zenéjüket, amely egyszerre a *Master Of Reality*, az Electric Wizard és a Sleep összesűrítve. Ettől aztán kinyílik a harmadik szemed!

MÁJUS 16. / Dürer Kert

TsuSiMaMiRe

Belépő: 2000 / 2200 Ft

A japán popzenei tudástágitó kurzus, újabb fejezet, a Shonen Knife és a Tricot után egy újabb gyöngyszem a távol-keleti országból. A mindent bele artpunkot játszó csajtrío ellenállhatatlan gyermeki naivitással játszik a színpadon és ad örületes koncerteket – tuti buli!

TsuShiMaMiRe

csupacsaj indie rock / art punk legenda Japánból!

RATS IN BATS
deathrockpunk!

40 DAYS
psychedelic indie pop!

2017.05.16.
DÜRER KERT